

ஆபுத்திரனின் கதை

எஸ்.எம்.ஏ.ராம்

நாடகம்

ஆபத்திரனின் கதை

ஒரு காவிய நாடகம்

எஸ்.எம்.ஏ. ராம்

Aabuthirani Kadhai - an epic play

Written and Published by S. M. A. Ram ©

Copies can be had from :

S. Mohan Anantharaman (S.M.A. Ram)

12, Dr. Solomon Street, Rajaji Nagar,

Pallavaram, Chennai - 600 043.

Phone : 2404288

First Edition : December, 1998

Total Pages : 80

Cover Drawing by S.M. A. Ram

PRICE : Rs. 20 (Rupees Twenty)

ஆபுத்திரனின் கதை - ஒரு காவிய நாடகம்

எழுதி, வெளியிட்டவர் : எஸ்.எம்.ஏ. ராம் (உரிமைப் பதிப்பு)

தொடர்பு முகவரி :

எஸ். மோகன் அனந்தராமன் (எஸ்.எம்.ஏ. ராம்),

12, டாக்டர் சாலமன் தெரு, ராஜாஜி நகர்,

பல்லாவரம், சென்னை - 600 043.

தொலைபேசி : 2404288

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர்' 1998

பக்கங்கள் : 80

முகப்போவியம் : எஸ்.எம்.ஏ. ராம்

விலை : ரூபாய் இருபது

ஒளி அச்சுக்கோவை : ஏகம் கம்ப்யூட்டர்ஸ்
☎ 8529194, 85485 99

முன்னுரை

வரலாற்றுச் செய்திகளையும், புராணக் கதைகளையும் அந்தந்தக் காலத்திய கண்ணோட்டத்துக்கேற்ப மறுவாசிப்பு செய்து கொள்ள முடியுமென்பதே, அவற்றின் முக்கியத்துவத்தையும், சுவாரஸ்யத்தையும் நமக்கு உணர்த்துகிறது.

மஹாபாரதக் கதைகளும், இராமாயணமும் சமஸ்கிருத நாடக ஆசிரியர்கள் பார்வையில், புது அர்த்தப் பரிமாணங்களைப் பெற்றிருக்கின்றன.

வான்மீகியின் கதாபாத்திரங்கள், கம்பன் கைவண்ணத்தில் எப்படித் தோற்றம் கொள்கின்றன என்று நாம் அறிவோம். கிரேக்கத் தொன்மை நாடகக் கதை மாந்தர்களாகிய ப்ரொமத்தீயஸ், ஓடிப்பஸ் போன்றவர்கள் இலக்கிய, நாடகத் துறைகளில் மட்டுமல்லாமல், உளவியல் துறையிலும் குறியீட்டு உருவகங்களாகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும் அந்த அளவுக்கு நாம் நம் பாரதப் புராணக் கருவூலங்களை உபயோகித்துக் கொள்ளவில்லை.

அண்மைக் காலமாகத்தான் நாம் நம் மரபுக் கதைகளை மறுவாசிப்பு செய்யத் தொடங்கியிருக்கிறோம். ஆனால் மறுவாசிப்பு செய்யும் போது, புராணக் கதைகளைக் கண்டனத்துக்குரிய கொச்சை விமர்சனங்களாக ஆக்கிவிடக் கூடாது. அழகியல் அணுகுமுறையில், பல புது அர்த்தப் பரிமாணங்களைத் தரும் கதைகளாகப் படைக்க வேண்டும்.

இவ்வகையில், எஸ்.எம்.ஏ. ராமின் 'ஆபுத்திரனின் கதை' வரவேற்கத் தக்க ஒரு நாடகம்.

மணிமேகலையில் வரும் ஒரு சிறிய கதையைத் தமது பார்வையில் ஒரு நாடகமாக ஆக்கித் தந்திருக்கிறார்.

பெண்ணியத்தின் முன்னோடி, 'சிலப்பதிகார' மாதவி; தன்னைக் கணிகையாக மட்டும் பார்த்த ஒரு மதத்தினின்றும் விலகி, பிறப்பினால் அனைவரும் சமம் என்று போதித்த ஒரு புதிய மதத்தைத் தான் சார்ந்ததோடு மட்டுமல்லாமல், தன்னுடைய அழகிய பெண்ணாகிய மணிமேகலையை, ('பேடியரன்றோ பெற்றியினின்றிடின' - மணிமேகலையில் வரும்வரி) ஒரு துறவியாக்கி விடுகின்றாள்.

இந்த அற்புதக் காவியம் சமூக நோக்குடையதாகும். 'பசிப்பிணி மருத்துவர்' சமூகத்துக்கு ஆற்றும் பணிக்கு இணையானது வேறு எதுவும் இல்லை என்று கூறும் இக்காவியத்தில் ஆபுத்திரனைப் பற்றி ஒரு குட்டிக் கதை வருகின்றது.

இக்கதைதான் இந்நாடகத்தின் கரு. நவீன மொழியில் சொல்லப் படும் இக்கதை, இக்கால மதிப்பீடுகளுக்கு ஒத்திசைந்திருக்கின்றது. ஆபுத்திரனின் கதையை நாடக ஆசிரியர் சமகால கண்ணோட்டத்துடன் அணுகியிருப்பதே இப்படைப்பின் வெற்றி என்று சொல்லலாம்.

ஆபுத்திரனை மையமாக வைத்து நாடகம் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதால் மற்ற கதாபாத்திரங்கள் அவன் மீது வெளிச்சம் புகுமதத்து உறுதுணைப்படைந்து

விலகிக் கொள்கின்றன. உலகத்தின் துயரைத் தம்முடைய துயரமாகக் கண்டு, அதை உய்விக்க முயல்கின்றவர்களுக்கு ஏற்படும் கதிதான் இறுதியில் ஆபத்திரனுக்கு ஏற்படுகின்றது. மக்களுக்கு உணவிட உதவிய அவனுடைய அட்சயப் பாத்திரமே அவனை மக்களிடமிருந்து அந்நியப்படுத்துகின்றது.

காரணம், அட்சயப் பாத்திரம் அரசியல் முக்கியத்துவம் பெறுவதுதான். ஓர் அமைப்பு செய்ய வேண்டிய காரியத்தை ஒரு தனி மனிதன் செய்வது, ஸ்தாபனத்தால் மன்னிக்க முடியாத குற்றம். அதனால்தான் ஸ்தாபனத்தைப் பிரதிபலிக்கும் மூவேந்தர்கள் ஒன்று கூடி, ஆபத்திரனைச் செயலிழக்கச் செய்கிறார்கள். இது யிகவும் அழகாக இந்நாடகத்தில் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. உலகுக்கு உணவளிக்க வந்தவன் இறுதியில் தான் உண்ணாமல் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்ததல்தான் நாடகத்தின் Dramatic Irony.

ஆபத்திரனின் வீழ்ச்சி அவன் குண அமைப்பிலேயே சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. அவன் ஓயாமல் எல்லா மதிப்பீடுகளையும் கேள்விக்கு உள்ளாக்குகின்றான். இவ்வாறு மரபுக் கொள்கைகளைக் கேள்விக்குள்ளாகிறவர்கள் அனைவரும் விஷம் குடித்தோ, அல்லது சிலுவையைச் சுமந்தோ இறுதி முடிவைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டுமென்பதுதான் வரலாற்று விதி. அறிவே தன் அகம்பாவத்துக்கும் அழிவுக்கும் காரணமா என்று ஆபத்திரன் தன்னையே இறுதியில் கேட்டுக் கொள்கிறான்.

பசுவினம் அவனுக்கு அவன் சிசுவாய் இருந்த போது, பால் அளித்தது அவைகளுடைய இரக்க குணத்தினால் அன்று; பசிக்கின்ற உயிருக்குப் பால் கொடுப்பது அவைகளுடைய இயல்பான குணம். மனிதன் இவ்வுணர்வை வகைப்படுத்தி 'இரக்கமாக'க் கண்டு, அது தனக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாக நினைக்கும்போதுதான் 'நான்' என்று முனைப்பு ஏற்படுகின்றது. அவனால் அப்படிச் செய்யாமலிருக்க முடியாது என்பதுதான் தவிர்க்க முடியாத முரண்பாடு. இந்த முரண்பாடு இல்லாவிட்டால், மனித வாழ்க்கை சுவாஸ்யமிழந்துவிடும். அப்பொழுது நாடகமும் இல்லை.

நாடகக் கதை நோடியாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. அண்ணன், தம்பியின் குறுக்கீடு தேவையில்லை என்று எனக்குப்படுகிறது; அல்லது, அவர்கள் உட்கதையில் வரும் துணைப்பாத்திரங்களாக இருந்து கதை ஓட்டத்துக்கு உதவுகின்றவர்களாகவும் அமைந்திருக்க வேண்டும். ஆபத்திரனின் தோற்றம் சொல்லாடலினால் உணர்த்தப்படுவதற்குப் பதிலாக, காட்சி வடிவில் இருந்திருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்.

நல்ல நாடகங்கள் இல்லை என்று தமிழ் நாட்டில் குறைப்பட்டுக் கொள்வது இயல்பாகப் போய்விட்டது. நல்ல நாடகங்கள் வெளிவந்தால், அவற்றைப் போடுவதற்கு ஆள் இல்லை. ஒன்று, துணுக்குத் தோரணம், அல்லது கண்களைக் குளமாக்கும் சூப்பைகள், இல்லாவிட்டால் அர்த்தப் பொதியை உள்ளே சுமப்பது போன்ற பாவனை காட்டும் வெங்காயங்கள் - இவைதான் தமிழ்நாட்டு நாடகச் சூழ்நிலை என்றிருக்கும் போது, இந்நாடகத்தைத் துணிந்து பிரகரிக்க எஸ்.எம்.ஏ. ராமுக்கு அசாத்திய னதர்யம் இருக்கிறது என்பதைக் கண்டு ஆச்சர்யப்படுகிறேன்.

இந்தியா பார்த்தசாரதி.

சென்னை.

டிசம்பர், 1998.

என்னுரை

யெர்னாட் ஷா தன்னுடைய நாடகங்களுக்கு மிக நீண்ட முன்னுரைகளை எழுதுவது வழக்கம். சில சமயம் இந்த முன்னுரைகள் அவரது நாடகங்களைக் காட்டிலும் நீண்டு விடுவதும் உண்டு. ஷாவோடு ஒப்பிட்டுக் கொள்கிற தகுதிகள் எதுவும் எனக்கில்லை என்றாலும், எந்த ஒரு நாடகாசிரியனும் தனது நாடகத்தைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகளை முன்கூட்டியே வாசகனோடு பரிமாறிக் கொள்ள ஆசைப்படுவதில் தவறில்லை. அந்த அளவில் இந்நாடகம் பற்றிச் சில எண்ணங்கள்.

மணிமேகலையில் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கதை என்னை மிக இளம் வயதிலேயே பாதித்த கதை, ஆபுத்திரனும், அவனது அட்சய பாத்திரமும், அதை அவன் இறுதியில் வீசி எறிந்து விட்டு வடக்கிருந்து உயிர் விடும் கோமுகிப் பொய்கையும் மிக அற்புதமான சமூகக் குறியீடுகள். தீவிரமான தொண்டு வேட்கையோடு ஆபுத்திரன் சமூகத்தின் கடைநிலை மாந்தருக்காகக் களம் புகுவதும், இறுதியில், அந்தச் சமூகத்தாலேயே புறக்கணிக்கப்பட்டு அங்கீகாரம் இழந்து அலைவதும் அவலச் சுவையின் உச்சக் கட்டங்கள். ஆபுத்திரனை சமூகம் அடையாளம் கண்டு கொள்ளத் தவறியது வெறும் ஒரு தனி மனித இழப்பன்று. ஒரு மொத்த சமூகத்தின் இழப்பும் ஆகும்.

ஆபுத்திரன் அரசியல் சதிகளால் அழுத்தப்பட்டதாகவே தோன்று கிறது. அதற்கு சமூகமும் தனது பிரக்ஞை இன்றியே ஒத்துழைத்தது. மூலக்கதையில் வரும் இந்திரன், எனது கதையில் காரணத்தோடேயே மூவேந்தர்களாகப் பரிணாமம் கொண்டான். சில வரலாற்றாசிரியர்கள், புராணங்களில் வரும் இந்திரனை ஓர் இனக்குழு தலைவனாகவே (Head of an ethnic group) சித்தரித்திருக்கிறார்கள்.

லாவணிக் கலைஞர்களான அண்ணனும் தம்பியும் அடிக்கடி வந்து போவது, பார்வையாளனை சமகாலத்தினின்று கடந்த காலத்துக்கும், திரும்பக் கடந்த காலத்திலிருந்து சமகாலத்துக்கும் மாற்றி மாற்றி இட்டுச் செல்ல வேண்டிய காலப் பரிவர்த்தனையின் அவசியம் கருதியே. இத்தகைய உத்தியைப் ப்ரெஹ்ட் (Brecht) தனது காவிய நாடகங்களில் (Epic Theatre) கையாண்டிருக்கிறார். ஷ்யாம் பெனகல் தனது Discovery of India தொலைக் காட்சித் தொடரில், மகாபாரதக் கதையைச் சொல்வதற்குக் கையாண்டிருக்கிறார். அவர்கள் (அண்ணன்-தம்பி) உண்மையில், ஒரு நூலிழையில் ஆதிகால அரசியலையும் தற்கால அரசியலையும் இணைத்து, பார்வையாளனுக்கு ஒரு ஒப்பீட்டுத் திறனாய்வைத் தருபவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சிற்சில இடங்களில் அதிகப்பிரசங்கிகளாக மாறிவிடுவது உண்மை என்றாலும், அவர்களின் பிரவேசமும், அவர்கள் ராகத்தோடும் தாளத்தோடும் அவ்வப்போது பாடும் 'லாவணி' பாணிப் பாடல்களும் நாடகத்துக்கு ஒரு கவித்துவ அழகை (lyrical beauty) சேர்க்கும் என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

ஆபுத்திரனின் அட்சய பாத்திரத்தை ஏதோ எடுக்க எடுக்கச் சோறு ஊறும் ஒரு மந்திரப் பாத்திரமாகவும், நிஜமாகவே மக்களுக்கு இந்திரனின் வஞ்சனையால் பசி இல்லாமல் போய்விட்டதாகவும் எடுத்துக் கொள்ளத் தேவை இல்லை. மாறாக, சமூக விமோசனத்துக்காகப் புதிதாய் ஒரு செய்தியை, அல்லது ஒரு கண்டுபிடிப்பை, அல்லது ஒரு புதிய சித்தாந்தத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, சமூகத்தால் அடையாளம் கண்டு கொள்ளப்படாமல் அலைகிற சகல அறிவு ஜீவிகளும் ஆபுத்திரர்களே. அவர்கள் கலைஞர்களாக இருக்கலாம்; அல்லது விஞ்ஞானிகளாய் இருக்கலாம்; சமூகவியல் அறிஞர்களாக இருக்கலாம்; ஏன், கையில் மூலிகை பெட்ரோலை வைத்துக் கொண்டு, அங்கீகாரம் இன்றித் தவிக்கிற ராமர் பிள்ளைகளாகவும் இருக்கலாம்.

ஆபுத்திரனுக்கு வழங்கப்படும் தண்டனை மிகவும் நூதனமாய் இருக்கிறது. இடைக்கால ஐரோப்பாவில் 'ஜோன் ஆஃப் ஆர்க்' போன்றவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கொடூரமான உடல் சித்திரவதைகள் எதுவும் அவனுக்குக் கிட்டவில்லை. மாறாக, நவீன கால அரசியல் சாதுரியம் அதில் ஒளிந்திருப்பது ஆச்சரியம் அளிக்கிறது. ஒரு கலைஞன் கண்டுகொள்ளப்படாமல் அலட்சியப் படுத்தப்படுவது, அவனைச் சித்திரவதை செய்து கொல்வதைக் காட்டிலும் கொடுமையான தண்டனை.

ஆபுத்திரனின் இறுதி முடிவு, அவனது சுய விரக்தியின், இயலாமையின் வெளிப்பாடு. அந்த அளவில், அது அவநம்பிக்கைத் தத்துவத்தை (Pessimism) பிரகடனப்படுத்தினாலும், அவன் கோமுகியின் கர்ப்பத்தில், வருங்கால சந்ததியினருக்காக விட்டுச் செல்லும். அட்சய பாத்திரம், நம்பிக்கைச் சித்தாந்தத்தையும் (Optimism) கூடவே நிறுவ வழிசெய்கிறது. ஆபுத்திரன் விரக்தியில் தன்னை அழித்துக் கொண்டாலும், தனது அட்சய பாத்திரத்தை அழித்து விடாமல் பத்திரமாய் பாதுகாத்து வைக்கிறான். அது நாளை வரப்போகிற மணிமேகலைக்காக, காலத்தின் கருவில் சிரத்தையோடு காத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

'ஆபுத்திரனின் கதை' எண்ணற்ற செய்திகளைச் சொல்வதாய் நான் நம்புகிறேன். கற்பனைச் செறிவு நிறைந்த ஒரு திறமையான இயக்குனரின் கைகளில், இந்த நாடகம் புதிய மெருகுகளோடு மேடையில் நிகழ்த்தப் படுமானால், நாடக வறட்சி நிறைந்த தமிழ் நாட்டுச் சூழலில் அது பார்வையாளனின் கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் நிச்சயம் ஒரு விருந்தாய் அமைய வாய்ப்புண்டு.

இந்நாடகத்துக்கு, ஒரு ஆழமான முன்னுரையை அளித்து உதவிய திரு இந்திரா பார்த்தசாரதி அவர்களுக்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதுபோலவே, இந்த நாடகம் புத்தகமாக வெளிவருவதற்கு வேண்டிய சகல ஆலோசனைகளையும், ஒத்துழைப்புக்களையும் அளித்து உடனிருந்து உதவிய நண்பர் அழகிய சிங்கரையும் நான் நன்றியோடு நினைவு கூர்கிறேன்.

எனது முந்திய நூலான "எப்போ வருவாரோ" நாடகத் தொகுப்புக்குத் தமிழ் வாசகர்கள் மத்தியில் கிடைத்த வரவேற்பும் ஊக்கமும் இந்நாடக நூலுக்கும் கிடைக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

ஆபுத்திரனின் கதை

அறிமுகம்

திரை விலகுகிற போது, இரண்டு கிராமத்து மனிதர்கள் தலையில் முண்டாசும், கையில் பறையுமாய் மேடையின் இரு கோடுகளிலிருந்தும் மேடைக்குள் பிரவேசிக்கின்றனர். மேடையின் மத்திக்கு வந்தவுடன், தங்கள் பறைகளை மாற்றி மாற்றி ஒரு வித நாட்டுப்புற லயத்துடன் சத்தமாய் அடித்துக் கொண்டு, அதற்கு ஒத்தாற்போல் மென்மையாய் நடமிடுகின்றனர். ஒளி அவர்கள் இருவர் மீதும் குவிந்திருக்கிறது.

ஒருவன் பாடத் தொடங்குகிறான். இவனது பாடும் பாணி, ராகம், பறையிலிருந்து அதிர்கிற தாளம் ஆகியவை, கிராமப் புறங்களில் பிரபலமாயிருந்து இப்போது கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அருகிக் கொண்டிருக்கிற லாவணிப் பாடல்களை நினைவூட்டுகின்றன.

பாடல்

அண்ணன் :

ஆதியிலே நடந்தது ஆச்சரியம் ஆனது
அப்பனுக்கு அப்பன் சொன்னது எத, எத?

தம்பி :

அன்பு எனும் மந்திரத்தை ஆருயிர்க்குச் சொல்லவந்த
ஆபுத்திரனாரின் கத, கத!

அண்ணன் :

ஆசை ரொம்ப ஏறுது, ஆவல் எல்லை மீறுது
அண்ணாச்சி அந்தக் கத சொல்லு, சொல்லு!

தம்பி :

அக்கம்பக்கம் உள்ளவங்க எல்லாரும் கேக்கணும்
அதனால் தம்பி கொஞ்சம் நில்லு, நில்லு!

(கொஞ்சம் இடைவெளியுடன், பாட்டினி பறைக் கொட்டு மட்டும் கேட்கிறது. தம்பி சுற்றுமுற்றும் மனிதர்களைத் தேடுகிற மாதிரி மேடையின் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடைபெறுகிறான்.)

தம்பி : (பார்வையாளர்களைச் சுட்டிக் காட்டி)

இத்தனைபேர் வந்தாச்சு, இன்னுமென்ன யோசனை?

இப்பவே அந்தக் கதை சொல்லு, சொல்லு!

புத்தனவன் போனஅந்த பாதையிலே இன்னுமொரு

சித்தனிவன் வந்த கதை சொல்லு, சொல்லு!

அண்ணன் : (உற்சாகமாய்)

ஆகா, அதுக்கென்ன, ஆனந்தமாய்ச் சொல்லுவோம்!

அதைவிட நமக்கென்ன வேலை, வேலை? [வேலை]

பாகா உருக வைக்கும் பண்பானன் கதை சொல்லப்

பாரோரே வந்ததின்று வேள, வேள! [வேளை]

(இரண்டு பேரும் உற்சாகமாய்ச் சுழன்று ஆடுகின்றனர். ஒளி கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மங்கி மேடையில் இருட்டு பரவுகிறது. பறைச்சத்தம் மட்டும் சற்று நேரம் தொடர்ந்து கேட்கிறது. பின் தேய்ந்து போகிறது. இப்போது அரங்கில் சில கணங்கள் அமைதி நிலவுகிறது. பின் மெல்ல மெல்ல தட்டாம்பூச்சியின் கிரீச்சொலி மட்டும் கேட்கத் தொடங்குகிறது. ஒரு பெண் பிரசவ வேதனையில் முனகுகிற ஒலியும், அவள் முனகல் வளர்ந்து பெரிதாகி, உச்சகட்டமாய் அவள் வலியால் அலறுகிற ஒலியும் இருட்டில் கேட்கின்றன. தொடர்ந்து, பிறந்த குழந்தை அழும் சப்தம். எங்கிருந்தோ, ஒரு பசுமாடு 'மா' என்று கத்துகிறது. தொடர்ந்து குளம்பொலிகள். நிறைய மாடுகள் கத்தும் சத்தம். மனிதர்களின் பாத சத்தம். முணு முணுப்பொலி. மீண்டும் மாடுகளின் சப்தம். அவை கலைந்து போகிற சப்தம். குழந்தை விட்டு விட்டு அழும் சப்தம். மெலிதான சோகத்தோடு, ஒரு சன்னமான குழல் ஒசை.)

காட்சி - ஒன்று

(இடம் : இளம்பூதியின் வீட்டுத்திண்ணை. திண்ணையில் ஒரு பன்னிரண்டு வயது அந்தணர் சிறுவன், தன் தந்தை இளம்பூதியின் முன் அமர்ந்து, தந்தையோடு கூடச் சேர்ந்து, உரத்த குரலில் வேதம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். சற்று நேரம் கழித்து, அப்பக்கமாக வரும் ஒரு அந்தண வழிப்போக்கன், நடந்த களைப்புத் தீரத் திண்ணையில் வந்து அமர்கிறான்.)

அந்தண வழிப்போக்கன் : (பெருமூச்சுடன், தோளில் தொங்கும் துணி மூட்டையை அவிழ்த்துத் திண்ணையில் வைத்து விட்டு) ஹும்... என்ன வெயில், என்ன வெயில்... உடம்பெல்லாம் ரொம்ப அசதியா இருக்கு... சுவாமி, கொஞ்ச நேரம் இப்படி இந்தத் திண்ணையிலே உக்காந்து, சிரம பரிகாரம் பண்ணிண்டு போறேனே...

இளம்பூதி : (வேதம் சொல்வதை நிறுத்தி விட்டு) ஆகா... தாராளமா உக்காரலாம்... இப்படி நாலு வழிப்போக்கர்கள், நிழலுக்கு ஒதுங்கத்தானே திண்ணை கட்டி வச்சிருக்கு... சுவாமிக்கு எந்த ஊரு?

அந்தணன் : எனக்கும் இதே பாண்டிய தேசம் தான். ஷேத்திராடனம் பண்ணலாம்னு புறப்பட்டேன். ஊர் ஊராச் சுத்திண்டு வரேன்... நேத்தி வரைக்கும் கொற்கையிலே இருந்தேன். வயனங்கோடுங்கிற ஊரில் பிராமணால்லாம் சேர்ந்து யாகம் பண்ணப் போறதாகக் காதில விழுந்தது. யாகம்னா சும்மாவா? புண்யத்துக்குப் புண்யம்; போஜனத்துக்குப் போஜனம்! உற்சாகமாகுரிய உதயத்தும் போது கொற்கையிலேருந்து கிளம்பினேன். நடக்க நடக்க, பாதை நீண்டுண்டே போற மாதிரி இருந்தது. வயனங்கோடு வர்றதாவே தெரியல. கடைசியா, உச்சி வெயில் உச்சந்தலையைச் சுட்டப்போ, ஊர் எல்லையிலே கேட்டது உங்க வேத கோஷம். அப்புறம் தான் உயிர் வந்தது... (சிறுவனைப் பார்த்து) குழந்தை ரொம்ப ஸ்ப்ரஷ்டமா வேதம் சொல்றானே... முகத்திலே சரஸ்வதி கடாட்சம் அப்படியே தாண்டவமாடறது. கொழந்தை பேரு என்னவோ?

இளம்பூதி : (சிறுவனைப் பார்த்து) இன்னிக்கு இவ்வளவு போறும். நீ உள்ள போயி, அம்மாகிட்ட கேட்டு, இந்தப் பெரியவருக்குத் தாகசாந்திக்குக் கொஞ்சம் மோர் வாங்கிண்டு வா... (சிறுவன் உள்ளே போகிறான்.)

இளம்பூதி : (அந்தணரைப் பார்த்து) இவன் பேரு ஆபுத்திரன். அடியேன் பேரு இளம்பூதி.

அந்தணன் : ஆபுத்திரன்... ரொம்ப விசித்தரமான பேரு. இப்படியொரு பேரை நான் இதுவரைக்கும் கேட்டதேயில்லை.

இளம்பூதி : கேட்டிருக்க முடியாது. ஏன்னா இது, காரணப் பேரு. சம்பிரதாயப் பேரு இல்லை.

அந்தணர் : (ஆச்சரியத்துடன்) நீங்க சொல்றது எனக்கு அர்த்தமாக லேயே...

இளம்பூதி : சுவாமி... இந்தக் கொழந்தை என்னோட சொந்த புத்திரன் இல்லே. சுவீகார புத்திரன்.

அந்தணன் : அட, அப்படியா? யாரு கிட்டேருந்து சுவீகாரம் ஏடுத்துண்டேள்?

இளம்பூதி : ஒரு பசு மாட்டுக்கிட்டேருந்து! (சிரிக்கிறார்).

அந்தணன் : (வியப்பில் விழிகள் விரிந்தன) இப்போ...
இப்போ.

இளம்பூதி : ஆமாம், சுவாமி. பன்னண்டு வருஷத்துக்கு முன்னால கொற்கையில் ஒரு திருவிழாவுக்குப் போயிட்டுத் திரும்பிண்டிருந்தோம். வற்ற வழியில் ஒரு ஆயர்பாடி. ஆயர்கள்லாம் குரவைக் கூத்து நடத்தி ஆடிப் பாடிண்டிருந்தது தூரத்துல கேட்டது. என் பத்தினி கூத்துப்பாக்கணும்னு ஆசைப்பட்டதுக் கூப்பிட்டா. சரின்னு, ஆயர்பாடியை நோக்கி நடந்தோம். நடுவுல ஒரு சின்னப் பூந்தோட்டம் இருந்தது. அங்க பசுமாடுகள்லாம் ஒரு இடத்தைச் சுத்தி ஏதோ புதையலப் பாதுகாக்கிற மாதிரி, கூட்டமா நின்னுண்டுருந்தது. சந்தேகப்பட்டு, மாடுகளை எல்லாம் விலக்கிட்டுப் போயி பார்த்தா, என்ன ஆச்சரியம். கிருஷ்ண விக்किரகம் மாதிரி சிரிச்சுண்டு அழகான ஒரு சின்னக் குழந்தை... பொறந்த குழந்தை.

அந்தணன் : அட்டா... கேக்கறதுக்கே உடம்பெல்லாம் புல்லறிக்கறது.

இளம்பூதி : பார்த்த எங்களுக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்? புத்ர பாக்கியம் இல்லாத எங்களுக்கு, பகவானே பாத்து இந்தக் குழந்தையைக் காட்டின மாதிரித் தோணித்து. சத்தம் போடாம வயனங் கோட்டுக்கு எடுத்துண்டு வந்துட்டோம்... அப்பா, அம்மாயாருன்னு தெரியாது. குலம், கோத்திரம் என்னன்னு தெரியாது. குலம், கோத்திரம் பார்த்தா மாடுகள் இந்தக் கொழந்தையைக் காப்பாத்தித்து? மாடுகளுக்கு இருக்கிற புத்தியும், இரக்க குணமும் மனுஷாளுக்கு இல்லேன்னா, அது பெரிய அவமானம் இல்லியா?... அதனால, ஆபுத்திரன்னு குழந்தைக்குப் பேரு வச்சு எங்களோட சொந்த புத்திரன் மாதிரி வளத்துண்டு வரோம்...

அந்தணன் : ஆகா! அற்புதம்... அற்புதம்... இதை இந்தப் பாண்டிய நாடு முழுக்கவும் ஊர் ஊராப் போயிப் பறையறைஞ்சு சொல்லணும் போல இருக்கு.

(ஆபுத்திரன் ஒரு மண்குவளையில் மோர் கொண்டு வந்து தருகிறான்.)

அந்தணர் : (அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே, மோரை வாங்கியபடி) இந்தக் குழந்தைக்குப் பன்னண்டு வயசு கூடப் பூர்த்தியாகி இருக்காது போலருக்கே. முகத்துலே பால் வடியறது. அதுக்குள்ளே, புருஷ சூகத்தத்தை இப்படி வெளுத்து வாங்கறானே.

இளம்பூதி : புருஷ சூக்தம் என்ன, ரிக்வேதத்துல வற்ற ஆயரத்தேழு சூக்தங்களும், இவனுக்குப் பூணூல் போடறத்துக்கு முன்னாலேயே அத்துப்படி.

அந்தணர் : எல்லாமே வினோதமா இருக்கு. (கொஞ்சம் தணிந்த குரலில்) உபநயனம் பண்ணறத்துக்கு முன்னாலே வேதம் கொடுக்கறது சாஸ்திர விரோதம் இல்லையோ?

இளம்பூதி : (சிரித்து) யாராவது அவனை உட்கார்த்தி வச்சிச் சொல்லிக் கொடுத்தாளா என்ன? நான் மத்தப் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் திண்ணையில் வச்சு சொல்லிக் கொடுக்கறப்போ, இவன் ஓரமா நின்னுண்டு துருதுருன்னு கவனிச்சிண்டே இருப்பான். சிஷ்யாள்லாம் போனவுடனே இவன் அப்படியே அட்சரம் பிசகாம திரும்பச் சொல்லுவான்... ஞானம் அவன் ரத்தத்துலயே கலந்திருக்கு சுவாமி. வெறும் பூணூல் மூலமாவா ஞானம் வர்றது? ஒரு கழுதை கழுத்துல பூணூல் மாட்டி விட்டு, முன்னால நின்னுண்டு வேத பாராயணம் பண்ணினா, அது திரும்பச் சொல்லுமா...? மோரைச் சாப்பிடுங்கோ...

அந்தணர் : (பிரமிப்பு நிறைந்த குரலில்) அதெல்லாம் சரி. பிரகலாதன் அம்மா வயத்துல இருக்கறப்போவே பாகவதம் முழுசையும் நாரதர் சொல்லச் சொல்ல மனசுல கிரசிச்சுக்கலையா...! (மோரைச் சாப்பிடுகிறார்)

(இந்த சமயம் மேளதாளத்துடன் நாலைந்து பேர், ஒரு பசுமாட்டை ஓட்டிக் கொண்டு, இளம்பூதியின் வீட்டைக் கடந்து வீதியில் போகின்றனர். பசுமாட்டின் கழுத்தில் மாலை அணிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூவரும் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.)

இளம்பூதி : அந்தப் பசுமாட்டை யாகசாலைக்கு தான் அழைச்சிண்டு போறா. அவா பின்னாலயே போனா, நீங்களும் சுலபமா யாக சாலைக்குப் போயிடலாம்.

அந்தணர் : ரொம்ப சந்தோஷம். நான் புறப்படறேன். உங்களை நான் என்னிக்கும் மறக்க மாட்டேன்.

இளம்பூதி : யாகம் நாளைக்குத் தானே. யாக மண்டபத்துக்கு நானும் வருவேன். நாம மறுபடியும் சந்திக்கலாம்...

(அந்தணர் போகிறார். ஆபுத்திரன் திண்ணையிலிருந்து தெருவில் இரங்கி, விரல்களைக் கண்களுக்கு நேராய்ப் பிடித்து, இடுக்கு வழியாய்த் தூரத்தில் எதையோ பார்த்துக் கொண்டு சற்று நேரம் நிற்கிறான்.)

இளம்பூதி : ஆபுத்திரா. வா சாப்பிடற நேரமாச்சு. உள்ள போகலாம்.

ஆபுத்திரன் : அப்பா. எனக்கு சாப்பிடவே பிடிக்கலே. மனசெல்லாம் ஒரே துக்கமா இருக்கு.

இளம்பூதி : (ஆபுத்திரனின் அருகில் வந்து அவன் தோள்களை ஆதரவாய்த் தொட்டு) உனக்கு என்ன கொறை? எதை நெனைச்சு இந்த துக்கம்?

ஆபுத்திரன் : அந்தப் பசுமாட்டை நெனைச்சு... எத்தனை மரியாதையா அதை இப்ப யாகசாலைக்கு அழைச்சுண்டு போறா. சொல்லாம் நாளைக்குப் பொழுது விடிஞ்சவுடன, மந்திரம் சொல்லி யாக

குண்டத்துல ஒரே வெட்டா வெட்டறதுக்குத் தான்... என்ன கொடுமை!

இளம்பூதி : (சற்று அதிர்ச்சி நிறைந்த குரலில்) உனக்கு திடீருன்னு ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசத் தோன்றது? அபசாரம், ஆபுத்திரா.

ஆபுத்திரன் : (பசு போன திசையையே வெறித்தபடி, உடைந்த குரலில்) கொலை பன்றதை விட இரக்கப்படறது அபசாரமா அப்பா?

(சோகத்துடன், மெல்லப் படியேறி, திண்ணைத் தூணில் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு நின்றபடி, மௌனமாக இருக்கிறான்.)

இளம்பூதி : (திகைப்புடன், அவனருகில் போய் நின்று, அவன் முகவாயைப் பிடித்து) கொழந்தே... உனக்கு இப்படி எல்லாம் பேச யாரு கத்துக் கொடுத்தா?

ஆபுத்திரன் : வேதமே எனக்கு யாரும் கத்துக் கொடுத்து வல்லேன்னு, நீங்கதானே கொஞ்ச நேரம் முன்னால அந்தப் பிராமணர்கிட்டே சொன்னேள்...? இரக்கமும், தையையும் இதயத்துலேந்து வர்ற குணங்கள் இல்லையோ? அதை ஒருத்தர் சொல்லிக் கொடுக்கணுமா?

இளம்பூதி : கொல்றது சரின்னு வேதம் சொல்லலே. ஆனா, இடம், பொருள், ஏவல் எல்லாம் இருக்கு. எல்லாத்தையும் பொதுவான ஒரு சட்டத்துக்குள்ள கொண்டு வந்து நிறுத்திடக் கூடாது... யுத்தத்துல எதிரிகளை வெட்டறது, யாகத்துல பசுவை வெட்டறது - இதெல்லாம் கொலையில சேத்தி இல்ல... பசு யாக தேவதைகளுக்கு ஆகுதியா, நைவேத்யம் ஆறது. அது லோக கேடமத்துக்காகப் பலி இடப்படறது... அதுல சுயநலம் கெடையாது.

ஆபுத்திரன் : ஆனா, யாகம் முடிஞ்சவுடனே, பிராமணாளுக்கு எல்லாம் எலைபோட்டு, சாதத்தோட கூட, வேகவச்ச பசு மாமிசத்தையும் பறிமார்றானே...

இளம்பூதி : (பொறுமை இழந்து) ஆபுத்திரா... நீ சின்னக் கொழந்தே. உனக்கு இதெல்லாம் புரியாது. யாகப்பசு, தேவர்களுக்கு நைவேத்யம்னா, பிராமணாளுக்குப் பிரசாதம்! இன்னொண்ணும் உனக்குச் சொல்லட்டுமா... யாகத்துல வெட்டப்படற பசு, நேரா சொர்க்கத்துக்குப் போறதுன்னு சுருதி சொல்றது.

ஆபுத்திரன் : (தயங்கித் தயங்கி) அது நெஜம்னா, யாகத்துல பசுக்களுக்குப் பதிலா உங்களோட அப்பாக்களை ஏன் வெட்டக் கூடாது... உங்க அப்பாக்கள்லாம் சொர்க்கத்துப் போறதுல உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லையன்னு அவாள்லாம் கேக்கறா...

இளம்பூதி : (கோபத்துடன்) யார் எல்லாம்?

ஆபுத்திரன் : அதான் - சார்வாக மதத்தைச் சேர்ந்தவா...?

இளம்பூதி : (ஆபுத்திரனைக் கோபமாய்த் தன் பக்கம் திருப்பி) நீ எங்க கேட்டே...?

ஆபுத்திரன் : போன மாசம் பாடசாலைப் பையன்களோட, சித்திரா பெளர்ணமித் திருவிழா பார்க்கக் கொற்கைக்கு அனுப்பிச்சு வச்சேனே, அங்க. திருமால் கோட்டத்துக்குப் போற வழியில, ஒரு வித்யா மண்டபம் இருக்கே... அங்க ஒரு கூட்டமா இருந்தது. ஒரு மீமாம்சகனுக்கும், சார்வாகனுக்கும் கடுமையாவாதம் நடந்துண்டு ருந்தது. யாகத்தை சிலாகித்து மீமாம்சகன் பேசினப்போ தான், சார்வாகன் குறுக்கிட்டு அப்படிச் கேட்டான்.

இளம்பூதி : அவன் அப்படிச் கேட்டப்போ கூட்டத்துல இருந்த வாள்லாம் பேசாம இருந்தாளா?

ஆபுத்திரன் : எல்லாரும் சிரிச்சா.

இளம்பூதி : நீ என்ன பண்ணினே?

ஆபுத்திரன் : எனக்கும் சிரிப்பு வந்தது. அவன் கேட்டதுலேயும் நியாயம் இருக்கற மாதிரிப் பட்டது. அவன் குறும்புக்காக, கொஞ்சம் கடுமையாவே கேட்டாலும், தர்க்கம்னு வர்றப்போ அதுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லித்தான் ஆகணும்.

இளம்பூதி : (கோபமாய்) நீ ரொம்பப் பெரிய மனுஷனாயிட்டியோ? நாளைக்கு நீயே உன் தோப்பனாரை பலி கொடுக்கணும்ன்னு சொல்லிவியா?

ஆபுத்திரன் : யாரை பலி கொடுக்கறதுலேயும் எனக்கு சம்மதிமில்லே. பெளத்தம் சொல்ற ஜீவகாருண்யமும் அஹிம்சையும் தான் எனக்கு உசந்த தர்மமாப் படறது. அதை மிஞ்சின வேதமோ சாஸ்திரமோ எதுவும் இல்ல. அப்பா... என்னை ஒரு பசுமாடு காப்பாத்தினதா நீங்க அடிக்கடி சொல்வளே... நான் என் பங்குக்கு இன்னொரு பசுமாட்டைக் காப்பாத்த வேண்டாமா..?

இளம்பூதி : (உள்பக்கம், மனைவி இருக்கிற திசையைப் பார்த்து, சத்தமாய்) ஏண்டி... இவன் திடீருன்னு என்னென்னமோ பேசறானே... பிராமணாள் காதுல விழுந்தா இவனைத் தொலைச்சுட மாட்டாளோ... நான் என்ன பண்ணுவேன் இப்போ... (உள்ளே போகிறார் வேகமாக. மேடையில் ஒளி மங்கி, ஆபுத்திரனின் மீது மட்டும் தனியாய்க் குவிகிறது. பசு மாடுகள் எல்லாம் 'மா... மா' என்று மாற்றி மாற்றிக் கத்தும் குரல்கள் பின்னால் கேட்கின்றன. ஆபுத்திரன் தூணைக் கட்டிக் கொண்டு எதையோ தீவிரமாய் சிந்திக்கிற மாதிரி நின்று கொண்டிருக்கின்றான். சில வினாடிகளுக்குப் பிறகு, ஒளி மங்கி மேடையில் இருள் முழுமையாய்ப் பரவுகிறது.)

இடையீடு

(ஒளி வருகிற போது, மீண்டும் ஆரம்பத்தில் தோன்றிய அந்த முண்டாசு மனிதர்கள் இரண்டு பேரும் கையில் பறையோடு மேடையில் காட்சி தருகிறார்கள். பறையைத் தட்டி ஓசை எழுப்பிய படியே, மேடையில் ஓரிரு முறை வட்டமாய்ச் சுற்றி வந்தபின், ஒருவரை ஒருவர் பார்த்த படி எதிரும் புதிருமாய் நின்கின்றனர். இவர்கள் இறந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் இணைக்கிறவர்களைப் போலத் தோற்றமளிக்கிறார்கள்.)

தம்பி : அண்ணே, அந்தப் பையன் ஆபுத்திரனுக்கு எத்தன இளகின மனசு பாத்தியா. அதெல்லாம் சரி. ஆபுத்திரன் ஆற்றிவு படைச்ச மனுஷன். அவனுக்கு மாட்டை யாகத்துல பலி கொடுக்கறது அநியாயம்னு பட்டிருக்கலாம். நம்ப முடியுது. ஆனா, ஒரு மாடு மனுஷக் கொழந்தையைப் பல நாளு பாலு கொடுத்துக் காப்பாத்திச்சுன்னு கதை விடறாங்களே... அதைத்தான் நம்ப முடியல...

அண்ணன் : பாத்தியா, களைய விட்டுட்டுத் தோலை ஆராய்ச்சி பண்ணறே. மனுஷன், ஒண்ணும் தான் பீத்திக்கிற அளவுக்கு, மிருகங்களைவிட அப்படி ஒண்ணும் ஓசத்தி இல்லேன்னு சொல்லறதுக்காக அப்படி ஒரு அதிதக் கற்பனையைப் பண்ணி இருக்கலாம்... தம்பீ. இப்படி யோசிச்சுப் பாரேன். மாடுகள்லாம் சேர்ந்து ஒரு யாகம் பண்ணி, அதுல ஒரு மனுஷனை - பலி கொடுக்கறதுன்னு வச்சிக்குவோம். அது எப்படி இருக்கும்?

(இரண்டு பேரும் பெரிதாய் விலா வெடிக்கச் சிரிக்கிறார்கள்.)

தம்பி : (சிரித்து முடித்து) மாடு மனுஷனைவிட உசத்தின்னு நான் இப்ப ஒத்துக்கறேன் அண்ணே. நீ மேல கதை சொல்லு. அவங்கள்லாம் (பார்வையாளர்களைச் சுட்டிக் காட்டி) ரொம்ப ஆர்வமா, ஆபுத்திரன் அடுத்தது என்ன பண்ணப் போறானோன்னு காத்துக்கிட்டிருக்காங்க.

(அண்ணனும் தம்பியும் திரும்பவும் பறையை முழக்கிக் கொண்டே ஒரு முறை சுற்றி வருகிறார்கள்.)

(அண்ணன் பாடுகிறான்.)

ஆதிபில நடந்தது ஆச்சரியமானது

அப்பனுக்கு அப்பன் சொன்னது எது, எது?

அன்பு எனும் மந்திரத்தை ஆருமிர்க்குச் சொல்லவந்த

ஆபுத்திரனாரின் கத, கத!

அண்ணன் : (பறையைப் பிடித்திருக்கும் ஒரு கையைக் காதுக்கருகில் பிடித்து, இன்னொரு கையை நோக்க நீட்டி, கமத்தை அண்ணாக்க வானத்தை நோக்கிப் பேசுகிற பாவனையில்)

அகோ, மகா ஜனங்களே... அங்க பாருங்க நம்ம ஆபுத்திரனை... என்ன துணிச்சலான காரியத்தைப் பண்ணிக்கிட்டிருக்கான்... எல்லாரும் தூங்கற நள்ளிரவு நேரத்துல, யாகசாலைக்குள்ள மெதுவா, பூனை மாதிரி நடந்து போயி, கம்பத்துல கட்டி இருக்கற பசுமாட்டை சத்தம் போடாம அவுத்து வெளியில கூட்டிக்கிட்டு வரான்.

தம்பி : (யாகசாலையில் நடக்கிற விஷயங்களை ரகசியமாய் எட்டிப்பார்த்து ரசிக்கிற மாதிரியான சேஷ்டைகளுடன்) சபாஷ்... பய ரொம்ப தைரியசாலிதான்...

அண் : (முன்னால் நடக்கிற சம்பவங்களை, மற்றவர்களுக்கு விவரிக்கிற ஒரு நேர்முக வர்ணனையாளரின் முகபாவனைகளுடன்) யாகசாலையில பிராமணர்கள்லாம் நல்லா அசந்து தூங்கிக் கிட்டிருக்காங்க. பசுமாட்டோட குளம்புச் சத்தம் கேட்டு முழிச்சிக்குங்குவாங்களோன்னு பயமா இருக்குது.

தம்பி : அண்ணே, ஆபுத்திரனை ஜாக்கிரதையா மாட்டை ஒட்டச் சொல்லுண்ணே. யாரு கால்லயாவது இடறினாக் கூடப் போச்சு... அந்தப் பையன் கதி அதோகதி தான். மாட்டோட சேத்து அந்தப் பையனையும் தூக்கி யாக குண்டத்துல போட்டாலும் போட்டுடுவாங்க.

அண் : (முகத்தில் கலவரத்துடனும் குரலில் பரபரப்புடனும்) இதுவரைக்கும் எல்லாம் நல்லபடியாத்தான் நடந்துக்கிட்டிருந்தது. நீ வாய வச்சே. விபரீதம் வந்துடுச்சு...

தம்பி : (அதிகக் கவலையுடன்) என்னண்ணே ஆச்சு?

அண் : தம்பீ, எல்லாம் கெட்டுப்போச்சு. விடுதலை கெடைச்ச சந்தோஷத்துல, மாடு கொம்பைச் சிலிர்த்துக்கிட்டு, 'மா'ன்னு கத்திக்கிட்டே பந்தலுக்கு வெளியே பாஞ்சு ஓடுது. படுத்துக் கிட்டுருந்த பிராமணர்கள்லாம் அலறிப் பிடிச்சு எழுந்திருக்கிறாங்க. எல்லாரும் 'பிடி... பிடி... திருடன் திருடன்'னு கத்திக்கிட்டே ஆபுத்திரனையும் பசு மாட்டையும் துரத்திக்கிட்டு ஓடறாங்க. ஒருத்தர் போயி ஓடற பசு மாட்டோட வாலைக் 'கபால்'னு பிடிக்கறாரு. இன்னும் ரெண்டு பேரு ஆபுத்திரனை 'லபக்'குன்னு பிடிச்சுடறாங்க. பசுமாடு சட்டுன்னு திரும்பி தன்னைப் பிடிச்சவன வயத்துல கொம்பால ஒரே குத்தாக் குத்தித் தூக்கி எறிஞ்சிட்டு, நாலு கால் பாய்ச்சல்ல ஓடிடுது. ஆபுத்திரன் மட்டும் மாட்டிக்கறான். திமிறிப் பார்க்கறான். முடியல பாவம். சிறுபிள்ளைதானே. அவனால வேற என்ன பண்ண முடியும்? எல்லாரும் இப்ப ஆபுத்திரனைச் சுத்திக்கிறாங்க. அவனத் 'தர தர'ன்னு தெருவுல இழுத்துக்கிட்டு யாகசாலைக்குக் கொண்டு போறாங்க... (மேடையில் கொஞ்சம் நின்றுகொண்டு)

காட்சி : 2

விடிகாலைப் பொழுது. சாய்வான சூரிய கிரணங்கள் தரையில் விழுந்திருக்கின்றன. யாகசாலை, பின் புலத்தில் மெல்லிய படலம் போலத் தெரிகிறது. ஒரு பெரிய ஆலமரத்தின் அடியில், சற்று உயரமான பீடத்தில் பிராமணர்களும் மற்றும் பிற ஊர்ப்பெரியவர்களும் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். தரையில் நிறையப் பிராமணர்கள் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். ஓர் ஓரமாய் ஆபுத்திரனும் அவன் தந்தை இளம்பூதியும் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆபுத்திரனின் முகம் நிச்சலனமாய் இருக்கிறது. இளம்பூதியின் முகத்தில் கலவரமும் வேதனையும் நிறைந்திருக்கின்றன. கூட்டத்தில், ஆரம்பத்தில் இளம்பூதி வீட்டில் மோர் சாப்பிட்ட அந்த தேசாந்திரிப் பிராமணனின் முகமும் தென்படுகிறது. காட்சி துவங்குகிற போது கூட்டம் அமைதியின்றி சலசலக்கிறது. பீடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிற, தலைமைப் பிராமணர் தன் கைகளைத் தூக்கி, கூட்டத்தை சத்தம் போடாமல் இருக்கும்படி சைகை செய்கிறார். சலசலப்புக் குறைந்து கூட்டத்தில் அமைதி பரவுகிறது.

தலைமைப் பிராமணர் : நாமஸ்லாம் இங்க எதுக்காக அவசரமாகக் கூடியிருக்கோம்னு உங்க எல்லாருக்கும் இதுக்குள்ள தெரிஞ்சிருக்கும்னு, நெனைக்கறேன்... (அவர் கொஞ்சம் நிறுத்த, கூட்டத்தில் மறுபடியும் முணுமுணுப்புகள் பரவித் தணிகின்றன. பிராமணர் தொடர்கிறார்) இதோ இங்க நிக்கறானே, கல்லுளி மங்கன் மாநிரி முழிச்சுண்டு, இந்த இத்துணாண்டுப் பிள்ளையாண்டான் - இவனை சாதாரணப் பயல்னு நெனைச்சுடாதீங்கோ... எமகாதகன்! இவன் நேத்திக்கு ராத்திரி செஞ்ச காரியத்தச் சொல்றதுக்கே எனக்கு நாக்குக் கூசறது... எனக்கு நெனவு தெரிஞ்சு இப்படி ஒரு அயோக்கியத்தனம் இந்த வயனங்கோட்டுல நடந்ததில்ல. (அருகில் இருக்கும் வயதான இன்னொரு அந்தணரிடம் சற்றுக் கிண்டல் தொனிக்கும் குரலில்) ஏன் சுவாமி! உமக்கு நெனவு தெரிஞ்சு இப்படி ஒரு காரியம் இந்த ஊரில நடந்திருக்கா? ஏன்னா, என்னைவிட இருபத்தஞ்சு வயசு பெரியவர் நீங்க. (கூட்டத்தில் மறுபடியும் பெரிதாயச் சலசலப்பு எழுகிறது. இந்த சமயத்தில் தேசாந்திரி பிராமணன் எழுந்து பேசுகிறான்.)

தேசாந்திரி பிராமணன் : நான் ஊருஊரா சஞ்சாரம் பண்றவன். இருபது வருஷமா இப்படித்தான் வாழ்க்கை நடத்திண்டு இருக்கேன். எனக்குத் தெரிஞ்சு இப்படி ஒரு அநியாயம் எந்த ஊர்லயும் நடந்து நான் பாத்ததுமில்ல; கேட்டதுமில்ல.

(மறுபடியும் கூட்டத்தில் சலசலப்பு. 'அவமானம்... வெக்கக்கேடு' என்றெல்லாம் குரல்கள் கேட்கின்றன. தலைமைப் பிராமணர் மீண்டும் கையை அசைத்துக் கூட்டத்தை அமைதிப்படுத்துகிறார்.)

த.பி : எல்லாரும் அமைதியா இருக்கணும். தப்புப் பண்ணினவா யாராயிருந்தாலும் அவாள தண்டிக்காம இந்த சபை விடாது... ஆனா, அதுக்கு முன்னால நடந்தத நன்னா விசாரிக்க வேண்டிய கடமையும் நமக்கு இருக்கு. (இளம்பூதியின் பக்கம் திரும்பி) ஓம், இளம்பூதி... இப்படித் தலைகுனிஞ்சு நின்னின்டிருந்தா என்ன அர்த்தம்? உம்மோட தவப்புதல்வன் இப்படி ஒரு காரியத்தையும் செஞ்சுட்டு, முகத்துல கொஞ்சம் கூட அவமானமோ, பயமோ இல்லாம எப்படி மரம் மாதிரி நிச்சுறான் பாரும்...

இளம்பூதி : (சற்று நேரம் விசும்புகிறார். பின் தணிந்த குரலில், தடுமாற்றங் களோடு பேசுகிறார்) இந்த சபையில் உள்ள பெரியவாள்லாம் ரொம்ப மன்னிக்கணும். அவன் சின்னக் கொழுந்த... அவமானம், குத்த உணர்ச்சி இதெல்லாம் உணர்ற வயசு அவனுக்கு இல்லை.

த.பி : (கோபத்துடன்) யாகப்பசுவத் திருடறதுக்கு மட்டும் தோணற வயசோ?

(கூட்டத்தில் ஏளனச் சிரிப்புப் பரவி அடங்குகிறது. ஆபுத்திரன் இந்த சமயத்தில் முதன் முதலாக வாயைத் திறந்து நிதானமான குரலில் பேசுகிறான்.)

ஆபுத்திரன் : நீங்க சொல்றது தப்பு. நான் பசுவத் திருடல. பசுவக் காப்பாத்தினேன். பசுவ மட்டுமில்ல. ஒரு வாயில்லா ஜீவனக் கொல்ற பாவத்துலேந்து இந்த பிராமணாள் அத்தன பேரையும் காப்பாத்தினேன்.

(கூட்டத்தில் பெரிதாய் களேபரம் எழுகிறது. பிராமணர்கள் எல்லோரும் ஆபுத்திரனைப் பார்த்துக் கூச்சல் போடுகிறார்கள்.)

த.பி : அமைதி... அமைதி... (ஆபுத்திரனை நோக்கி, கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு) ஆபுத்திரா! திருடறது பாவம். அதைச் சரின்னு நியாயப் படுத்தறது மகாப்பாவம்... இந்த மாதிரியெல்லாம் உன்ன மாதிரிக் கண்ணாமூச்சி விளையாடற ஒரு சிறுபிள்ளை கிட்டப் போயிப் பேசிண்டிருக்கணும்னு என்னோட தலையில் எழுதியிருக்கு... இதப் பாரு. நீ யாராத்துலயாவது போயி அரிசி பருப்பைத் திருடியிருந்தாக்கூட பேசாமக் காதத் திருகி 'இனிமே இப்படி யெல்லாம் பண்ணாதா போடா'ன்னு கண்டிச்சுக் காதும் காதும் வச்ச மாதிரி அனுப்பியிருப்பேன். ஆனா, மகாப்பாவி! இப்படி யாகப்பசுவப் போயித் திருட்டியே? உன் புத்தி ஏண்டா இப்படியப் போச்சு?

இளம்பூதி : (ஆபுத்திரனின் தோள்களை நடுங்கும் கைகளால் பற்றி, தழு தழுத்த குரலில்) கொழுந்தே... (திரிபுரத்தைச் சம்பந்தம் இல்லாத டேன்னு பெரியவா கால்ல விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுட்டா. உன்

வயசு மனசுல வச்சுண்டு, பெரியவாள்லாம் உன்னை மன்னிச்சு விட்டுடுவாடா... போடா கொழுந்தே... அவாள நமஸ்காரம் பண்ணி, இனிமே இப்படித் திருட மாட்டேன்னு சொல்லி மன்னிப்புக் கேளு...

ஆபுத்திரன் : (அமைதி நிறைந்த முகத்துடன், கலவரம் எதுவுமற்ற தெளிவான குரலில் சபையினைப் பார்த்துப் பேசுகிறான்.) ஒருத்தருக்குச் சொந்தமான ஒரு பொருளை இன்னொருத்தர் அபகரிச்சுண்டா அதுக்குப் பேருதான் திருட்டு. ஆனா, ஏற்கெனவே அபகரிக்கப் பட்ட ஒரு ஜீவனை மீட்டு எடுத்துண்டு போறதுக்குப் பேரு திருட்டு இல்ல. ஜீவகாருண்யம்...

இளம்பூதி : (கோபத்துடன்) நீ இப்படி எல்லாம் ஏடாகூடமாப் பேசறதக் கேட்டு எனக்கே கோவம் வருது...

த.பி : (இளம்பூதியை சாந்தப்படுத்தி) சரி. அவன் பேசட்டும். ஆபுத்திரா... நீ என்னதான் சொல்ல நெனைக்கற...?

ஆபுத்திரன் : பூமியில தானா மொளக்கிற புல்லை மேஞ்சு ஜீவிக்கிறது பசு... எந்தப் பிரதிபலனையும் எதிர்பார்க்காம இந்த உயிர்க் குலத்துக்குப் பால் அளிக்கிறது பசு... அதைக் கொல்றதுக்கு யாருக்கும் அதிகாரம் கெடையாது. உயிர் வாழற உரிமை மனுஷனுக்கு எத்தனையிருக்கோ அத்தனை அந்தப் பசுவுக்கும் இருக்கு.

த.பி : வேத நெறிகளைக் கேள்வி கேக்கற அளவுக்கு உனக்கு தைரியம் வந்துடுத்தா?

ஆபுத்திரன் : ஆபத்தில இருக்கிற அப்பாவி ஜீவன்களைக் காப்பாத்தற தும், எல்லா உயிர்களையும் தன்னைப் போலவே நேசிச்சு அதுகள் கிட்டே அன்பு செலுத்தறதும் தான் எனக்குத் தெரிஞ்ச நெறிகள். உயிர்க் கொலையை சிபாரிசு பண்றதுதான் வேத நெறின்னா, பசுவுக்குப் பதிலா அந்த வேதங்களை அக்கினியில போடுங்கோ... மனுஷ குலம் மேன்மை அடையும்...

(இதைக் கேட்டு மறுபடியும் கூடியிருப்பவர்கள் மத்தியில் கோபமும் குழப்பமும் நிலவுகிறது. சற்று நேரம் மாற்றி மாற்றிப் பலர் கத்துவது கலவையாய்க் கேட்கிறது. சிலர் வெகுண்டு ஆபுத்திரனை அடிக்கக் கையை ஓங்கிக் கொண்டு பாய, வேறு சிலர் அவர்களைத் தடுத்து அமைதிப் படுத்துகின்றனர்.)

கூட்டத்திலிருந்து ஒரு குரல் : வேதம் தான் பிராமணனுக்குப் பிரதானம்...

இன்னொரு குரல் : வேதத்தை நெருங்கிப் படிக்கிற அந்தப் பொடிப் பயல்?

மூன்றாவது குரல் : அவனைத் தூக்கி நெருப்புல போடணும்.

முதல் குரல் : முதல்ல அவனைக் கழுதை மேல உக்காரவச்சு ஊர்கோலம் விடணும்...

இரண்டாவது குரல் : வேதத்தை ஒத்துக்காதவன் பிராமணனா?

மூன்றாவது குரல் : இந்தப் பயல் பிராமணனே இல்லை.

முதல் குரல் : பிராமண சிரேஷ்டனான இளம்பூதிக்கு இப்படி ஒரு சண்டாளன்னா பிள்ளையா வந்து பொறக்கணும்?

நிறையக் குரல்கள் : (கோபத்துடன்) இவன் பிராமணனே இல்லே... பிராமணனே இல்லே...

(மறுபடியும் குழப்பம் எழுகிறது.)

தேசாந்திரி பிராமணன் : (எழுந்து) இந்தப் புள்ளை பிராமணன் இல்லேங்கறதுல யாருக்கும் எந்த சந்தேகமும் வேண்டியதில்லை. சண்டாளன் கூட மனுஷனுக்குத் தான் பொறக்கறான். இவன் அவனை விடவும் மட்டம். இவன் மாட்டுக்குப் பொறந்த பயல். இவன் அப்பனே இதை எல்லார் கிட்டயும் தம்பட்டம் அடிச்சிருக்கான். அதே காரணத்தால தான் இவனுக்கு ஆபுத்திரன்னு பேரும் வச்சிருக்கான். இப்படி ஒரு விசித்திரமான, அபத்தமான பேரு, பிராமணாள்ல யாராவது வச்சிக் கேட்டதுண்டோ...

நிறையக் குரல்கள் : சரியாச் சொன்னே. இவன் மனுஷன் கூட இல்லே. மாட்டுக்குப் பொறந்த பய... மாட்டுக்குப் பொறந்த பய...

(இப்போது ஒருவன் கூட்டத்திலிருந்து எழுந்து, ஆபுத்திரனுக்குப் பின்னால் போய் நின்று, தன் கைகளால் அவன் தலையைத் தடவி)

மாடு பெத்த புள்ளைக்குக் கொம்பைக் காணோமே..!

இன்னொருவன் : (ஆபுத்திரன் அருகில் போய் மண்டியிட்டு அவனது பின்பக்கமாய்த் தலையை நீட்டி) மாடு பெத்த புள்ளைக்கு வாலைக் காணோமே..! (ஆபுத்திரனின் பிருஷ்டங்களில் கிண்டலாய்க் குத்துகிறான்.)

(கூட்டம் பெரிதாய்ச் சிரிக்கிறது.)

வேறொருவன் : (எழுந்து) இவன் மாட்டுக்குப் பொறந்த பிள்ளைங்கறது உண்மையாத்தான் இருக்கணும். இல்லேன்னா, இன்னொரு மாடு மேல இவனுக்கு இத்தனை கரிசனம் வருவானேன்? இனம் இனத்தோடதானே சேரும்...

(மறுபடியும் கூட்டத்தில் சிரிப்புப் பரவுகிறது.)

இளம்பூதி : (வேதனைகளோடு ஆபுத்திரனை அணைத்துக்கொண்டு) இவ்வளவு போறும். அவனை இம்சைப் படுத்தாதீங்கோ. அவன்

தன் தப்புக்காக வருந்தி மன்னிப்புக் கேட்டுடுவான்.
(ஆபுத்திரனிடம்) கேட்டுடு கொழந்தே...

ஆபுத். : அப்பா, நீங்க ஏன் வருத்தப்படறேள்? என்னை ஒரு மாட்டோட பிள்ளைன்னு இவா சொல்றாளேன்னா? இவாளுக்கு ஞாபகப்படுத்துங்கோ... இவாள்லாம் மரியாதையா பூஜிக்கிற மகரிஷிகள்ல எத்தனை பேரு மனுஷாளுக்குப் பொறந்திருக்கான்னு...? அசல மகரிஷி பசு வயத்துலயும், சிருங்கி மகரிஷி மான் வயத்துலயும், விரிஞ்சி மகரிஷி புலி வயத்துலயும், மகரிஷி கேச கம்பளன் நரி வயத்துலயும் பொறந்ததா இவாளோட புராணங்களே சொல்லலையா?

(கூட்டத்தில் மீண்டும் சலசலப்பு)

ஒரு குரல் : இவன் இதுக்கு முன்னால வேதங்கள் அவமதிச்சான். இப்போ வேத ரிஷிகளையும் அவமதிக்கிறான்.

குரல்கள் : இவனச் சும்மா விடக் கூடாது... சும்மா விடக் கூடாது...

(கூச்சல் அடங்கச் சற்று நேரம் ஆகிறது. இந்த சமயத்தில் தேசாந்திரிப் பிராமணன் மீண்டும் எழுந்து நின்று பேசுகிறான்.)

தேசாந்திரி : நான் இப்போ உங்களுக்கெல்லாம் ஒரு பெரிய ரகசியத்தைச் சொல்லப் போறேன். இந்தப் புள்ளையாண்டானோட பூர்வாசிரமம் பத்தின ரகசியம்... பன்னண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால ஒரு சாயங்காலப் போது... ஜிலு ஜிலுன்னு காத்து வீச, மெல்லிசா மானம் தூறிண்டுருக்கு. அந்த ரம்மியமான நேரத்துல, கொற்கைப் பட்டணத்துப் புறநகர் வளாகத்துல கண்ணீரும் கம்பலையுமா ஒரு ஸ்த்ரீயை சந்திச்சேன். அவ ஒரு பிராமணப் பொண்ணு. தன் பேரு 'சாலி'ன்னு என்கிட்ட சொன்னா. ஆம்படையான் பேரு 'அபஞ்சிகன்'னும் சொன்னா. சொந்த ஊரு வாரணாசி. ஊருக்கெல்லாம் வேதம் சொல்லிக் கொடுக்கற உத்தமமான உபாத்தி அந்த அபஞ்சிகன். அவனுக்கு வந்து வாச்ச அந்த பொம்மனாட்டியோ - கர்மம், சொல்லவே வெக்கமா இருக்கு- ஓடுகாலி. ஒழுக்கங்கெட்டவ. ஆம்படையான் இல்லாத நேரத்துலக் கள்ளப்புருஷனோட உறவாடிக் கர்ப்பமானா. அவமானம் தாங்காம பிராமணன் எங்கேயோ ஓடிப்போனான். இவ, ஊரார் ஏச்சுக்குப் பயந்து அங்கேருந்து தென்திசையை நோக்கி ஓடிவந்தா. குமரியில் தீர்த்தமாடியும் அவளோட குத்த உணர்ச்சி கொறையல. கடைசியா, நிறைமாச கர்ப்பினியா கொற்கைக்கு வந்து சேந்தா. அங்க ஒரு ஆயர்பாடிக்குப் பக்கத்துல, ஒரு அடர்ந்த நந்தவனத்துல பிரசவ வலிகண்டு ஆண் கொழந்த ஒண்ணப் பெத்தெடுத்தா... சாவத்துல பொறந்த சிசுவை வளர்க்கத் தைரியமில்லாம அங்கேயே போட்டுட்டு ஊர

விட்டுப் புறப்பட்டா. அப்படிப் போற வழியில தான், நான் அந்த அபலையை சந்திச்சு விசாரிச்சேன். வெளியில சொல்லிட்டா, துக்கம் கொறையுன்னு நெனைச்சோ என்னமோ, எங்கிட்ட எல்லாத்தையும் சொல்லி 'ஓ'ன்னு கதறி அழுதுட்டு எங்கேயோ போயிட்டா... மரியாதைக்குரிய பிராமண சிரேஷ்டர்களே! அந்த வேசி அநாதையாப் பெத்துப் போட்ட அந்தப் புள்ளைதான் ஆபுத்திரன்.

(சபையில் எல்லோரும் இந்தக் கதையை நம்பினவர்கள் போலவும், நம்பாதவர்கள் போலவும், தங்களுக்குள் 'குசு குசு' என்று பேசிக் கொள்கிறார்கள்.)

த.பி : தேசாந்திரியே... அந்தப் பையன் தான் இவன்னு எப்படி அத்தனை தீர்மானமா சொல்றீர்?

தேசாந்திரி : சுவாமி, நான் நேத்திக்கு இந்த ஊருக்குள்ள காலடி வச்சவுடனேயே, இந்த இளம்பூதிப் பிராமணன் வீட்டுலதான் ஒதுங்கி தாகசாந்தி பண்ணினேன். அப்போ இந்தப் புள்ளையும் திண்ணையில உக்காந்துண்டு வேதம் சொல்லிண்டிருந்தான். ஆச்சரியப்பட்டு யாருன்னு விசாரிச்சேன். பன்னண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால, கொற்கைப் பட்டணத்து ஆயர்பாடில ஆநிறைகளுக்கு மத்தியில ஆச்சரியமா ஒரு ஆண் கொழந்தையக் கண்டெடுத்ததா இளம்பூதி சொன்னான்... சாலியோட கதையும் இவனோட கதையும் எத்தன அற்புதமாய்ப் பொருந்தறது பாருங்கோ! எனக்கு சந்தேகமே இல்ல. இவன் மாட்டுக்கும் பொறக்கல; ஆட்டுக்கும் பொறக்கல; தாசிக்குப் பொறந்த பையன்... கர்மம்... கர்மம்...

(கூட்டத்தில் பெரிதாய்க் கலவரம் எழுகிறது.)

குரல் ஒன்று : சந்தேகமே இல்ல, இவன் வேசி மகன் தான்...

குரல் இரண்டு : வேசி மகன் தான் இப்படி ஒரு கேவலமான காரியம் செய்வான்.

குரல் மூன்று : இவன் பொறந்தது பிராமண குலத்துக்கே அவமானம்; சாபக்கேடு.

குரல் ஒன்று : தாசி மகன் எப்படிப் பிராமணனாவான்?

குரல் இரண்டு : இவன் புலையன். நீசன்.

எல்லாக் குரல்களும் : புலைப்பயல்! நீசப்பயல். பிராமண விரோதி.

த.பி : (மறுபடியும் கையமர்த்தி அமைதி செய்து) சரி, சரி. நான் ஒத்துக் கறேன்: இதுக்கொரு முடிவு கட்டவேண்டியது. இவன் தான் பண்ணாம அமைதியா இருங்கோ. (இளம்பூதியிடம் திரும்பி)

இளம்பூதி! நீ என்ன செய்யப் போற? தாசி மகன்னு தெரிஞ்சும் இவனை பிராமணத் தெருவுல வச்சு போஷிக்கப் போறியா?

(இளம்பூதி தலை குனிந்தபடி நிற்கிறான். ஆபுத்திரன் மீண்டும் அமைதியான குரலில் பேசுகிறான்.)

ஆபுத்திரன் : (தலைமைப் பிராமணரைப் பார்த்து) பிராமணரே... என் அம்மாதாசியாகவே இருந்துட்டுப் போகட்டும். ஆனா, தாசி மகன் பிராமணனாக மாட்டான்னு உங்களுக்கு யார் சொன்னது? தாசியோட பிள்ளைகளான வசிஷ்டரும், நாரதரும் பிராமணனுக்கும் மேலாக பிறும்ம ரிஷிகளாகவே ஆயிருக்கறதா, உங்களோட சுருதிகளே சொல்றதே...

(ஆபுத்திரன் பின்வரும் சுலோகங்களைச் செல்லுகிறான்.)

தாசீ கர்ப்ப ஸமுத்பூதோ நாரதஸ்ய மகாமுனி:

தபஸ்யா பிராமணோத்பூதம் தஸ்ய ஜாதிம் ந கல்பயேத்-

ணர்வசீ கர்ப்ப சம்பூதோ வசிஷ்டஸ்ய மகாமுனி:

தபஸ்யா பிராமணோத்பூதம் தஸ்ய ஜாதிம் ந கல்பயேத்!

(கொஞ்ச நேரம் சபையில் ஒரு திகைப்புக் கலந்த அமைதி நிலவுகிறது.)

ஒருவன் : (மெல்ல எழுந்து, கிண்டல் தொனிக்கும் குரலில்) ஆகா... ஆகா... இந்தப் பையன் பெரிய புரட்சிக்காரன்தான். நாளைக்கே தேவடியாள் தெருவுக்குப் போயி, அங்க இருக்கற பசங்களுக் கெல்லாம் இவன் பூனூல் போட்டுப் பிராமணனாக்கப் போறான்!

(கூட்டம் அட்டகாசமாய்ச் சிரிக்கிறது.)

இன்னொருவன் : (எழுந்து கோபமாய்) இது சிரிக்கிற சமாச்சாரம் இல்ல. இவன் முதல்ல வேதங்களை அவமதிச்சான். இப்போ வேதரிஷிகளை வம்புக்கு இழுக்கறான்... உங்களுக்கெல்லாம் சொரணை இல்ல?

எல்லோரும் : (சத்தமாய்) ஆபுத்திரன் பிரஷ்டன். பிரஷ்டன். அவன ஊரை விட்டே துரத்தணும்.

த.பிராமணர் : (இளம்பூதியிடம்) இளம்பூதி இவ்வளவுக்கு அப்புறமும் இந்த அகம்பாவம் பிடிச்ச பயல ஊருக்குள்ள வச்சுண்டு இத்தன போரோட விரோதத்தையும் சம்பாதிச்சுக்கற தைரியம் உனக்கு இருக்காதுன்னு நெனைக்கறேன். ஆரம்பத்துல, எனக்குக் கூட இவனோட வயசு கருதி இவன மன்னிச்சு விட்டுடணும்னு தோணித்து. ஆனா, இவன் வயசுக்கு மீறிப் பிடிக்கறான் பிராமணத்துவத்தையே கேள்வி கேக்கறான். இவன வச்சுக்கறது,

கூட்டத்திலிருந்து சிலர் : (பொறுமை இழந்து) இளம்பூதி கிட்ட என்ன கேள்வி? இஷ்டமில்லேன்னா இளம்பூதியையும் பிரஷ்டம் பண்ணி, கிராமத்தை விட்டுப் போகச் சொல்லும்.

இளம்பூதி : (சற்று நேரம் விசம்புகிறான். விசம்பலோடே) எனக்கு இப்படி ஒரு புள்ளையா பொறக்கணும்? இப்படிப் பத்துப் பேர் முன்னால என்னைத் தலைகுனிய வச்சிட்டானே, பாவி... உங்க இஷ்டப் படியே பண்ணுங்கோ. எனக்கு இப்படி ஒரு பிள்ளையே இல்லேன்னு இப்பவே தலை முழுகிடறேன். (ஆபுத்திரனிடம் திரும்பி, அவன் தோளை ஆவேசமாய் உலுக்கி) எங்கேயாவது ஒழிஞ்சு போடா... யாரு கண்ணுலயும் படாம தொலைஞ்சு போடா... (மறுபடியும் விசம்புகிறான். தோள் துண்டை எடுத்துத் தலையில் போட்டுக் கொள்கிறான்.) ஐயோ... ஏன் இப்படி எல்லாம் நடக்கிறது? இத்துணாண்டுப் பிள்ளைய இப்படி அடிச்சுத் துரத்தற மாதிரிப் பண்ணிட்டானே. (நொந்தபடியே, இளம்பூதி அந்த இடத்தை விட்டு அகலுகிறான். கூட்டம் தங்களுக்குள் முணுமுணுவென்னு பேசிக் கொள்கிறது)

த.பி : ஆபுத்திரா... நீ செஞ்ச குத்தங்களுக்காக, உன்னை இந்த சபை பிரஷ்டம் பண்ணறது. இன்னிக்கு, சாயங்காலத்துக்குள்ள நீ இந்த கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறிடணும். (சபையோரைப் பார்த்து) யாரும் இரக்கப்பட்டு ஆபுத்திரனுக்கு அன்னமோ தீர்த்தமோ கொடுக்கக் கூடாது. பக்கத்துக் கிராமங்களையும் அப்படியே தண்டோராப் போடறதுக்கு ஏற்பாடு செஞ்சிடறோம்... இப்ப, சபை கலையலாம்...

(கூட்டம் வெவ்வேறு திசைகளில் மெல்லக் கலைகிறது. ஒருவன் ஆபுத்திரனைக் கடந்து, அவனது முகவாயில் இடித்துவிட்டுப் போகிறான். இன்னொருவன், 'என்னடா ஆபுத்திரா... மனுஷா யாரும் சோறு போட மாட்டாளேன்னு கவலைப் படறியா? மாடு சோறு போடும்டா...' என்று சத்தமாய்ச் சொல்லிச் சிரிக்க, எல்லோரும் பெரிதாய்ச் சிரிக்கிறார்கள்.

கூட்டம் சிறுகச் சிறுகக் கலைய ஆபுத்திரன் மட்டும் தனித்து நிற்கிறான். ஒளி கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மங்கி, எல்லா இடமும் இருள் பரவ ஆபுத்திரன் மீது மட்டும் வெளிச்சம் குவிந்து கவிகிறது. ஆபுத்திரன், மெல்ல மண்டியிட்டுக் கைகளால் முகத்தை மூடி, முதுகை வளைத்து முழங்கால்களில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொள்கிறான். ஆபுத்திரன் மீது குவிந்திருக்கிற ஒளி சிறுகச் சிறுகக் குறைந்து அதங்கில் முழுமையாய் இருள் கவிகிறது)

இடையீடு

(பழைய லாவணிக் கலைஞர்கள் மீண்டும் மேடையில் காட்சி தருகின்றனர். இந்த தடவை அவர்கள் அமர்ந்த நிலையில் இருக்கின்றனர். ஒரு கையால் பறையை அணைத்தபடி இன்னொரு கையை முகவாயில் ஊன்றியவாறு பார்த்தவாறு சோகமாய்த் தோன்றுகின்றனர்.)

தம்பி : என்னண்ணே, கதை இப்படிப் போகுது...?

அண் : என்னை என்ன செய்யச் சொல்றே, அதுக்கு?

தம்பி : அந்தப் பிள்ளைய நெனைச்சா ரொம்பப் பாவமா இருக்குது... மனுஷங்க - அதுவும் ஒரு சின்னப் பிள்ளை கிட்ட - இத்தன கொடூரமாகூட நடந்துக்க முடியுமானு நெனைச்சா ஆச்சரியமாவும் இருக்கு; ஆத்திரமாவும் இருக்கு. ஆனாலும் பிராமணங்க இவ்வளவு ஆணவமா நடந்துக்கிட்டிருக்கக் கூடாது...

அண் : அட, நீ ஒண்ணு! இந்த மாதிரி, பிராமணர்கள் மட்டும் தான் நடந்துப்பாங்கன்னு இல்ல... அதிகாரத்துல இருக்கறவங்க எந்த சாதிக்காரங்களா இருந்தாலும் இப்படித்தான் நடந்துக்குவாங்க... ஒரு காலத்துல - பிராமணர்கள். பின்னால வேற யார் யாரோ...

தம்பி : அப்போ, ஆபுத்திரன் கேள்வி கேட்டது தப்புங்கறியா...?

அண் : நான் அப்படிச் சொல்ல வல்ல. யதார்த்தத்தைப் பேசறேன். ஆபுத்திரன் கேட்ட கேள்வி தனி மனிதனை எதிர்த்து இல்ல. ஒரு ஸ்தாபனத்தை எதிர்த்து... ஆயிரம் ஆயிரம் வருஷங்களாத் திட்டம் போட்டுக் கட்டின ஒரு ஸ்தாபனத்தை எதிர்த்து.

தம்பி : நீ என்ன சொல்ல வரேன்னு எனக்குப் புரியிது. ஆனா, அப்படிச் கேள்வி கேட்டவங்களால தான் சரித்திரம் மாறியிருக்கு...

அண் : சரியாச் சொன்னே... (இப்போது சபையோரைப் பார்த்து) எனதருமை சபையோரே! நம்ம கொழந்தை ஆபுத்திரன் பால் மணம் மாறாத பாலகன். அவனுக்கு நடந்த கொடுமையப் பார்த்தீங்களா?...

தம்பி : அவன் வயசுக்கு அவன் கேட்ட கேள்வியும் அதிகம் தான். அவனுக்குக் கெடைச்ச தண்டனையும் அதிகம் தான்.

அண் : ஐயோ, அந்தப் பிள்ளை சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வான்? தங்கறதுக்கு என்ன செய்வான்? ராத்திரியில கெட்ட கனவு வந்து, திடீருன்னு பயந்து முழிச்சிக்கிட்டா 'அம்மா'ன்னு யார இறுக்கக் கட்டிக்குவான்...?

(பறையை எடுத்துத் தட்டியபடி உரத்த குரலில் பாடுகிறான்)

பாடல்

அண் : பால் மணம் மாறாத பாலகன் இவனுக்குப்
பசியெடுத்தால் என்ன செய்வான், செய்வான்?

தம்பி : - ஐயோ,
பசி எடுத்தால் என்ன செய்வான், செய்வான்?

அண் : கால்களில் வலுவின்றிக் காடுகள் மேடுகள்
கடந்திவன் எங்ஙனம் செல்வான், செல்வான்?

தம்பி : - ஐயோ,
கடந்திவன் எங்ஙனம் செல்வான், செல்வான்?

(மேடையில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஒளி மங்கி இருள் பரவுகிறது.
பறைச் சத்தம் மட்டும் சற்று நேரம் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்
டிருக்கிறது)

காட்சி : 3

இடம் : தென் மதுரை. சிந்தாதேவி திருக்கோயிலின் முன் வாயிலில்
உள்ள அம்பலப் பீடிகை. ஆங்காங்கே, தூண்களில் சாய்ந்தவாறு
துப்பட்டிகளைப் போர்த்திக் கொண்டு நிறைய உருவங்கள் உட்கார்ந்து
கொண்டிருக்கின்றன. பூச்சிகளின் சத்தத்துடன், அந்தப் பிச்சைக்
காரர்களின் முனகல்களும் அழுகுரல்களும் ஓலங்களும் சேர்ந்து
ஒலிக்கின்றன. மேடையில் ஒரு நீலநிற ஒளி பரவி நிறைந்திருக்கிறது.

யாரோ ஒரு பிச்சைக்காரன் தனது திருவோட்டைத் தட்டியபடி
உரத்த குரலில் பாடுவது கேட்கிறது.

(பிச்சைக்காரன் பாடுகிறான்)

ஆகாயத்திலும் ஒண்ணுமில்ல

அடிவயத்திலும் ஒண்ணுமில்ல

அடிவயத்த நெரப்ப வேண்டி, செல்லக் கண்ணு - உடம்பு

ஆராருக்கோ கூனி வளையிது செல்லக்கண்ணு!

(இப்போது அவனோடு இன்னொரு பிச்சைக்காரனும் சேர்ந்து
கொள்கிறான். இரண்டாவது பிச்சைக்காரன் தொடர்ந்து பாடுகிறான்)

தொடுவானத்தில் ஒண்ணுமில்ல

தொடறதுக்கும் ஒண்ணுமில்ல

தொடுவானத்தத் தொடறதுக்கு ஆசைப்பட்டிக் - கனவு

தொனம் தொனந்தான் காணறோமே

செல்லக்கண்ணு...

(இப்போது மற்ற பிச்சைக்காரர்கள் தை தட்டி அவர்களை
உற்சாகப்படுத்தி ஆரவாரிக்கிறார்கள்.)

இப்போது ஆபுத்திரன் கையில் ஒரு துணி மூட்டையோடு, தயங்கித் தயங்கிக் கலவரம் நிறைந்த முகத்துடன் நாலாபுறமும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தவாறு அம்பலத்துள் நுழைகிறான். அவன் நுழைந்த வுடனேயே பிச்சைக்காரர்களின் கேளிக்கை சட்டென்று நிற்கிறது. பிச்சைக்காரர்கள் எல்லோரும் ஓர் அந்நியனின் பிரவேசத்தால் திகைப்படைந்தவர்களாய் மெல்லத் தங்களுக்குள் முணுமுணுத்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் இப்போது எழுந்து மெதுவாய் அடிமேல் அடி வைத்து ஆபுத்திரனை நெருங்குகிறார்கள். ஆபுத்திரன் இன்னும் அச்சத்துடன் காணப்படுகிறான். பிச்சைக்காரர்கள் அவனைச் சுற்றி நின்று ஏற இறங்கப் பார்க்கிறார்கள். அவர்களில் ஒரு நொண்டிப் பிச்சைக்காரன், கைகளில் கம்பை ஊன்றிக் காலால் தரையை விந்தி விந்தி நடந்து ஆபுத்திரனின் அருகில் போய் அவனைத் தலைமுதல் கால் வரை நோட்டமிடுகிறான். ஆபுத்திரன் சங்கடங்களுடன் நெளிகிறான்.)

நொண்டி : உன்னப் பாத்தா ரொம்பச் சின்னப் பையனா இருக்கே... நீ யாரு தம்பீ?

(ஆபுத்திரன் மிரள மிரள விழிக்கிறான்)

நொண்டி : பயப்படாம சொல்லு. நாங்களும் மனுஷங்க தான்.

(ஒரு கன்னங்கரிய பிச்சைக்காரன், தனது கோரப் பற்கள் தெரிய ஆபுத்திரனைப் பார்த்துச் சிரித்து, 'பையன் நல்ல செவப்பு இல்ல...?' என்று கேட்கிறான்.)

நொண்டி : (அவனைப் பார்த்துக் கோபமாய்) டேய்! அம்மாவாசையில் பொறந்த பயலே... சும்மா அந்தப் பக்கம் போய் உக்காருடா. (மற்றவர்களைப் பார்த்து) எல்லாரும் அவங்கவங்க எடத்துக்குப் போய் செவனேன்னு உக்காருங்க. சின்னப் புள்ள... அறியாத வயது. பாத்து பயப்படுது. போங்கடா எல்லாரும்... (மற்றவர்கள் யாவரும் நகர்ந்து மெதுவாய் அவரவர் இடத்துக்குப் போக, நொண்டி வாஞ்சையோடு ஆபுத்திரனின் தோளில் கை வைக்கிறான்.) கொழந்தே... உன்னைப் பாத்தா பாப்பாரவீட்டுப் புள்ள மாதிரி இருக்குது. கண்ணுல அந்த சிந்தா தேவியோட கடாட்சம் தெரியுது... நீ யாரு தம்பீ...? பயப்படாம சொல்லு.

ஆபுத்திரன் : (பயம் நிறைந்த குரலில்) நீங்கள்லாம்...

நொண்டி : பிச்சைக்காரங்க. திருடங்க இல்ல... ஆனா, ஜனங்களுக்குத் திருடங்ககிட்ட இருக்கிற பயமும் மரியாதையும் எங்ககிட்ட இல்ல.

ஆபுத்திரன் : எனக்கு ரொம்ப பயமா இருக்கு. நான் ரொம்ப தூரத்துலேந்து வரேன். எங்கம் போறது எங்க தங்கறதுன்னு தெரியல.

நொண்டி : ஐயோ, பாவம்! உனக்கு அப்பா அம்மா யாருமே இல்லியா?

ஆபுத்திரன் : அவங்கள்லாம் இருந்தும் இல்ல. யாரும் என்ன வச்சுக்க மாட்டேன்னு சொல்லி ஊரைவிட்டே தொரத்தி விட்டுட்டா.

நொண்டி : அடப்பாவிகளா... ராஜகுமாரன் மாதிரி ஜொலிக்கிற நீ... உன்ன வச்சு வளக்கறதுக்குக் கசக்குதாமா அவங்களுக்கு? நீ என்ன தப்புப் பண்ணினே...?

ஆபுத்திரன் : எனக்கு ரொம்பப் பசிக்கறது. சாப்பிட்டு ரெண்டு நாளாறது...

நொண்டி : ஐயோ, தம்பீ... உலகத்துலேயே எனக்குத் தெரிஞ்சு இருக்கற கொடுமையான வியாதி - பசிதான் தம்பி. மத்த வியாதியெல்லாம் மருந்து கொடுத்தாச்சரியாயிடும். இந்த வியாதி மட்டும் மருந்து கொடுக்கக் கொடுக்கத் திரும்பத் திரும்ப வந்துக்கிட்டே இருக்கும்... (மற்ற பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கும் திசையை நோக்கி) டேய்... யாராவது திருவோட்டுல, மருந்து மிச்சம் மீதி வச்சிருக்கீங்களாடா...?

(எல்லாரும் அவரவர்களிடம் உள்ள உணவை ஒரு திருவோட்டில் போட்டு ஆபுத்திரனிடம் கொண்டு வந்து தருகின்றனர். நெகிழ்ச்சியுடன் அதை வாங்கி பசிவேகத்தோடு ஆசையாய் வாயில் அள்ளிப்போட்டு உண்கிறான் ஆபுத்திரன். நொண்டியும் மற்றவர்களும் ஆபுத்திரனை வினோதமாய்ப் பார்த்தபடி நிற்கின்றனர். ஆபுத்திரன் உண்டு முடிக்கிற போது இன்னொரு பிச்சைக்காரன் குவளையில் நீர் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான். ஆபுத்திரன் மேலெல்லாம் நனைகிற மாதிரி அந்த நீரைப் பருகுகிறான். வேகமாய் நீர் பருகியதில் அவனுக்கு இரைக்கிறது.)

நொண்டி : (சிரித்தபடி) பிச்சைக் காரங்கன்னா, அவங்க எப்பவுமே மத்தவங்ககிட்டேருந்து வாங்கறவங்களாத்தான் இருக்கணும்னு கட்டாயம் இல்ல. சந்தர்ப்பம் வாச்சா, அவன் கொடுக்கறவனாவும் மாற முடியும்!

ஆபுத் : இந்த உதவியை என் வாழ்நாள் முழுக்கவும் மறக்க மாட்டேன். நான் ஊர் ஊரா அலைஞ்சு திரிஞ்சு எனக்கு உணவு கேட்டப்போ, வீடு வாசல் வச்சிருக்கற பெரிய மனுஷாள்லாம், என்னோட திருவோட்டில சாதத்துக்குப் பதிலாக் கல்லைப் போட்டா. ஆனா, வீடு வீடாப் போயி யாசகம் பண்ணி ஜீவிக்கற நீங்கள்லாம்... (ஆபுத்திரன் குரல் தழுதழுக்க நொண்டியின் கதைகளை நன்றியோடு பற்றிக் கொள்கிறான்.)

நொண்டி : பாவிப் பயலுங்க... இந்தச் சின்னக் கொழந்தைக்குக் கல்லைப் போட எப்படி மனசு வந்தது... அந்தச் சண்டாளங் களுக்கு...?

ஆபுத் : அவாளைத் திட்டாதே. அவா மனசு எதுவா இருந்ததோ, அதுவே அவா கையிலயும் வந்தது! ஆனா, எங்கப்பா எனக்கு வேதம் கத்துக் கொடுத்தாரே தவிர, கல்ல வறுத்துச் சாப்பிட மட்டும் கத்துக் கொடுக்கல...

நொண்டி : (மற்ற பிச்சைக்காரர்களைப் பார்த்து உற்சாகமான குரலில்) டேய் பாத்தீங்களாடா... இத்தனாண்டுப் பிள்ளை என்ன அறிவோடப் பேசறான். தம்பீ... இத்தன அறிவாப் பேசற உனக்கேன் வந்தது இந்த நிலை?

ஆபுத் : (மெல்லச் சிரித்து) அறிவோட பேசினதால வந்த ஆபத்துதான் இது! அறிவே ஆனந்தம்னு எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்த என் அப்பா, அறிவே ஆபத்துன்னும் சொல்லிக் கொடுக்காம விட்டுட்டார்.

நொண்டி : நீ பேசறது எதுவும் எங்களுக்கு விளங்கலே தம்பி.

ஒரு பிச்சைக்காரன் : பையனப் பார்த்தா அய்யர் வீட்டுப் புள்ள மாதிரித் தெரியிது.

இன்னொரு பிச்சைக்காரன் : அதான் சொல்றது எதுவும் விளங்கலே! அய்யமாரு சொல்ற வேதம் எப்பவாச்சும் நமக்கு வெளங்கி யிருக்கா...?

(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள். ஆபுத்திரன் முகத்திலும் மெல்லிய நகை ஒன்று பூக்கிறது.)

ஆபுத் : என்னோட பிரச்சனையே, எனக்கு வேதம் விளங்க ஆரம்பிச்சது தான்! எனக்கு விளங்கின வேதத்தை பிராமணர்களோட சபையில் பேசினேன்...

நொண்டி : அட, இது எவ்வளவு பெரிய சங்கதி! அய்யமாருங்கள்லாம் அப்படியே சந்தோஷப்பட்டிருப்பாங்களே...

ஆபுத் : அதான் இல்ல. என்ன ஊரைவிட்டே துரத்தி அடிச்சிட்டா. ஆபுத்திரன் பிச்சை கேட்டு வந்தா யாரும் சாதம் போடக் கூடாதுன்னும் உத்தரவு போட்டுட்டா...

நொண்டி : சோறு போடக் கூடாதுன்னு உத்தரவு போட்ட புண்ணிய வான்கள், கல்லும் போடக் கூடாதுன்னு சொல்லலையா?

வேறொரு பிச்சைக்காரன் : (ஆபுத்திரன் முன்னால் வந்து) தம்பீ... எனக்கொரு சந்தேகம். வேதம் சோறு போடும்னு சொல்றாங்களே...

ஆபுத் : வேதத்தைப் பழிக்காதீங்கோ. உண்மையான பிராமணன் யாருன்னு வேதம் தெளிவாவே சொல்லி இருக்கு. இப்பவும் நான் கத்துண்ட வேதத்தின் மேல எனக்குத் தோமமேலெழுப்போ

வல்ல. ஆனா, வருஷக்கணக்கா, யுகக்கணக்கா நதிக்கரைகள்லயும் சமுத்திரக் கரைகள்லயும் இடுப்புல ஈரத்துணியைக் கட்டிண்டு உக்காந்து கரடியாக் கத்தியும் இந்த வேதத்தால ஒரு மனுஷத் தன்மையுள்ள இதயத்தை உருவாக்க முடியலயே... அப்பறம் அது புரிஞ்சா என்ன, புரியாமப் போனாத்தான் என்ன?

(இதைக் கேட்டு நொண்டி சந்தோஷத்தோடு ஆபுத்திரனைக் கட்டிப் பிடித்து உச்சி முகர்கிறான்)

நொண்டி : (உற்சாகத்தோடு) தோழர்களே... எல்லாரும் நல்லாக் கேட்டுக்குங்க. இனிமே ஆபுத்திரன் நம்மளோட தான் இருப்பான். அவன் நம்மள்ல ஒருத்தன்.

(எல்லாப் பிச்சைக்காரர்களும் சந்தோஷமாய் ஆரவாரித்துத் தலை அசைக்கிறார்கள்.)

பிச்சைக்காரன் ஒன்று : நாங்க பிச்சை எடுத்துக் கொண்டு வரதுல ஆளுக்குக் கொஞ்சம் பங்கு போட்டு ஆபுத்திரனுக்குக் கொடுத்திடறோம்.

ஆபுத் : (அவசரமாய்க் குறுக்கிட்டு) சேச்சே... அது சரியில்ல. நானும் உங்களோட சேர்ந்து பிச்சை எடுப்பேன். அதுலேருந்து குருட்டுப் பிச்சைக்காரர்களுக்கும், எழுந்து நடக்க முடியாத முடப் பிச்சைக்காரர்களுக்கும் ஒரு பங்கு கொடுத்து, மிஞ்சியதை நான் சாப்பிடுவேன்.

(இதைக் கேட்டுப் பிச்சைக்காரர்கள் எல்லோரும் அதிர்ச்சியோடு ஏககாலத்தில் அலறுகிறார்கள்.)

நொண்டி : (அவர்களை நோக்கிக் கையமர்த்தி விட்டு, ஆபுத்திரனைப் பார்த்து) தம்பீ... நீ என்ன வார்த்தை பேசறே. உன்னோட இந்தப் பிஞ்சுப் பாதங்கள் மதுரை நகரத்து முரட்டு வீதிகள்ல அலைஞ்சு அலைஞ்சு சிவந்து போகணுமா? இந்த அழகான செவப்புக் கைகள் அடுத்தவங்க கிட்ட போயிப் பிச்சை கேட்டுத் தாழணுமா?

பிச்சைக்காரன் இரண்டு : அத விடு நொண்டி. பிராமண ஆட்டுப் பிள்ளையப் பிச்சை எடுக்க விட்டா, நம்மளப் பாத்து நாலுபேரு காறித் துப்ப மாட்டாங்க...?

(எல்லோரும் ஆமோதிக்கிற மாதிரி, 'ஆமாம்... ஆமாம்...' என்று ஒரே குரலில் எதிரொலிக்கிறார்கள்.)

ஆபுத் : (சற்று நேர மௌனத்துக்குப் பிறகு) எனதருமை அண்ணன் மார்களே! நான் மறக்க விரும்பற என்னோட அடையாளத்தைத் திரும்பத் திரும்ப நீங்களே என் மேல சுமத்தினா நான் என்ன செய்ய முடியும்? அதுவுமில்லாம, ஒரு பிராமண பிரும்மச்சாரிக்கு 'பிட்சை' எடுக்கறது ஒரு நியமமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கலையா? (சற்று அமைதி) உங்களோட அன்பு இதயங்களுக்கு நாலு

வேதங்களும் ஈடாகாது... தோழர்களே! வார்த்தைகள் நமக்கு எவ்வளவு பெரிய பாதுகாப்பா இருக்கு, பார்த்தேளா... நீங்கள்லாம் எடுக்கறது பிச்சை; நான் எடுக்கறது பிட்சை! என்ன சரியா! (ஆபுத்திரன் பெரிதாய்ச் சிரிக்கிறான்)

இப்போது பிச்சைக்காரர்கள் எல்லோரும் ஆனந்தமாக ஆபுத்திரனை வட்டமாய்ச் சுற்றிக் கொண்டு ஆடுகிறார்கள்.

பிச்சைக்காரர்கள் : (மாறி மாறி)

அண்ணன்மாரு எடுக்கறது, பிச்சை;
ஆபுத்திரன் எடுக்கறது பிட்சை!
அண்ணன்மாரு எடுக்கறது பிச்சை;
ஆபுத்திரன் எடுக்கறது பிட்சை!

(மறுபடியும்)

அவங்க சொல்லட்டும் வேதம் - நமக்கு வேணும்
அடுத்த வேளைக்கு சாதம்!
அவங்க சொல்லட்டும் வேதம் - நமக்கு வேணும்
அடுத்த வேளைக்கு சாதம்!

இந்தக் குரல்கள் ஒருவித சுருதி லயத்துடன் ராகத்தோடு திரும்பித் திரும்பி ஒலிக்க, பிச்சைக்காரர்கள் ஆபுத்திரனைச் சுற்றி வட்டமடித்து உறை நிலையில் நிற்கின்றனர். நடுவில் ஆபுத்திரன் நீலத் தடாகத்து நடுவில் பூத்த ஓர் ஒற்றைத் தாமரைப் புஷ்பம் போல், யாசிக்கிற பாவனையில் கையேந்தி நிற்கிறான். ஒளி மற்ற இடங்களில் மறைந்து, இவர்கள் மேல் மட்டும் அடர்ந்து குவிகிறது. இப்போது பின்னணியில் வெவ்வேறு சுருதியில் குரல்கள் சத்தமாய் வருகின்றன.

ஒரு முரட்டுக் குரல் : அம்மா தாயே... பிச்ச போடுங்கம்மா...

ஓர் இனிய இளம் குரல் : பிட்சாம் தேஹி! பவதி பிட்சாம் தேஹி!

முரட்டுக்குரல் இரண்டு : ராப் பிச்சைம்மா... சாப்பிட்டு முழுசா ரெண்டு நாளாகுதும்மா...

இளம் குரல் : (மீண்டும்) பவதி பிட்சாம் தேஹி!

முரட்டுக்குரல் மூன்று : கண்ணுல்லாத கபோதம்மா... பிச்சை போடுங்கம்மா...

இளம் குரல் : (மீண்டும்) பவதி பிட்சாம் தேஹி!

முரட்டுக்குரல் நான்கு : காலில்லாத முடவனும்மா... பிச்சை போடுங்கம்மா...

இளம் குரல் : பவதி பிட்சாம் தேஹி!

முரட்டுக்குரல் ஒன்று : என்னப் பெத்த தாயீ! உன் புள்ள மாதிரித் தான் தாயி நானும்... இரக்கம் காட்டுறேன்

இளம் குரல் : பவதி பிட்சாம் தேஹி!...

(இப்போது ஒளி கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மங்கிக் கொண்டே போகிறது. இளம் குரலும் முரட்டுக் குரல்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்து ஒலிக்கின்றன. மேடையில் முழுவதும் இருள் பரவுகிறது.)

இடையீடு

பறை மனிதர்கள் இரண்டு பேரும் மீண்டும் மேடையில் தோன்றுகின்றனர். அண்ணன் பறையைச் சத்தமிட முயல, தம்பி அவனைத் தடுக்கிறான்.

தம்பி : அண்ணே, இப்பப் பாட்டும் வேண்டாம்; தாளமும் வேண்டாம். பேசாமக் கொஞ்சம் நேரம் மௌனமா உக்காந்திருக்கணும் போலருக்கு.

அண் : ஏன் தம்பீ, அப்படிச் சொல்றே?

தம்பி : மனசு ரொம்பக் கனமா இருக்கு. துக்கம் தொண்டையை அடைக்குது. ஆனா, இந்த சோகத்துலயும் ஒரு சின்ன ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும்...

அண் : நீ எதச் சொல்ல வரேன்னு எனக்குத் தெரியிது. ஆபுத்திரன் தானும் பிச்சை எடுத்து மத்தவங்களுக்கும் கொடுக்கறேன்னு சொல்றதைத் தானே...?

தம்பி : (சிரித்து) அடப் போப்பா... அது கூட ரெண்டாந்தரம் தான். ஆனா, தினம் அடுத்தவங்களோட இரக்கத்தை நம்பியே வாழ்ந்துக்கிட்டிருக்கிற பிச்சைக்காரங்க கிட்டேருந்து வெளிப்பட்டிருக்கே ஒரு இரக்கம் - அதை நெனைச்சு ஆச்சரியப்படறேன். வாங்கியே வாழறவங்களுக்குக் கொடுக்கவும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கெடைக்கறப்போ, அதைப் பயன்படுத்திக்கறதுல அவங்களுக்குள்ளதான் எவ்வளவு போட்டி! உடம்பு புல்லரிக்குதுண்ணே...

(இருவரும் சற்று அமைதியாகின்றனர். அண்ணன் மெல்லத் தம்பியின் தோளை நெகிழ்ச்சியோடு பற்றுகிறான்.)

அண் : தம்பீ, என்ன அழகாப் பேசிட்டே நீ. உனக்கு ஒரு ரகசியம் சொல்லட்டுமா? உலகத்துல யாரும் யாருக்கும் தர்மம் எதுவும் செய்யறதுல்ல.

தம்பி : அப்படின்னா?

அண் : யாருகிட்டயோ அடிச்சதுலேருந்து கொஞ்சம் பங்கை இவன் யாருக்கோ கொடுக்கறேன். இவனுக்கு சொந்தமில்லாத ஒண்ணு இவன் கையிலேர்ந்து போனா, அது எப்படி தர்மமாகும்?

தம்பி : இது நல்ல பாயிண்ட். அப்ப தர்மங்கறவார்த்தையே என்ன சொல்றே...

அண் : நான் அப்படிச் சொல்லலே. நம்மளோட சமகாலத்துத் தத்துவ அறிஞர் ஒருத்தர் அப்படிச் சொல்லி இருக்காரு...

தம்பி : அண்ணே, இப்ப நாம கதையிலேருந்து விலகிப் போயிக் கிட்டிருக்கோம்னு நெனைக்கறேன். அது மட்டுமில்லாம சிவபூசையில் கரடி பூந்த மாதிரி நாம ரெண்டு பேரும் காட்சிக்குக் காட்சி மேடையில் முந்திரிக் கொட்டையா வந்து நின்னுக்கிட்டு ஒவ்வொண்ணுக்கும் வியாக்கியானம் பண்ணிக்கிட்டிருக்கோமே... இதுவே பார்க்கறவங்களை எரிச்சல் படுத்துமோன்னு பயமா இருக்கு... அவங்களே எரிச்சல் தாங்காம 'சரிதான் அந்தப் பக்கம் போங்கடா'ன்னு சொல்றதுக்கு முன்னால தெரையைத் தூக்கச் சொல்லு.

(அண்ணன் இப்போது இழந்த உற்சாகத்தை மீட்டு எடுத்த மாதிரிப் பறையை ஒரு புது லயத்தோடு முழக்கியபடிச் சுற்றித் சுற்றி வந்து ஆடுகிறான். தம்பியும் அவனோடு சேர்ந்து ஆடுகிறான்.)

அண் : (ஆட்டத்தை நிறுத்தி, பார்வையாளர் முன் வந்து நின்று கைகூப்பி) பார்வையாளர்களே... எங்க ரெண்டு பேரையும் நீங்கள்லாம் கொஞ்சம் அருள் கூர்ந்து பொறுத்துக்கணும். எங்களை நாடகத்துக்கும் உங்களுக்கும் நடுவுல வர்ற இடைஞ்சல்லு நெனைக்காம இறந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் இணைச்சுத் தர்ற ஒரு சின்ன நூலிழையா நீங்க நெனைச்சுக்கணும்.

தம்பி : (அவனும் முன்னால் வந்து சபையோரை வணங்கி) அல்லது, எங்க ரெண்டு பேரையும் இந்த நாடகம் நடந்துக்கிட்டிருக்கிறப்போ, உங்க எல்லாரோட மனகலயும் அப்பப்போ ஓடற எண்ண ரேகைகளோட ஸ்தூலப் பிரதிநிதிகளா நெனைச்சிக்கணும்.

அண் : நீங்க எப்படி நெனைச்சாலும், நாங்க அப்பப்போ வந்து போறதை எங்களாலேயே தவிர்க்க முடியும்னு தோணலே.

தம்பி : காட்சிகளை நேர்த்தியா நகர்த்தற சூத்திரக் கயிறு எப்படியோ எங்ககிட்ட வந்து மாட்டிக்கிட்டிருக்கு. ஆதலாலே, சபையோர்களே, இப்போ என் வாத்தியத்தை வாசிச்சு புராதன காலத்து மதுரையை உயிர்த்தெழச் செய்யப் போறேன்.

அண் : ஆமாமா, எங்களை ஒரு கிரிக்கட் ஆட்டத்துல வர்ற நேர்முக வர்ணனையாளர்களாகக் கற்பனை பண்ணிக்குங்க. எங்க கண்ணுக்குத் தெரியற காட்சிகளை உங்க கண்ணுக்கும் தெரிய வைக்கிறோம்.

(இப்போது இருவரும் தங்கள் பறைகளைத் தட்டிச் சத்தம் எழுப்புகின்றனர். இனிவரும் வரிகளில் இவர்கள் புராதன மதுரையின் அன்றாடக் காட்சிகளைப் பார்வையாளர்கள் முன் கற்பனைச் சித்திரங்களாய்க் கண்முன் கொண்டுவரப் போகிறார்கள்.)

மதுரை மாநகர்க் காட்சிகளை வருணித்துக் கொண்டிருக்கிறபோது, பின்னால் ஒரு வெண்திரையில் அவற்றை நிழற்கூத்து பாணியில் சிலரை விட்டு அபிநயிக்க வைக்கலாம். அல்லது, மேடையின் ஒரு மூலையில் வர்ணனையாளர்களையும், இன்னொரு மூலையில் நடிகர்களையும் நிறுத்தி வைத்து, அவர்கள் இருக்கும் இடங்களில் மட்டும் ஒளியைக் குவித்து, பறைக் கலைஞர்கள் வர்ணிக்க வர்ணிக்க, அவற்றிற்குத் தகுந்த மாதிரி மேடையின் இன்னொரு மூலையில் காட்சிகளை அபிநயிக்கச் செய்யலாம். இங்கே இயக்குனரின் கற்பனா சுதந்திரம் பெரிதும் பயன்படக் கூடும்.)

பாடல்

அண் : மாநகர் மதுரையில் வீதிகள் யானிலும் மக்களின்
கூட்டத்தைப் பாரு, பாரு!

தம்பி : ஆமா! மக்களின் கூட்டத்தைப் பாரு, பாரு!

அண் : மாடங்கள் கூடங்கள் கோபுரம் அரண்மனை
மன்னவன் பாண்டியன், ஊரு! ஊரு!

தம்பி : இது-
மன்னவன் பாண்டியன் ஊரு! ஊரு!

அண் : புரவிகள் ரதங்கள் போகிற வழியெல்லாம்
புழுதி கிளம்புது பாரு! பாரு!

தம்பி : அட-
புழுதி கிளம்புது, பாரு! பாரு!

அண் : புலவர்கள் கவிதைரின் புனைபொருள் நானெனப்
பொங்கிக் கொழிக்குது வைகை யாறு.

தம்பி : ஆமா-
பொங்கிக் கொழிக்குது வைகை யாறு!

அண் : கவிஞரும் புலவரும் கண்டதும் சொன்னதும்
கணவுகள் நெறைஞ்ச மதுரை ஊரு

தம்பி : வெறும்-
கணவுகள் நெறைஞ்ச மதுரை ஊரு

அண் : அழகையும் பசியும் ரிணிகளும் அடங்கிய
அம்பலப் ரீடகை பாரு! பாரு!

தம்பி : அட-
அதுதான் நிஜமென்று பாடு, பாடு!

அண் : தம்பீ... மதுரையோட தெருக்கள்தாம் எத்தன அகலமா இருக்கு
பாரு. பெரிய ஆறு ஒண்ணு கெடக்கற மாதிரிக் தெரியுது ஒவ்வொரு
தெருவும்... அவ்வங்காடியும் நன்னகரமாயும் ஒரே ஆரவாரமா

இருக்குது. யவனம் சீனம்னு பல வெளிதேசத்து யாத்திரீகர்கள்லாம் ஜனங்கள் மத்தியில தென்படறாங்க. எங்க திரும்பினாலும் ஏதோ ஒரு கொடி கண்ணுல படுது!

தம்பி : (சூறுக்கிட்டு) கட்சிக் கொடியாண்ணே?

அண் : (சிரித்து) நல்லவேளை. அப்ப இந்த மாதிரி அரசியல் கட்சிகள் எதுவும் இல்ல. ஆனா கொடிகள் இருந்துச்சு. புத்தர் கோயிலுக்கு ஒரு கொடி; சமண பள்ளிக்கு ஒரு கொடி; செவ்வேள் கோட்டத்துக்கு ஒரு கொடி; திருமால் கோட்டத்துக்கு ஒரு கொடி; திருவிழா தொடங்கிட்டதைக் குறிக்க ஒரு கொடி; ராஜா அரண்மனையில ஒரு கொடி. இன்னொரு விசித்திரம் பாரு. கள்ளுக்கடைக்கு ஒரு கொடி!

தம்பி : பேஷ், பேஷ்! கள்ளுக்கடைக்குக் கூட ஒரு கொடியா?

அண் : என்ன நெனச்சே, தமிழனை? அவனோட கொடிப்பாரம்பரியம் எவ்வளவு தொன்மையானது பாத்தியா? கொடி வச்சக் குடிக்கற அளவுக்கு!

தம்பி : அண்ணே, என்னமோ கம... கமன்னு வாசனை வருதுண்ணே...

அண் : ரெண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தின மதுரைத் தெருவுல கூடற அப்பத்தையும் மோதகத்தையும் புட்டையும் இங்கேருந்தே இவ்வளவு துல்லியமா மோப்பம் புடிக்கறியே, நீ பெரிய ஆளுப்பா... அந்தப் பெண்களப் பாத்தியா? இன்னிக்குள்ள நாகரிகத்தை மனசுல வச்சிக்கிட்டுப் பாத்தா, அவங்கள்லாம் அரை குறையா 'டிரஸ்' பண்ணிக்கிட்டிருக்கறதாத் தெரியும். ஆனா, அன்னிக்கிருந்த சட்டதிட்டங்களின்படி, ஒரு சில மேல்தட்டுப் பெண்களைத் தவிர மத்தவங்களுக்கெல்லாம் மேலாடை அணியற உரிமை இல்லேன்னு சில ஆராய்ச்சிக்காரங்க எழுதியிருக்காங்க. 'தொய்யில்'ங்கற வர்ணக் குழம்பை மார்பு நெறையப் பூசிக்கிட்டு, கண்ணுல மையும், குழல்ல அழகான செங்கழு நீர்ப் பூக்களும் தோள்ளேருந்து நெகிழற கைவந்தியுமா சில பணக்கார இளம் பெண்கள் ரொம்பத் தைரியமா தங்களோட காதலர்களைக் கைதட்டிக் கூப்பிடறாங்க!...

தம்பி : என்னண்ணே, திடீருன்னு அங்க கலவரம்?

அண் : அது ஒண்ணுமில்லே. வழக்கமான விவகாரம் தான். அரசனோட படைகள் தெருவுல அணிவகுத்துப் போகுது. தெருவோரத்து வியாபாரிகள்லாம் அவசர அவசரமா தங்களோட கடைகளைச் சுருட்டிக்கிட்டு ஒரு இரமா அரசனையிடம் போறவரைக்கும் அச்சத்தோட ஒதுங்கி நிக்கிறாங்க.

தம்பி : இப்ப போலீஸ்காரனப் பாத்தா கடையச் சுருட்டிக் கிட்டு ஒதுங்கற நடைபாதைக் காட்சி மாதிரி இல்ல இருக்கு, இது?

அண் : ஆனா ராஜாங்க சிப்பந்திக்கு அந்தக் காலத்து வணிகர்கள் 'மாமூல்' கொடுக்கற வழக்கம் இருந்துதான்னு தெரியல்ல. (சிரிக்கிறான்)

தம்பி : அதை எல்லாம் விட்டுத் தள்ளு. இந்தக் களேபரத்துல, நம்ம ஆபத்திரனைக் கோட்டை விட்டுடாதே. அவன் எங்க இருக்கான், என்ன செய்யறான்னு சொல்லு.

அண் : அடக் கொஞ்சம் பொறுப்பா. அவனத்தானே நானும் தேடிக் கிட்டிருக்கேன். இவ்வளவு பெரிய ஊருல அவன் இப்ப எந்தத் தெருவுல நடந்து போறானோ? எத்தன விதவிதமான தெருக்கள்! பிராமணர்களுக்கு ஒரு தெரு; மந்திரிங்களுக்கு ஒரு தெரு; வணிகர்களுக்கு ஒரு தெரு; நாற்பெருங்குழுவினருக்கும் எண் பேராயத்துக்கும் இன்னொரு தெரு; பாட்டும் களியாட்டமுமா அமளிப்படற கணிகையர் தெரு. ஊருக்கு வெளியில, வைகை ஆத்துக்கு ரெண்டு கரையிலேயும் நெறைஞ்சிருக்கிற பாணர் சேரி. இன்னும் தள்ளி, ஆயர்பாடிக் குடிசைங்க. ராத்திரி நேரங்கள்ல இந்த சேரிகள்லேருந்து கேக்கற குரவைக் கூத்து, துணங்கைக் கூத்தோட ஓசைகள். எங்கியோ ஒரு பெருநிதிக்கிழாரோட மாளிகை உப்பரிகையிலேருந்து ஏதோ ஒரு இனிமையான பெண்குரல் செங்கோட்டு யாழை மீட்டி செவ்வழிப்பண்ல பாடற ஏக்கப் பாடல்...

தம்பி : நீ வர்ணிக்கிறதைப் பாத்தா புராதன மதுரை அப்படியே ஆடல்லயும் பாடல்லயும் மிதந்துக்கிட்டு கவலையே இல்லாம சந்தோஷமா இருந்த மாதிரி இல்லத் தெரியிது.

அண் : இதெல்லாம் புலவர்கள் பாடிவச்ச மதுரைப்பா. புலவர்கள் பாடாத மதுரையில் பசியும் துக்கமும் வறுமையும் ஒண்ணோடொண்ணு பின்னிப் பிணைஞ்சிருந்தது. அடிவயித்தை நெரப்ப வேண்டி அன்றாடம் பொழுது விடிஞ்சவுடனே அரண்மனை வாசல்ல போயி நின்னு ராஜாக்களையும் மந்திரிகளையும் பிரபுக்களையும் முகஸ்துதி பண்ணிப் பாடறதுக்குன்னே ஒரு கூட்டம் இருந்தது. பாணர்களையும் விறலியரையும் தான் சொல்றேன்.

தம்பி : தினமும் ஒரே பாட்டைப் பாடி இருப்பாங்களா, இல்ல புதுசு புதுசாப் பாடியிருப்பாங்களான்னு தெரியல. புகழ்ச்சி கூட ஒரு கட்டத்துல அலுத்துத்தான் போகும். ஆனா, ஒரு நிரந்தரமான யாசக வாழ்க்கையோட சலிப்புக்களைக் கரைக்க வேண்டி, தங்கள சந்தோஷப்படுத்திக்கறதுக்காக அவங்க தங்களுக்குள்ள பாடி

ஆடின கூத்துக்கள்தான் அசலா இருந்திருக்கணும்... பாவம், அவங்களோட வாழ்க்கை.

அண் : இன்னொரு பக்கம், பொழுது சாஞ்சவுடனே, மலர்களாலயும் வாசனைத் திரவியங்களாலயும் தங்கள் ஒப்பனை பண்ணிக்கிட்டு வயத்துப் பொழப்புக்காக வாலிபர்களை எதிர்பார்த்து வாசல்ல நிக்கற 'வரைவின் மகளிர்... வறுமையோட முகங்கள் எல்லாக் காலத்தாலயும் கிட்டத் தட்ட ஒரே மாதிரியாத்தான் இருந்திருக்கு... நடையும் உடையும் மட்டும்தான் வேற வேற...

தம்பி : ஒரு பக்கம் பிச்சைக் காரங்க; இன்னொரு பக்கம் விலை மாதர்; வேறொரு பக்கம் பணக்காரனைப் பாடிப் பிழைக்கும் நாடோடிப் பாணர்கள்; ராஜாவோட படைகள் தெருவுல நடந்து போறப்போ வெல்லாம் கலைஞ்சு போற கடைகளைத் திரும்பத் திரும்பக் கட்டற தெருவோரத்து வணிகர்கள்; சிந்தாதேவி கோவிலின் முகப்பு மண்டபத்து அம்பலப் பீடிகையில் நொண்டிகள், முடங்கள், அங்க ஹீனர்கள்... நிஜமான மதுரை இதுவாகத்தான் இருக்கணும்... ஆபுத்திரனை பாதித்த மதுரை... அவன் அடையாளம் கண்ட மதுரை...

(ஒளி சிறுகச் சிறுகக் குறைந்து, அரங்கம் இருளில் மூழ்குகிறது. ஜனங்களின் சந்தடிச் சத்தம் மெல்ல மெல்லப் பெரிதாகிக் கேட்கிறது. இந்த சத்தத்தில் கூத்து, பாட்டு, இசைக் கருவிகளின் ஒசை ஆகியவை களும் ஆங்காங்கே கலந்து கேட்கின்றன. இந்த ஒசைகளையும் மீறிக் கொண்டு ஓர் இளம்பிள்ளையின் குரல் "பவதி பிட்சாம் தேஹி... பவதி பிட்சாம் தேஹி..." என்று எதிரொலிக்கிறது.)

காட்சி : 4

(ஒளி மீண்டும் வரும் போது, கையில் திருவோட்டோடு ஆபுத்திரன் அரங்கின் நடுவில் நிற்கிறான். அவன் மீது மட்டும் ஒளி குவிந்திருக்கிறது. அவனது முகம் வானத்தை நோக்கி அண்ணாந்திருக்கிறது. கண்கள் மூடியிருக்கின்றன.)

ஆபுத் : என்னோட அன்புத் தோழர்கள்லாம் அவங்க யாசிச்சுக் கொண்டு வந்த உணவை எனக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்தாங்க. அதே மாதிரி, எனக்குக் கிடைக்கறதையும் அவங்களோட பகிர்ந்து கொள்ளறது தான் நியாயம். ஆனா, இந்தச் சின்னப் பிட்சைப் பாத்திரத்து உணவை நான் எத்தன பேருக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்க முடியும்?

(இப்போது பின்னாலிருந்து இரண்டு கரங்கள் நீண்டு, ஆபுத்திரனின் திருவோட்டில் அரிசன்கள் மூல்களைத் தூக்கி

ஆபுத் : (முகமலர்ச்சியோடு) ஆகா... இது எனது முதல் பிட்சை. யாரோ முகமறியாதவர்கள் கொடுத்த முதல் பிட்சை. ஆனால், பிட்சை எடுக்கறவங்களுக்கு பிட்சை போடறவங்களோட முகம் முக்கியமில்ல; பாத்திரத்துல விழற பிட்சையே முக்கியம்...

(இப்போது இன்னும் இரண்டு கைகள் பின்னாலிருந்து நீண்டு, பிட்சை இடுகின்றன.)

ஆபுத் : என்னோட நம்பிக்கைகள் இப்போ வளர்றது. மனுஷன், நான் நெனைச்ச அளவுக்கு மோசமானவன் இல்ல.

(மேலும் இரண்டு கைகள் பிட்சை இடுதல்.)

ஆபுத் : இப்போ நம்பிக்கை மட்டுமில்லாம சந்தோஷமும் கூட வருது. இப்படியே என் உடம்பு லேசாகி, எனக்கு ரெக்கை முளைச்ச ஆகாயத்துல பறக்கணும் போல இருக்கு. மனுஷ குலத்தின் மனசாட்சி இன்னும் உயிரோட தான் இருக்கு.

(இப்போது ஆபுத்திரனைச் சுற்றி, மேலும் கைகள் பிட்சை இடுகிற பாவனையில் நீளுகின்றன. ஆபுத்திரன் ஒரு பரவச நிலையில் நிற்கிறான்.)

ஆபுத் : பசியே! நீ நீழி வாழ்! நீ இருக்கிற வரைக்கும் நானும் இருப்பேன். நீ இல்லாமப் போனா, என் இருப்பும் அர்த்தமில்லாமப் போகும். உண்மையான யாகம் இனித்தான் ஆரம்பிக்கப் போறது. அவிர்பாகம் முழுசும் என் திருவோட்டில் வந்து நிரம்பிடுத்து. அதை வாங்கறதுக்கு தேவர்கள் யாரும் மேலேருந்து வரப்போறதில்ல. அவங்கள்லாம், இங்க என்னச் சுத்தி பூமியிலயே இருக்காங்க. கிரீடம் இல்லாம, பரட்டைத் தலையோட; பட்டும் பீதாம்பரமும் இல்லாம நஞ்சு போன உடைகளோட; பூமியில படறதுக்குக் காலே இல்லாம...

(இப்போது பாத்திரம் உணவால் நிரம்பி வழிகிறது. உணவு கீழே தரையிலும் சிதறுகிறது.)

ஆபுத் : முதல் தடவையா இது நிரம்பி வழியறதை இப்பத்தான் பாக்கறேன். ஆனா, இந்தச் சின்னப் பாத்திரத்துல ஆழம் அதிக மில்லையே... நான் என்ன செய்வேன்? நாலு பேருக்குப் போட்ட வுடனேயே, பாத்திரம் பழைய படியே வெறுமையாயிடுமே... அப்படி இது வெறுமையாயிட்டா, மிச்சம் உள்ளவாளுக்கு நான் எப்படிச் சோறு போடுவேன்?

(இப்போது, நொண்டியும் மற்ற பிச்சைக் காரர்களும் மெல்ல அரங்கில் பிரவேசிக்கின்றனர். அவர்கள் யாவரும் ஆபுத்திரனுக்கு முன்னால் அரை வட்டமாய்ச் சூழப்பட்டு நின்று, ஆபுத்திரனை நோக்கிக் கையேந்துகின்றனர். பின்னால் தெரிந்த கைகள்

இப்போது திரைக்குள் மறைகின்றன. ஆபுத்திரன் இப்போது பாத்திரத்திலிருந்து உணவைத் தன் சின்னக் கைகளால் எடுத்து எடுத்து ஒவ்வொரு பிச்சைக்காரனுக்கும் விநியோகிக்கிறான். இப்போது அரங்கின் மேலிருந்து நான்கு திசைகளிலிருந்தும், சாய்வாய்ச் சூரியனின் கதிர்கள் விழுவது போல ஒளிக் கதிர்கள், மேடையின் மையத்தில் விழுகின்றன. பிண்ணனியிலிருந்து தம்புராவின் சுருதிகள் மிருதுவாகப் பரவி வருகின்றன. ஒரு இனிய பெண் குரல் பின்வரும் வரிகளை, ஒரு சுகமான ராகத்தில் பாடுகிறது.

குடிப்பிறப்பழிக்கும், விழுப்பம் கொல்லும்*
பிடித்த கல்விப் பெரும்புனை விடுஉம்;
நாண்ணி களையும்; மாணெழில் சிதைக்கும்;
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்;
பசிப்பிணி என்னும் பாவியது தீர்த்தோர்
இசைச்சொல் அளவைக் கென்நா நிமிராது...

(சிறிது இடைவெளிக்குப்பின், குரல் மீண்டும் தொடர்கிறது.)

ஆற்றுநர்க்களிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்*
ஆற்றாமாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே!

(இந்தப் பாடல் வரிகள் பிண்ணனியில் ஒலிக்கிற போது, பிச்சைக் காரர்கள் ஆபுத்திரனிடமிருந்து பெற்ற உணவைப் பசிமிகுதியோடு அவசர அவசரமாய்ப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு புசிக்க, ஆபுத்திரன் அதைப் பரவசத்தோடு பார்த்தபடி நிற்கிறான். இப்போது ஆபுத்திரன் தன் கையிலுள்ள பாத்திரத்தைக் கடைசிப் பிச்சைக்காரனிடம் முழுசாய்க் கவிழ்க்கிறான். பாத்திரம் காலியாகி விட்டதைக் கண்டு, ஆபுத்திரனின் முகத்தில் சற்று முன் இருந்த மகிழ்ச்சி மறைந்து, மெல்ல மெல்ல சோகம் பரவுகிறது. மேடையில் விழுந்து கொண்டிருக்கிற ஒளிக்கதிர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுருங்கி மறைகின்றன. மேடையில் மீண்டும் நீலநிற ஒளி பரவுகிறது. ஆபுத்திரன் காலியாகிப் போன பாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்தியபடி, அரங்கின் மையப் பகுதியிலிருந்து நீங்கி, பிச்சைக்காரர்களைத் தாண்டி, மேடையின் வலது கோடிக்குப் போய் நின்று கொண்டு உடைந்த குரலில் பேசுகிறான்.)

ஆபுத்திரன் : (தனக்குத் தானே) பாத்திரம், நான் நெனைச்ச மாதிரியே காலியாயிடுத்து. நெரம்பற பாத்திரம் எதுவும் சிக்கிரம் காலி தானாகும். இது இயற்கையோட நமது. அது மாதிரியே, நெரம்பற

வயிறுகளும் ரெண்டு நாழிகைப் போதுல, மறுபடியும் காலியாயிடும். அப்போ அதை நெரப்பணும்னா, இந்தப் பாத்திரம் திரும்பவும் நெரம்பணும். இப்படி ஒவ்வொரு தடவையும் இந்தப் பாத்திரத்தைத் திரும்பத் திரும்ப நெரப்பரதுங்கறது எவ்வளவு பெரிய காரியம்! அதைச் செய்யறதுக்கான சக்தி என்னோட இந்தச் சின்னக் கைகளுக்கு இருக்கா?

(இப்போது பின்னாலிருந்து ஒரு பிச்சைக்காரன் குரல் கொடுக்கிறான்.)

பிச்சைக்காரன் ஒன்று : ஆபுத்திரா! இவ்வளவு சுவையான பண்டத்தை நான் இது வரைக்கும் சாப்பிட்டதே இல்ல. இது என் பசியைக் கெளப்பி விட்டுடுச்சு. இன்னும் கொஞ்சம் இருந்தாக் கொடு ஆபுத்திரா!

பிச்சைக்காரன் இரண்டு : ஆமாம் ஆபுத்திரா. இது வரைக்கும் எங்களோட வயத்துப் பசிங்கற வியாதிக்கான மருந்தாத்தான் சோத்தை முழுங்கியிருக்கோம். ஆனா, அதுக்கு நாக் கை சுகப் படுத்தற சக்தியும் இருக்குன்னு இப்பத் தான் புரியுது. இன்னும் கொஞ்சம் கொடு ஆபுத்திரா.

நொண்டியின் குரல் : அடேய், முட்டாப் பசங்களா! இது வரைக்கும் முகத்தை சுளிச்சிக்கிட்டுத்தாண்டா நமக்கு எல்லாரும் சோத்தைப் போட்டிருக்காங்க. அதனாலதான், நாக்குலயே படாம, நாம நேரடியா தொண்டை வழியா முழுங்கியிருக்கோம். ஆனா இப்பத்தான் முதல் தடவையா ஒரு கை, தன் முகத்தையும் மலர்ச்சியோட வச்சுக்கிட்டு நமக்கு உணவு ஊட்டியிருக்கு. அதனாலதான், அது நம்மளோட ஐம்புலன்களையும் சந்தோஷப் படுத்தியிருக்கு.

வேறொரு பிச்சைக்காரன் : (சந்தோஷத்தோடு) நொண்டி, நீ என்ன சொன்னே, என்ன சொன்னே? உன்னையும் அறியாம உன் கிட்டே யிருந்து வந்து விழுந்து வார்த்தைகளைப் பாத்தியா? மத்தவங்கள் லாம் நமக்கு உணவு 'போட்டாங்க'; இவனோ நமக்கு உணவை 'ஊட்டினான்'.

இன்னொரு பிச்சைக்காரன் : (எழுந்து துள்ளிக் குதித்து)

ஆமா... சோறு போடறவன் எஜமான்;

சோறு ஊட்டறவன் தோழன்;

சோறு போடறவன் கர்னி;

சோறு ஊட்டறவன் யோகி!

எல்லோரும் ஒரே குரலில் : ஆபுத்திரா... எங்கள் தோழா! உன்னோட அட்சயபாத்திரம் வறண்டு போகவேண்டாம்.

(இப்போது பிச்சைக்காரர்கள் இருக்குமிடம் திடீரென்று இருட்டில் மூழ்க, ஆபுத்திரன் நிற்கும் இடத்தில் மட்டும் ஒளி பளீரிடுகிறது.)

ஆபுத்திரன் : (முகத்தில் ஆனந்தம் நிறைய) ஆகா... அற்புதம்... அட்சயப்பாத்திரம்! இது என்ன புது வார்த்தை? என் உடம்பை சிலிர்க்க வைக்கிற புது வார்த்தை...? இந்த அன்றாட ஜீவிகளோட அப்பாவிக் கனவுகள் லேர்ந்தே உருவாகி வந்திருக்கிற புது வார்த்தை! இதுக்குத் தான் எத்தன சக்தி! என் உடம்புல ஏனிந்த திடீர்ப் பரவசம்... இந்தத் திருவோடு திடீருன்னு கனக்கற மாதிரி இருக்கே... மனுஷ குலத்தோட நெடுங்கால ஆசை இப்போ, இந்த கணத்துல என் கைகள்ல நெஜமாவே பூர்த்தியாயிடுத்தா...? சாதாரண பிட்சைப் பாத்திரத்தை அட்சய பாத்திரமா மாத்திடற மகாசக்தி இந்த ஏழை வயிறுகளோட பசிக்கே இருக்கா...!

(இப்போது பின்னணியில், வெண் திரையில் நிழல் உருவமாய், ஒரு பிரம்மாண்டமான புத்தர் வடிவம் தோன்றுகிறது. வயலினிலிருந்து சுந்தோஷமாக சுருதிகள் வேககதியில் வெளிப்படுகின்றன. ஆபுத்திரனின் முகம் அந்த வடிவத்திலேயே நிலைத்திருக்க, வரிசையாய் காவி தரித்த புத்த பிட்சுக்கள் மேடையின் முன்பகுதியில், இடது கோடியிலிருந்து வலது கோடிக்கு வரிசையாய் நடந்து செல்லுகின்றனர். அவர்கள் நடந்து செல்கிற நேர்கோட்டுப் பாதையை, வலக்கோடியில், உயரத்தில் உள்ள ஓர் ஒற்றை விளக்கு மட்டும் ஒளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. பின்னணியில், புத்தம் சரணம் கச்சாமி; தர்மம் சரணம் கச்சாமி; சங்கம் சரணம் கச்சாமி... என்ற ஒலி மந்திரம் போல் ஒலிக்கிறது.)

கடைசியாய் வரும் பிட்சுவைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் எல்லோரும் மேடையின் வலது கோடியில் இருளில் கரைய, கடைசியாக வரும் பிட்சு மட்டும் மேடையின் மையப்பகுதியில் அசையாமல் நிற்கின்றார். ஆபுத்திரன் மெல்ல அவரை நோக்கி வந்து அவருக்கு முன் மண்டியிடுகிறான். பின்னால் வெண்திரையில் உள்ள புத்தர் வடிவம் மெல்ல மெல்ல மறைகிறது. ஒளி பிட்சுவின் மீதும், ஆபுத்திரனின் மீதும் மட்டுமே குவிந்திருக்கிறது.)

ஆபுத் : இப்படிப்பட்ட அனுபவத்தை நான் இதுவரைக்கும் என் வாழ்க்கையில் அனுபவிச்சதில்ல. கொஞ்சம் நேரம் முன்னால ஒலிச்ச மந்திரங்களப் போல வேறொரு சக்தி வாஞ்ச மந்திரத்த நான் வேறெந்த வேதத்துலயும் கேட்டதில்ல... சுவாமி கொஞ்ச நேரம் முன்னால என் மனக் கண்ணுல தெரிஞ்ச அந்த அதியற்புத சாந்தருபியாரு?

பிட்சு : ஆசையே சகல துக்கங்களுக்கும் காரணம்கற மகா சக்தியத்தக் கண்டறிஞ்ச சொன்ன, ஒரு மகா புருஷர். சித்தார்த்தர்.

ஆபுத் : சுவாமி! பசியே சகல ஆசைகளுக்கும் காரணமில்லையா?

பிட்சு : வயிற்றின் ஆசை-பசி; மனத்தின் பசி-ஆசை! (சிரிக்கிறார்)
போதிசத்துவருக்கும் ஆசை இருந்தது; உலகின் துக்கங்களுக்கான காரணத்தைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்கும் ஆசை. ஆனால், தேடிக் கண்டறிந்த பதிலே - 'ஆசை'யாக இருந்தது.

ஆபுத் : பசியே ஆசையின் பிறப்பிடம்; ஆனால், ஆசையும் ஒரு விதத்தில் பசியே. ஒரு சாதாரணத் திருவோடு, முடிவில்லாமல் உணவு தரும் அட்சய பாத்திரமாக மாற வேண்டும் என்பது எத்தனைப் பெரிய ஆசை...

பிட்சு : சுய சந்தோஷத்தை நாடும் போது அது ஆசை; உலக நலனை நாடும் போது அது லட்சியம்... (மறுபடியும் சிரிக்கிறார்)

ஆபுத் : லட்சியமும் ஒரு ஆசைதானே சுவாமி?

பிட்சு : லட்சியத்துக்கும் ஆசைக்கும் ஒரு மயிரிழைதான் இடைவெளி உள்ளது, மகனே. ஆசை, தன்னலமின்றிப் புனிதமடையும் போது லட்சியமாகிறது.

ஆபுத் : சுவாமி.. எது துன்பங்களுக்குக் காரணமானதோ, அதுவே வேறுவடிவில் துன்பங்களுக்கு மருந்தாகவும் மாறமுடியும்னு எனக்கு இப்போ புரியறது. என் கையிலுள்ள இந்தப் பாத்திரத்தால இந்த உலகத்துல உள்ள எல்லாரோட பசியையும் தெனம் தீர்த்து வைக்கணும்னு எனக்குள்ள ஆசை பொங்கறது... ஆனா, எனக்குச் சொல்லுங்கள் சுவாமி... இந்தப் பாத்திரம் இப்போ நிஜமாகவே அட்சய பாத்திரமா மாறிடுத்தா...? அல்லது, இது வெறும் பிரமையா?

பிட்சு : குழந்தாய்... எந்தப் பொருளுக்கும் சுயமான மதிப்பு என்று எதுவுமில்லை. அதன் மதிப்பு அதை உபயோகப்படுத்துகிற கைகளிலிருந்தே வருகிறது. மற்றவர்கள் கையில் இது சாதாரணப் பாத்திரம். ஆனால், உன் கையில் இருக்கிற வரை, இது அட்சய பாத்திரம். உனது அயராத உழைப்பால் இதை அட்சயப்பாத்திரமாக வைத்திரு. உலகில் பசி உணரப்படுகிற வரை, உன் கையில் அட்சய பாத்திரம் இருப்பதற்கான நியாயம் இருக்கம். புத்தம் சரணம் கச்சாமி... தர்மம் சரணம் கச்சாமி... சங்கம் சரணம் கச்சாமி...

(பிட்சு மெல்ல நடந்து இருளில் கரைகிறார். ஓர் இனிய ராக ஆலாபனை பின்னணியில் மெதுவாகத் தொடங்கி, சிறிதுசிறிதாய்ப் பெரிதாகி அரங்கு முழுவதும் நிறைகிறது.)

ஆபுத் : (பிச்சைக் காரர்களை சந்தோஷமாய்க் கூவி அழைக்கிறான்)
நண்பர்களே, எல்லோரும் இங்கு...

கெடைச்சிருக்கிற வஸ்து எத்தன அற்புதமானதுன்னு உங்களுக்குக் காட்டறேன்...

(பிச்சைக் காரர்கள் எல்லோரும் ஆபுத்திரனைச் சுற்றி உட்கார்ந்து கொள்கின்றனர்)

ஆபுத் : நண்பர்களே! உங்கள்ல சில பேருக்குக் கண் இல்ல. சில பேருக்குக் கால் இல்ல. சிலபேருக்குக் காது இல்ல... ஆனா உங்க எல்லாருக்கும் பசி இருக்கு!

நொண்டி : ஆமா... ஆமா... இந்த விஷயத்துல தான் நமக்குள்ள ஒத்துமை இருக்கு.

ஆபுத் : இந்த விஷயத்துல உலக மாந்தர் எல்லார் கிட்டயுமே ஒத்துமை இருக்கு. அரசனுக்கும் பசி இருக்கு; ஆண்டிக்கும் பசி இருக்கு; அடிமைக்கும் பசி இருக்கு.

நொண்டி : ஆமா... இந்தப் பசி பொதுச் சொத்து. எல்லார் கிட்டயும் இருக்கற சொத்து. என் கிட்டேயிருந்து எந்த ராஜாவாலயும் பறிக்க முடியாத சொத்து, என் பசி.

(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)

வேறொரு பிச்சைக்காரன் : நொண்டி, நீ என்ன பேசறே? நம்மளோட இந்த சொத்தை எந்த ராஜாதான் பறிமுதல் செய்ய நினைப்பான்? ராஜாக்கள் என்ன அத்தன முட்டாளாங்களா...? ராஜாக்களோட சொத்தே பசிதானே!

(மீண்டும் சிரிப்பு)

ஆபுத் : உங்களோட இந்த சொத்தை இப்ப, நான் பறிமுதல் செய்யப் போறேன். இந்தப் பாத்திரத்தின் மூலமா அதச் செய்யப் போறேன். உங்களுக்கு எப்பப்போ வெல்லாம் பசி எடுக்கிறதோ, அப்பப்போவெல்லாம் இந்தப் பாத்திரம் அந்தப் பசியத் தீத்து வைக்கும்.

ஒரு பிச்சைக் காரன் : அதென்னது, அப்படியொரு அதிசயப் பாத்திரம்?

ஆபுத் : அட்சய பாத்திரம். அமுத சுரபி.

இன்னொரு பி.கா. : உனக்கு எங்கேருந்து கெடச்சது இது?

ஆபுத் : உங்க எல்லோரோட பசியிலேருந்தும் கெடச்சது.

நொண்டி : நீ சொல்றது எதுவும் விளங்கல.

ஆபுத் : உங்க பசியிலேருந்து என் ஆசையும், என் ஆசையிலேருந்து அட்சயபாத்திரமும் வந்தது. இது வெறும் ஆசை இல்ல. மகா ஆசை. புனித ஆசை. மனித குலத்தைப் பசியிலேருந்தும் துக்கத்திலேருந்தும் மீட்டெடுக்க ஆசை.

நெரூண்டி : ஆசையிலேருந்து அட்சயபாத்திரம் கெடைக்குமா? நாங்கள் வரம் ஆகைப்பட்டா எங்க பாத்திரமும் அட்சய பாத்திரமாகுமா?

ஆபுத் : ஆகாது. ஏன்னா, உன்னோட ஆசையே தப்பா இருக்கு. என் கையில் உள்ள பாத்திரம் அட்சயபாத்திரமா மாறினதே உங்க எல்லார் பொருட்டாகுங்கறதை மறந்து உனக்குன்னு தனியா ஒரு அட்சயபாத்திரத்தச் சொந்தமாக்கிக்க நெனைக்கறியே - அந்த ஆசையச் சொல்றேன். உலகத்துல ஒரே ஒரு அட்சயபாத்திரம்தான் இருக்க முடியும். அது யாருடையும் இல்லேங்கறதால எல்லாரு டையதும் அது. இதை எவ்வொருத்தன் அறிஞ்ச வச்சிருக்கானோ, அவனோட கைகள்ல மட்டுமே அட்சயபாத்திரம் போய்ச் சேரும்.

நெரூண்டி : என்னை மன்னிச்சிடு ஆபுத்திரா. நீ சாதாரணப் பையன் இல்ல. தேவ புருஷன். தெய்வம்... (எழுந்து ஆபுத்திரனின் காலைப் பிடித்துக் கொள்ள, மற்ற பிச்சைக்காரர்களும் அவ்விதமே செய்கின்றனர். ஆபுத்திரன், அதிர்ச்சி அடைந்து விருட்டென்று அவர்களிடமிருந்து விலகி நிற்கிறான்)

ஆபுத் : இதென்ன முட்டாள்தனம்... தயவு செஞ்சு எழுந்திருங்க. இந்தப் பாத்திரத்த நான் இன்னும் உபயோகிக்கப் படுத்தவே ஆரம்பிக்கலையே? அதுக்குள்ளயே கால்ல விழற அளவுக்குப் போயிட்டிங்களே... அப்புறம் எதுல விழுவீங்க...? நான் உங்களோட கைகுலுக்கித் தோழனாகவே இருக்க விரும்பறேன். ஆனா, நீங்களோ கால்ல விழுந்து என்னைத் தலைவனாக்க முயற்சிக்கறீங்க... (கவலையுடன்) நாளைய தமிழகத்தை இப்படிக் கால்ல விழற கூட்டத்துலேருந்து யார் காப்பாற்றுவார்கள்?

(பிச்சைக் காரர்கள் தலை குனிகிறார்கள்)

ஆபுத் : தோழர்களே, உங்களுக்காகவே இந்த அட்சய பாத்திரம் என் கையில் வந்திருக்கு. உங்க பசியும் துயருமே இதோட தோற்றத்துக்கு அர்த்தமும் மரியாதையும் வழங்கியிருக்கு. உங்க பசிய நீங்க உணர்ற வரைக்கும் நானும் இதுவும் உங்க மத்தியில இருப்போம்... உங்க சேவகனா... தோழனா... தொண்டனா... என் வாழ்க்கைய அர்த்தமுள்ளதாக்கினதுக்காகக் கடன் பட்டனவா...

(ஒளி சிறுகச் சிறுகச் குறைந்து, முழுவதுமாய் மறைந்து சில வினாடி களுக்குப்பின் மீண்டும் சிறுகச் சிறுகப் பெரிதாகி அரங்கு, வெளிச்சத் தில் குளிக்கிறபோது - ஆபுத்திரன் தனது அட்சயபாத்திரத்தை ஏந்தியபடி ஏழை மக்கள் மத்தியில் உலா வருகிறான். அட்சய பாத்திரத்திலிருந்து ஆபுத்திரன் எடுத்து எடுத்து வழங்குகிறாற் போல பாவனை செய்ய, அவனைச் சுற்றிலும் பிச்சைக்காரர்களும் அங்க ஹீனர்களும் தொழு நோயாளிகளுமாய் நிறையப் பேர் வரிசை வரிசையாய்க் கையேந்திக் கொண்டு நிற்கின்றனர். மனிதர்களின் சலசலப்பொலிகள் கேட்கின்றன. பின்னணியில் ஓர் இனிய கோரஸ் ஒலி எழுகிறது.

- கோரஸ் -

இவன் மனுஷ குமாரனும் இல்லை;
ஒரு தேவ குமாரனும் இல்லை.
இவன் மாட்டின் குமாரன்
வீட்டின் குமாரன்;
நாட்டின் குமாரனடா...

இவன் ராஜ குமாரனும் இல்லை;
ஒரு ரிஷியின் குமாரனும் இல்லை.
இவன் அன்பின் குமாரன்;
அருளின் குமாரன்;
மண்ணின் குமாரனடா!

பசுக்களின் நடுவே பிறந்தான் - ஒரு
பார்ப்பனச் சேரியில் வளர்ந்தான்
பசித்தவர் நடுவே அலைந்தான் - தன்
பாத்திரத்தால் பசி களைந்தான். [இவன்]

வீதிகள் தோறும் திரிந்தான் - பிறர்
வேதனைத் துயரங்கள் அறிந்தான்
நாதிகள் இல்லா மனிதர் - நடுவே
நாயகனாய் இவன் மலர்ந்தான். [இவன்]

காட்சி : 5

இடம் : மதுரை நகரத்து, சந்தடி நிறைந்த ஒரு வீதி. மக்கள் அங்கங்கே குழுமியிருக்கிறார்கள். அவர்களின் பேச்சு பல விஷயங்களைப் பற்றி இருக்கிறது.

நபர் ஒன்று : திருவோண விழா நெருங்கிக் கிட்டிருக்கு. வழக்கம் போல இந்த வருஷமும் யானைப் போர் நடக்குமில்லே?

நபர் இரண்டு : யானைப் போர் இல்லாமல் ஒண விழாவா? போன வருஷத்து யானைப் போர் ஞாபகமிருக்கா? சுத்திலும் உள்ள உசரமான கரைகள்ல நின்னு ஜனங்கள் மேலேருந்து வேடிக்கை பாத்துக்கிட்டிருக்கறப்போ, ஒரு யானைக்கு வெறி வந்து பக்கவாட்டு மேட்டுல சரசரன்னு ஏறி பருக்கைக்கற்கள்ல சறுக்கி, ஒரு மலை சாயற மாதிரி உருண்டு விழலே...?

நபர் மூன்று : இது வருஷா வருஷம் நடக்கற கூத்து தான். மேல ஏறி பாக்கற ஜனங்கள யானை மிதிக்கக் கூடாதுன்னு தான், நாலு பக்கத்துச் சரிவுலேயும் பருக்கக் கற்களப் பரப்பி வச்சிருக்காங்க. ரெண்டு மூணு வருஷத்துக்கு முன்னால, வேடிக்கை பாக்க வந்த கூட்டத்துலயே நெரிசல் ஏற்பட்டதுன்னு சொன்னார்கள்.

சறுக்கி, எத்தன பேரு களத்துல விழுந்து யானைங்க காலடியில நகங்கிச் செத்தாங்க?

நபர் நான்கு : (கண் சிமிட்டியபடி) அதுக்குக் காரணம் வேற. நெரிசல் ஏற்பட்டது யானையால இல்ல. யானைப் போர் பார்க்க அந்த வருஷம் ராஜா, ராணியையும் கூட்டிக்கிட்டு வந்திருந்தாரு. எல்லாரும் புது ராணியப் பார்க்க அலை மோதி, ஒருத்தன் மேல ஒருத்தன் விழுந்து அடிபட்டுச் செத்தான்.

நபர் ஒன்று : ராணியைப் பார்த்ததே இல்லியா இவனுங்க...?

நபர் இரண்டு : அட... ஒரே ராணியா இருந்தா ஒரு தடவைக்கு ரெண்டு தடவை பாத்துட்டா ஜனங்களுக்கு அலுத்துப் போகும். ஆனா, ராஜாதான் நெனைச்சா ஒரு ராணியைக் கட்டறாரே! எங்கியாவது பக்கத்து தேசத்துக்குச் சண்டைக்குப் போனாலோ அல்லது, காட்டுக்கு வேட்டையாடப் போனாலோ - திரும்பி வர்றப்போ யாராவது ஒரு அழகான பொண்ணக் 'கௌப்பி'க்கிட்டு வந்திடறாரே...

நபர் மூன்று : சத்தம் போட்டுப் பேசாதே. எவன் காதுலேயாவது விழப் போகுது. அது சரி, இந்த வருஷம் ஏதாவது விசேஷம் உண்டா?

நபர் நான்கு : இருக்கு. இந்த வருஷம் ஓண விழாவுல மூவேந்தரும் கலந்துக்க போறாங்கன்னு கேள்வி. உறையூருக்கும் வஞ்சிக்கும் ஒலை போயிருக்காம்.

நபர் ஒன்று : அப்ப விழா களைகட்டப் போகுதுன்னு சொல்லு. மூணு ராணிகளைப் பார்க்கலாமே!

நபர் இரண்டு : அப்ப மூணு மடங்கு ஜனங்கள் நெரிசல்ல சாகணும்னு சொல்றே?

நபர் மூன்று : அதப்பத்தி ஆளறவங்களுக்கு என்னப்பா கவலை? பக்கத்துத் தேசத்து ராஜாக்கள் தங்கறதுக்கு தடபுடலான ஏற்பாடு கள்லாம் செஞ்சிருக்காங்க. ராஜாக்களோட சைனியம் தங்கறதுக்கு ஒரு முழுத் தெருவையே ஒழிச்சு விட்டிருக்காங்களாம். இன்னொரு விஷயம் தெரியுமா. ராணிகளும் ராணிகளோட சேடிகளும் வைகை ஆத்துலே குளிக்கப் பிரத்தியேகமான அடைப்புக்களோட குளியல் துறைகளே ஏற்பாடாகிக் கிட்டிருக்கு.

நபர் நான்கு : ராணிகள் குளிக்க வைகைக்கு வர்றாங்கங்கறது சுவாரஸ்யமான விஷயம்தான். ஆனா நீ சொல்ற ஏற்பாட்டைப் பார்த்தா, ராணிகள் குளிக்கற காட்சியப் பாக்கற பாக்கியம் நமக்குக் கிட்டாதுன்னு சொல்லு.

நபர் இரண்டு : அப்போ காவலாளிகளோட கெடுபிடிகள் பலமாவே இருக்கும். வைகைக் கரையை ஒட்டித்தானே பாண்டேரி இருக்கு? அவங்க பாடு திண்டாட்டம் தான்.

நபர் மூன்று : திண்டாட்டமும் இருக்கும், கூடவே கொண்டாட்டமும் இருக்கும். எவனாவது நாலு புத்திசாலிப் பாணர்கள் ராணிகளோட ஸ்தனங்கள வர்ணிச்சப் பாடி, ராணிகள் கிட்டப் பரிசும் வாங்கிக் கலாம்!

நபர் நான்கு : ஏம்பா, அப்ப மட்டும் ராஜாக்களுக்குக் கோபம் வராதா?

நபர் ஒன்று : அதுக்குத்தான் புத்திசாலித்தனம் வேணும் தம்பி. 'கூர்மையான ஆயுதங்களை உடைய எதிரிகள யுத்தத்துல ஜெயிச்சது பெரிய விஷயமில்ல; ஆனா, அதை விடக் கூர்மையான ஸ்தனங் களை உடைய இந்த அழகான ராணிய யுத்தம் செய்யாமலேயே எங்கள் அரசன் ஜெயிச்சதல்லவோ பெரிய விஷயம்!' - இப்படியொரு அர்த்தம் வர்ற மாதிரி ஒரு பாட்டு எழுதினா, ராஜாவையும் புகழ்ந்த மாதிரி இருக்கும்; அரசிகளோட அங்கங்கள் வர்ணிச்ச திருப்தியும் கெடைச்சிடும்.

நபர் இரண்டு : நீ பெரிய எமகாதகனா இருப்பே போலிருக்கே. பாணர் களோட பொழப்புல மண்ணப் போட்டுடாதே. சரி. நேரடியா விஷயத்துக்கு வருவோம். அவனவன் அரை வயத்துக் கஞ்சிக்காக நாயா உழைக்கறப்போ, இந்த ராஜாக்கள் மட்டும் நம்ம வரிப் பணத்துல எப்படியெல்லாம் ஆடம்பரமா விழாக் கொண்டாட ராங்க பாரு.

நபர் மூன்று : ஆனா, ஆயிரம் பேருக்கு அன்னதானமும் நடக்கப் போகுதுப்பா. அதையும் சொல்லணுமில்ல.

நபர் நான்கு : இனிமே இந்த அன்னதான பாச்சா எல்லாம் பலிக்காது. ஆபுத்திரன் தினம் அதச் செய்யறான். எந்தப் பிரதிபலனும் எதிர்பார்க்காம செய்யறான். அட்சயபாத்திரத்தோட ஊர் முழுக்க பம்பரமா அவையறான். பசின்னு எதிர்படற யாருக்கும் முகம் கூளிக்காம உணவூட்டறான். எல்லோரும் சாப்பிட்டது போக மிச்சத்த உண்டு தன் வயித்தக் கழுவிக்கறான். பிச்சைக் காரங்களும் தொழு நோயாளிகளும் தங்கி இருக்குற, மத்தவங்க உள்ள நுழையவே கூசற, அம்பலப் பீடிகையில், அவங்கள் ஒருத்தனா அவனும் தங்கி இருக்கான்.

நபர் ஒன்று : அட்டா... ஊர் முழுக்கவும் ஆபுத்திரனப்பத்தித்தான் பேச்சு. ஒரு ராஜா வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை, தன்னோட சுய விளம்பரத்துக்காக, அரை மனசோட செய்யற காரியத்த, இந்தச் சிறுபிள்ள தெனமும் மனசார்ச் செய்யறான். அனாதைகட்கும் மாதிரிச் செய்யறான்.

நபர் இரண்டு : ஆபுத்திரன் கையில் இருக்குற அந்த அதிசயப் பாத்திரம் எப்படி அதச் செய்யிது?

நபர் மூன்று : ஆபுத்திரன் கையிலுள்ள அந்தப் பாத்திரம் அதைச் செய்யறதா நான் நெனைக்கலே. ஆபுத்திரனோட மனசு அதைச் செய்யிது. தன்னோட பரந்த மனசாலயும் வைராக்கியத்தாலயும் ஒரு சாதாரண பிட்சைப் பாத்திரத்த அவன் அட்சய பாத்திரமா மாத்தி இருக்கான்.

நபர் நான்கு : நீ சொல்றது சரிதான். இதே பாத்திரம் இந்த ராஜாக்கள் யாரு கையிலயாவது கெடைக்கறதா வச்சிக்குவோம். என்ன ஆகும்..?

நபர் ஒன்று : எந்த ராணியோட ஊடலைத் தீர்க்கறதுக்காகவாவது, ராஜா இந்தப் பாத்திரத்தால பாலாபிஷேகம் பண்ணிக்கிட்டிருப்பான். (சிரிக்கிறார்கள்)

நபர் இரண்டு : இப்போ உங்களுக்கு ஒரு ரகசியம் சொல்றேன். அரண்மனையில் தினம் காலையில் பள்ளியெழுச்சி பாடற ஒரு பாணன் மூலமா அரைகுறையா சில சேதி காதுல விழுந்தது. (சுற்று முற்றும் பார்த்து) கொஞ்சம் பக்கத்துல வாங்க, சொல்றேன். இந்த தடவை மூவேந்தர்களும் இங்க ஒண்ணாக் கூடறதுக்கும், ஆபுத்திரன் விவகாரத்துக்கும் ஒரு தொடர்பு இருக்கும் போலருக்கு.

மற்றவர்கள் : (ஆச்சரியமாய்) என்னப்பா கொழப்பறே?

நபர் இரண்டு : ஆமா. ஆபுத்திரனோட புகழ் நாளுக்கு நாள் பெருகி வர்றதால ராஜா கவலையா இருக்காராம். ஆபுத்திரனோட சமூகத் தொண்டைப் பத்தி உறையூர், வஞ்சி வரைக்கும் கூட செய்தி பரவியிருக்காம். ஜனங்கள் மத்தியில ஆபுத்திரனுக்கு இருக்குற செல்வாக்கால, தங்கள இனிமே யாரும் மதிக்காமப் போயிடு வாங்களோன்னு மன்னர்கள் கவலப் படறாங்களாம். இப்படியே போனா, ஒருநாள் ஆபுத்திரன் தங்களோட அரசபதவிக்கே போட்டியா வர்ற ஆபத்து நேரலாம்னு பயப்படறாங்களாம்...

மற்றவர்கள் : இதென்ன சுத்த அபத்தமான கற்பனையா இருக்கு...

நபர் இரண்டு : இதெல்லாம் எந்த அளவுக்கு உண்மைன்னு தெரியாது. சும்மா, காத்தோட வந்த சமாசாரம் தான்.

நபர் ஒன்று : காத்து அரண்மனைக் காத்தாச்சே. கொஞ்சமாவது உண்மை இருக்கும். அதுவும் பாணர்களுக்கு அரண்மனை அந்தப் புரங்களோட நாடியே நல்லாத் தெரியும்.

நபர் மூன்று : அத விடு. இதை உண்மையாவே எடுத்துக் கிட்டாலும், இவங்களால ஆபுத்திரன் என்னென்ன செய்யும்...

மேலே கையை வச்சா, மக்களே மன்னனுக்கு எதிராப் பொங்கி எழுந்திடுவாங்க.

நபர் இரண்டு : அடப் போப்பா நீ. நம்ம மக்களப் பத்தி நீ ரொம்பத்தான் உயர்வாத் தப்புக் கணக்குப் போட்டு வச்சிருக்கே. எனக்கு இவங்க மேலல்லாம் நம்பிக்கையே வந்ததில்ல.

நபர் மூன்று : எனக்கு இப்ப ஆபுத்திரன நெனைச்சுத்தான் கவலை வருது. நல்லது பண்பவங்களை ரொம்ப நாள் விட்டு வைக்கறது நம்ம நாட்டுப் பழக்கமில்லையே.

(ஒளி சிறுகச் சிறுகக் குறைந்து அரங்கில் இருள் பரவுகிறது.)

காட்சி : 6

ஆபுத்திரன், கையில் அட்சயபாத்திரத்தோடு, பத்மாசனம் இட்டு, தவம் செய்கிறவனைப் போல அமர்ந்திருக்கிறான். ஆபுத்திரனின் வயது சற்றுக் கூடி, இப்போது அவன் ஒரு பதினாறு பதினேழு வயது இளைஞனாய்த் தோற்றமளிக்கிறான். அவன் மீது ஒரு மஞ்சள் சிற ஒளி குவிந்திருக்கிறது. அவனது வாய், 'புத்தம் சரணம் கச்சாமி...' என்ற மந்திரத்தை முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. சில வினாடிகள் பொறுத்து, தாளச் சத்தம் ஒன்று நடனகதியோடு கிளம்பி வருகிறது. சலங்கைச் சத்தத்தோடு யாரோ ஆடிக் கொண்டு வருகிற சத்தம் கேட்கிறது. சத்தம் சிறிது சிறிதாகப் பெரிதாகி வர தலையில் கிரீடமும் முகத்தில் பெரிய மீசையுமாய் மூன்றுபேர் பொய்க்கால் குதிரைகளில் ஆடிக் கொண்டே மூன்று திசைகளிலிருந்து அரங்குள் நுழைந்து ஆபுத்திரனை வட்டமிடுகின்றனர். ஒரு குதிரையின் மீது மீன்கொடியும், இன்னொன்றின் மீது புலிக் கொடியும் மற்றொன்றின் மீது விற்கொடியும் பறக்கின்றன. மூன்று பேரும் தம் மார்புகளில் மூன்று விதமான மலர்களால் ஆன மாலைகளை அணிந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் சற்று நேரம் இசைக்குத் தக்கபடி ஆடியவாறு, ஆபுத்திரனைச் சுற்றி வருகின்றனர். ஆபுத்திரன் மெல்லக் கண் விழிக்கிறான். எழுந்து நின்று கைகூப்புகிறான்.

ஆபுத் : மூவேந்தர்களுக்கும் வணக்கம். நீங்கள் என்னை தேடிவந்தது என்னுடைய பாக்கியம்.

குதிரைக் காரர்கள் : நாங்கள் மூவேந்தர்கள் என்று நீ அறிந்து கொண்டதில் எங்களுக்கும் சந்தோஷம்.

ஆபுத் : உங்களப்பத்தி நான் நெறையவே கேள்விப்பட்டிடுக்கேன். உங்களோட தரிசனத்துக்காக ஜனங்கள்லாம் அடிச்சப் பிடிச்சுண்டு அலை மோதறதையும் கவனிச்சிருக்கேன். மூவேந்தரும் ஒண்ணு சேர்ந்தே ஒரு அபூர்வமான சம்பவமாச்சே...

பாண்டியன் : நீ சரியாகவே தெரிந்து வைத்திருக்கிறாய். எமது தரிசனம் கிடைப்பதற்கு முன்னால் ஒரு பாணன் குறைந்தது பத்து பாடலாவது பாடி முடித்திருப்பான்.

சோழன் : என் மெய்க் காப்பாளன் அனுமதியின்றி, அரசாங்க டிநேரங்களில் என்னைப் பார்க்க அரசமாதேவிக்குக் கூட அனுமதியில்லை.

சேரன் : நாங்கள் நினைத்திருந்தால் உன்னைக் கூட்டிக் கொண்டு வர ஒரு சேவகனை அனுப்பியிருக்க முடியும்.

சோழன் : நாங்கள் அப்படிச் செய்யாததற்கு என்ன அர்த்தம் என்றால்- பாண்டி : எங்களுக்கு அவ்வளவு பெரிய மனது என்று அர்த்தம்.

ஆபுத் : இவ்வளவு பெரிய ராஜாக்களைத் தன்னோட இடத்துக்கு இழுக்கற அளவுக்கு ஒரு சின்னப் பையனுக்கு சக்தி இருக்குன்னும் அர்த்தம் பண்ணிக்கலாம் இல்லையா?

மூவேந்தர்கள் : (தங்களுக்குள்) இந்தப் பிள்ளையைக் குறைவாக எடைபோட்டது நம்முடைய தப்புதான்... (ஆபுத்திரனைப் பார்த்து) ஆபுத்திரா. நாங்கள் சும்மா உன்னோடு விளையாடி மகிழ்ந்தோம். உன் தைரியமும் பேச்சும் எமக்கு மிகுந்த ஆனந்தத்தைத் தருகின்றன... நாங்கள் ஏன் வந்தோம் என்று நீ இது வரைக்கும் கேட்கவே இல்லையே...?

ஆபுத் : (மெல்லச் சிரித்து) நம்மள நாடி வர்றவங்கள் ஏன் வந்தீங்கன்னு கேட்கறது நாகரீகமாகுமா, மன்னவர்களே...?

பாண்டி : தம்பீ... நீ பேச்சில் மகா சமர்த்தன்.

சோழன் : என்ன பாண்டியரே, இப்படிச் சொல்லிவிட்டீர்? ஆபுத்திரன் வெறும் பேச்சில் மட்டுமா சமர்த்தன்? செயலிலும் சமர்த்தன் இல்லையா?

சேரன் : இவ்வளவு சுற்றி வளைத்துக் கடைசியில் ஒரு விதமாய் விஷயத்துக்கு வந்தோமே. நாம் வந்ததே, ஆபுத்திரனின் செயல் திறத்தைப் பாராட்டி வெகுமதி அளித்துக் கௌரவிக்கத்தானே.

பாண்டி : வெகுமதி என்றால், பாண்டிய நாட்டு வெகுமதிதான் முதலில் இருக்க வேண்டும். நாளைக்குப் புலவர்கள் பாண்டியனைத்தான் வெகுமதி திலகம் என்று அழைக்க வேண்டும்.

சேரன் : பரிசு கொடுப்பதில் சேரன் யாருக்கும் குறைந்தவன் இல்லை, சுவாமி. உமக்குத் தெரியுமா? ஒரு தடவை அவ்வையார், ஒரு சேரமன்னனிடம் ஆடு ஒன்று கேட்டாராம். சேரன், உடனே

தங்கத்தாலேயே ஒரு ஆடு செய்து கொடுத்தானாம். 'சேரா' உன்னாடு பொன்னாடு' என்று பாடினாராம் பாட்டி!

சோழன் : நீங்கள் இரண்டு பேரும் கேட்டுத்தான் கொடுப்பீர். நாங்கள் கேட்காமலேயே கொடுப்போம். அதுவும் மனிதர்களுக்குக் கூட இல்லை. ஒரு வாயில்லாத பறவைக்காகத் தொடைச் சதையைக் கொடுத்திருக்கிறான் எங்கள் முப்பாட்டன் ஒருத்தன்!

ஆபுத் : முதலில் பகவான் புத்தர் உங்களுக்கு நல்ல புத்தியைக் கொடுக்கட்டும். இவ்வளவு கர்வத்தோடு கூட, தலையில் கிரீடம் வேறு இருக்கே... எப்படி இரண்டு கனத்தைத் தாங்குகிறீர்கள்? (சிரிக்கிறான்)

பாண்டி : (லேசாகக் கோபம் அடைந்து) தம்பீ... இப்போது எனக்கு மெதுவாகக் கோபம் வருகிற மாதிரி இருக்கிறது. என் மீசை நுனியைப் பார்த்தாயா? அது மெல்லத் துடிக்கிறது. ரொம்ப நுட்பமாகக் கவனித்தால்தான் புலப்படும். சரி போகட்டும். யார் என்ன பரிசு கொடுக்கப் போகிறோம் என்பதில் நமக்குள் சண்டை வேண்டாம். நாங்கள் மூன்று பேருமே சம அந்தஸ்துள்ள மன்னர்கள் என்பதை, எந்த பலப்பரிட்சையும் இல்லாமல் ஒத்துக் கொண்டு, பரிசுகளையும் சமமாகவே கொடுக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்... என்ன சரிதானே, மன்னர்வர்களே?

ஆபுத் : (குழப்பத்துடன்) ஆனால், மேன்மை பொருந்திய ராஜாக்களே, இதை முதலில் எனக்குத் தெரிவியுங்கள். நீங்கள் மூன்று பேரும் எனக்கு எதற்காகப் பரிசு கொடுக்க வேண்டும்?

மன்னர்கள் மூவரும் : நீ செய்யும் காரியம் சாதாரணமானதா என்ன? பசி என்று யார் வந்தாலும் இல்லை என்று சொல்லாமல் சோறிடுகிறாயாமே... எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல் சோறு பொங்குகிற, ஓர் அற்புதக் கிண்ணம் உன் கையில் இருக்கிறதாமே..? உன் புகழ் தூர தேசத்திலும் பேசப்படுகிறதாமே. உன் கையில் உள்ள அந்த அதிசயப் பாத்திரத்தின் பெயர் கூட என்னவோ சொன்னார்களே... ஆ! அட்சய பாத்திரம்! நாங்கள் செய்ய வேண்டியதை அல்லவா நீ செய்கிறாய்...!

சோழன் : அரசனின் கையில் இருக்க வேண்டிய அட்சய பாத்திரம் ஆண்டிப் பையன் கையில் கிடைத்து விட்டது ஒரு சரித்திர அசம்பாவிதம் பையா... போனால் போகட்டும். நீ எங்களைச் சீண்டினாலும் கோபப்படாமல் சொல்கிறேன். நீ எதை வேண்டுமானாலும் கேட்டுப் பெறலாம்.

சேரன் : ரத்தினங்கள், முத்துக்கள், வைர வைடூரியங்கள்.

பாண்டியன் : பாண்டிய நாட்டின் மிக உயர்ந்த விருதான 'சாவிதி'ப் பட்டத்தை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்.

(ஆபுத்திரன் பெரிதாய் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறான்.)

மன்னர்கள் : (எரிச்சலோடு) ஏய்... ஏன் சிரிக்கிறாய் பித்தன் மாதிரி?

ஆபுத்திரன் : (சிரிப்பை சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு) மன்னர்களே... தயவு செய்து மன்னியுங்கள்... உங்கள் அறியாமை, உங்கள் ராஜ்ஜியத்தைக் காட்டிலும் பெரிசாய் இருப்பதை நினைத்துச் சிரிக்கிறேன்.

மன்னர்கள் : (கோபத்தோடு) என்ன உளறுகிறாய்?

ஆபுத்திரன் : பின் என்னவாம். அரசனிடம் இருக்க வேண்டியது இந்த ஆண்டியிடம் வந்து விட்டதாக நீங்களே ஒப்புக் கொண்டுவிட்ட பிற்பாடு, நான் இனி ஆண்டியும் இல்லை; நீர் அரசனும் இல்லை. நீரே பொறாமைப்படுகிற நான், உம்மிடம் கேட்டுப் பெறவும் எதுவுமில்லை.

பாண்டியன் : (விழிகள் சிவக்க, தனது குதிரையை ஆத்திரத்தோடு தட்டி, ஆபுத்திரனை கோபாவேசமாய்ச் சுற்றி வருகிறான்) அடேய் அற்பப் பயலே! அட்சயபாத்திரம் இருக்கிற அகம்பாவத்திலா, ஒரு அரசனையே அவமதிக்கிறாய்?

சோழன் : (அவனும் கோபம் கொண்டு, குதிரையோடு சுழன்று) என்ன திமிர் உனக்கு? யாரென்று நினைத்தாய் எம்மை?

சேரன் : (அவனும் அப்படியே செய்து) மாபெரும் புலவரெல்லாம் பாடிப் பரவி, எம்மிடம் யாசித்துப் போகிறார்கள். ஆனால், எங்களை ஒரு பொடியன் நீ... யாசகர்களாக்கி விட்டாயே...

ஆபுத்திரன் : (முகத்தில் அமைதி மாறாமல்) ஐயா, மாபெரும் புலவர்களெல்லாம் உங்களைப் பாட அங்கே காத்திருக்கிறபோது, அவர்களை நீங்கள் அங்கே தவிக்க விட்டு விட்டு, இந்த ஏழைச் சிறுவனிடம் உங்கள் நேரத்தை இப்படி வீணாக்கலாமா? உங்களை நமஸ்கரித்துக் கேட்கிறேன். என்னையும், என்னுடைய இந்த எளிய அட்சயபாத்திரத்தையும், அமைதியாக தனியே விட்டு விடுங்கள். என் அட்சய பாத்திரம் யாரும் - தன்னைப் பாடிய பின் கொடுப்பதில்லை. ஏனென்றால், அதற்கு அரசியல் தெரியாது. அறம் மட்டுமே தெரியும்.

(இப்போது மன்னர்கள் மூவரும் சினத்தின் உச்சத்தில், தங்கள் குதிரைகளோடு ஆபுத்திரனை ஆக்ரோஷமாக நெருங்குகின்றனர். ஆபுத்திரன் கண்களை மூடிக் கொண்டு சப்பணமிட்டு தியான நிலையின் அமர்கிறான். அவனைச் சினத்தோடு நெருங்குகிற அரசர்கள் சட்டென்று நின்று எதையோ யோசித்தவர்களாய் மெல்ல பின் வாங்குகிறார்கள். பின் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்கின்றனர்.)

சோழன் : பாண்டியரே! சேரரே! ஒரு பெரிய தவறைச் செய்ய இருந்தோமே நாம், சற்று முன்பு... நல்ல வேளை. இந்த சிறுவனுக்கு நம்மால் எதுவும் நேரவில்லை. புகழேணியின் உச்சத்தில் இருக்கும் இவனது உடம்பில் நம்மால் ஒரு சிறு கிரல் விழுந்திருந்தால்கூட, மக்கள் இவனுக்குக் கோயில் கட்டி நம்மை ஒதுக்கி வைத்து விடுவார்கள்.

பாண்டியன் : இவன் திமிரை அடக்க வழி?

சேரன் : வழி இருக்கிறது, பாண்டியரே. இவனது பலம், இவனது அட்சயபாத்திரம். அட்சயபாத்திரத்தின் பலம் மக்களின் பசி. புரிகிறதா...?

பாண்டியனும் சோழனும் : (பெரிதாய்ச் சிரிக்கிறார்கள்.) புரிகிறது. நாடு தழுவிய சத்துணவுத் திட்டத்தை நாம் உடனே அறிவித்தாக வேண்டும்; கொஞ்ச காலத்திற்காகவாவது. அறம் வளர்க்கும் ஆபுத்திரர்களால், நமது அரசியல் செல்வாக்கு போவதற்கு முன்னால்... இந்த மூட ஜனங்களின் மத்தியில் ஆபுத்திரன் அங்கீகாரம் இழக்கிற வரைக்குமாவது.

(மூன்று பேரும் பெரிதாய்ச் சிரிக்கிறார்கள். தங்கள் குதிரைகளோடு வெளியேறுகிறார்கள். ஆபுத்திரன் இன்னமும் அசைவின்றி அப்படியே அமர்ந்திருக்கிறான் - அரசர்களின் சிரிப்பொலி அரங்கெங்கும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.)

இடையீடு

(அண்ணனும் தம்பியும் மீண்டும் மேடையில் தோன்றுகின்றனர். அண்ணன் பறையை முழக்கி மீண்டும் பாட முற்பட, தம்பி அவனைத் தடுக்கிறான்)

தம்பி : அண்ணே... கொஞ்சம் பொறு. முதல்ல எனக்கு இதைச் சொல்லு. கதை, என்ன கொஞ்சம் புது ரூட்டுல போற மாதிரித் தெரியிதே...

அண் : கேக்கறதைப் புரியற மாதிரிக் கேளு, தம்பீ.

தம்பி : அதாண்ணே... இந்த மூவேந்தர் சமாசாரம். எனக்குத் தெரிஞ்சு, ஓரிஜினல் கதையில் தேவேந்திரன்தான் ஆபுத்திரன் முன்னாலே தோன்றி 'என்ன வரம் வேணும், கேளு?'ன்னு கேக்கறதா ஞாபகம்...!

அண் : (சிரித்த படி) கால ஓட்டத்துல எல்லாமே தலைகீழா மாற்றப்போ, நம்ம கதை, கொஞ்சம் போற மாறக் கூடாதா தம்பி... (மறுபடியும் சிரிக்கிறான்...)

தம்பி : (தயங்கி) ஆனா... அண்ணே...

அண் : தம்பி... உன்னோட குழப்பம் எனக்குப் புரியிது. ஆனா... இந்திரன்னு எழுதி வச்சதோட சூட்சுமம் நமக்கு விளங்கிடுச்சின்னா, இந்த ராஜாக்கள் விவகாரமும் விளங்கிடும்... இந்திரன் தான் ராஜா. ராஜாதான் இந்திரன்... பதவி ஆசை; சுய நலம்; பொறாமை... தனக்குப் போட்டியா எவனாவது வந்துடுவானோங்கற நிரந்தர பயம்... சூழ்ச்சி... தந்திர புத்தி... எல்லாத்துக்கும் மேலே, தன் சிம்மாசனத்தைத் தக்க வச்சிக்க எந்த மட்டத்துக்கும் கீழே இறங்கற ஈனத்தனம். இதெல்லாம் தானே, நமக்குத் தெரிஞ்சு இந்திரனோட குணங்கள்...?

தம்பி : ஓ...! நீ அப்படி வர்றியா...?

அண் : இப்பப் புரியிதா. இந்திரன் வேற; சேர சோழ பாண்டியர்கள் வேற இல்ல. எல்லாம் அடிப்படையில் ஒண்ணுதான். இந்திரன்கிறவன் ஒரு பச்சை அரசியல்வாதி... எங்கியோ ஆகாயத்துல, ஆட்சி பண்ணிக்கிட்டிருக்கறவன் இல்ல. இங்கியே இருக்கிறவன்...

தம்பி : அண்ணே... நீ சொல்றதெல்லாம் சரி. ஆனா, சரித்திர ராஜாக்கள் கிட்ட நல்ல பண்புகளே இருந்ததில்லையா? அவங்க எல்லாருமே இந்திரன் மாதிரி சுயநலக்காரங்க தானா...

அண் : ஒருத்தன் ரெண்டு பேரு நல்லவனா இருந்திருக்கலாம். ஆனா, சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தா அரசாட்சி பண்ணின ராஜாக்கள விட அரசியல் பண்ணின ராஜாக்கள்தான் அதிகம். அரசியல்ங்கற வார்த்தையை இன்னிக்கு உபயோகிக்கிற அர்த்தத்துல சொல்றேன்.

(பறையை மறுபடியும் தட்டி, ராகத்தோடு பாடுகிறான்...)

நாட்டு மாந்தரெல்லாம் - தம்போல்
நரர்களென்று கருதார்...
ஆட்டு மந்தை யாமென் றவரை
அரசர் எண்ணி விட்டார்

காட்டும் உண்மை நூல்கள் - பலதாம்
காட்டினார்களேனும்
நாட்டு ராஜ நீதி - மனிதர்
நன்கு செய்யவில்லை...!

தம்பி : (பரவசத்தோடு குறுக்கிட்டு) அப்படிப்போடு!

அண் : (தொடர்ந்து பாடுகிறான்)

ஓரம் செய்திடாமே தருமத்து
உறுதி குன்றிடாமே,

சோரம் செய்திடாமே, பிறரைத்
துயரில் வீழ்த்திடாமே...

ஊரை ஆளும் முறைமை, உலகில்
ஓர்புறத்து மில்லை...

தம்பி : சபாஷ்!... எங்க பாட்டன் பாரதியையே பிடிச்சிட்டியே,
அண்ணே. இனிமே, அப்பீலே கெடையாது, போ...

அண் : (சிரித்தபடி, பாட்டின் கடைசி வரிகளைப் பாடிக்கொண்டே
நடக்கிறான்)

...சாரமற்ற வார்த்தை - மேலே
சரிதை சொல்லுகின்றோம்...

(பறை ஒலி, கொஞ்ச கொஞ்சமாய்த் தேய்கிறது.)

காட்சி : 7

மதுரை நகரத்து, ஒரு நாற்சந்தி. மக்கள் அங்கொன்றும்
இங்கொன்றுமாகச் சிதறி இருக்கிறார்கள். திடீரென்று, முரசு சத்தம்
காற்றில் பரவி வருகிறது. சத்தம் சிறிது சிறிதாய்ப் பெரிதாகி, அருகே வர,
கலைந்து நின்ற மக்கள் ஆர்வமாய், அரங்கின் மையத்தில் குழுமு
கிறார்கள். முரசை அடித்துக் கொண்டே, அரசாங்க அறிவிப்பாளன்,
மேடையில் பிரவேசித்து, சனங்களுக்கு நடுவே வந்து நிற்கிறான்.

சனங்கள் தங்களுக்குள் சலசலப்போடு, முணுமுணுப்பாய்ப் பேசிக்
கொள்கிறார்கள்.

முரசறைபவன் : (முரசு முழக்குவதை நிறுத்தி, உரத்த குரலில்) மகா
ஜனங்களே... மகா ஜனங்களே... இங்கே கூடியிருக்கிற மகா
ஜனங்களே... பேராண்மை பொருந்திய, எங்கள் பாண்டிய
ராஜாவால் ஆளப்படுகிற பாக்கியம் பெற்ற மகா ஜனங்களே...

கூட்டத்திலிருந்து ஒருவன் : (சிரிப்போடு) சரிதாம்பா... விஷயத்துக்கு
வா..

முரசறைபவன் : (குரல் வந்த திசையில், முறைத்து விட்டு) கேளுங்கள்,
பாண்டிய நாட்டு மகா பிரஜைகளே... (கூட்டத்தில் சலசலப்பு) நாலு
திசைகளும் தொழும், பாணரும், விரலியரும் நாள்தோறும்
ஏத்தும், யுத்தத்தில் பத்து யானைகளை ஒரே குத்தில் வீழ்த்திய நமது
மகா பராக்கிரம பாண்டியர், இதனால் இந்த சமூகத்துக்கு அறிவிப்ப
தென்னவென்றால்...

கூட்டத்திலிருந்து : (இன்னொரு குரல்) அது கெட்டுது போ...

முரசு : (முரசை மீண்டும் அடித்து) இனிமேல், இந்த பாண்டிய நாட்டு
மக்கள் யாரும் பரதேசிகளைப்...

அந்நியனிடமும் கையேந்தத் தேவையில்லை என்று அறிவிக்கிறார். இன்றிலிருந்து உங்கள் வறுமையும் பசியும் ஓடிப்போய் விட்டன என்று அறிவிக்கிறார். உங்கள் வயிறுகள் இனிமேல் எந்தக் கணத்திலும் பசியால் உறுமப் போவதில்லை என்று அறிவிக்கிறார். நாளையிலிருந்து நீங்கள் பசி என்றால் என்னவென்று கேட்கப் போகிறீர்கள் என்றும் அறிவிக்கிறார்.

(கூட்டத்தில் சிரிப்பொலி)

முரசு : (முரசை மீண்டும் அடித்து) கவனமாகக் கேளுங்கள், மகா ஜனங்களே... நாளையிலிருந்து அரண்மனையின் நான்கு வாயில்களிலும் நாள் முழுவதும் இடைவிடாமல் அன்னதானம் நடைபெறும். எல்லா நாளும் நடைபெறும். வெறும் அன்னம் அல்ல. அறுசுவை நிறைந்த சத்துணவு. தங்களது பிரஜைகளில் யாரும் மெலிந்த உடம்போடு இருப்பதை இன்னமும் அரசர் அனுமதிக்கப் போவதில்லை.

(கூட்டத்தில் கேலி மாதிரி, ஆச்சரியமும் சந்தேகமும் பரவுகிறது)

அது மட்டுமல்ல, நண்பர்களே, உண்ட சோர்வு தீர, வேங்கையும் கமுகும் அசோகமும் நிறைந்த அரண்மனை உத்யான வனத்தின் நிழல் மரங்களின் அடியில் இளைப்பாறவும் வசதி செய்யப் பட்டிருக்கிறது. மாலை வேளைகளில், நிலா மண்டபத்தில் பாணர் விறலியரின் யாழிசையும் உண்டு; ராஜ நர்த்தகியின் கிளுகி ரூப்பூட்டும் நடனமும் உண்டு!

(முரசு மீண்டும் ஒலிக்கிறது. மக்கள் ஆச்சரியம் மிக்க குரலில் தங்களுக்குள் மெதுவான குரலில் பேசிக் கொள்கிறார்கள்...)

முரசு : இன்னமும் கேளுங்கள், மகா ஜனங்களே... ஊனமுற்றோர், கண்பார்வையில்லாதோர், கால் நடக்க முடியாத முதியோர், உடல் நலம் குன்றியோர், தீண்டுவதற்கு அருவருப்பான தொழு நோயாளர் - இவர்கள் எல்லாருக்கும், அவரவர் இடத்திற்கே வந்து அன்னதானம் நடக்கவும் ஏற்பாடாகி இருக்கிறது... ஆச்சரியம்... ஆனால் சத்தியம்! எல்லாம் வல்ல அரசருக்கு ஆகாததும் உண்டோ...! மற்றொன்றும் மன்னர் அறிவிக்கிறார். மன்னர் தமது மக்கள், வேறு யாரிடமும் தானம் பெறுவதை விரும்பவில்லை. இதை ஒரு மரியாதைக் குறைவாக நினைக்கிறார்...

(முரசறைகிறவன், முரசை ஒலித்துக் கொண்டே அவ்விடமிருந்து நகர்கிறான். சற்று நேரம் வரை முரசொலி கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேய்ந்து போகிறவரை, ஜனங்கள், அந்த திசையையே ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சற்று நேரம் மக்களிடையே சலசலப்பு நிலவுகிறது.)

ஒருவன் : (மெதுவாக) என்னப்பா இது பெரிய ஆச்சரியமா இருக்கு? எச்சல் கையால. காக்காய் கூட விரட்ட மாட்டாங்களே, இந்த மகா ராஜாக்கள்?

இன்னொருவன் : ஏய் சத்தம் போட்டுப் பேசாதே. எவன் காதுலயாவது விழுந்து தொலைக்கப் போகுது... இலவசமா சோறு கெடைக்கு துன்னா, வேண்டாம்ன்னா சொல்லப் போறாங்க...

வேறொருவன் : எத்தனை நாள் இது நடக்கும்? கஜானா காலியாயிடாது?

மற்றொருவன் : கஜானாவை நிரப்பினதே நாம தானேப்பா... தானா வற்ற சுகத்தை ஏன் வேண்டாம்கறே...?

முதலில் பேசியவன் : அப்போ ஆபுத்திரனோட அட்சய பாத்திரத்துக்கு இனிமே வேலை இருக்காதுன்னு சொல்லு...

இரண்டாமவன் : ஆபுத்திரன் அடிக்கிறதுக்குத்தான் இந்த ஏற்பாடே நடந்து இருக்குமோன்னு எனக்கு சந்தேகம் வருது.

மூன்றாமவன் : ஆனா, ஆபுத்திரனோட தொண்டு சுயநலமில்லாத தெய்வீகத் தொண்டு...

நான்காமவன் : கடைசியா அரசாங்க அறிவிப்பாளன் சொன்னதை நீ உன்னிப்பா கவனிக்கலேன்னு நெனைக்கறேன். இனிமே ஆபுத்திரன் போடற சாப்பாட்டை சாப்பிடறது கூட, ராஜத் துரோகமாயிடும்...

(மக்கள் கலைகிறார்கள்)

காட்சி : 8

ஆபுத்திரன் கையில் அட்சயப் பாத்திரத்தோடு மேடையின் நடுவில் தனியாய் நிற்கிறான். அவனைச் சுற்றிலும் மேடையில் இருள். அவன் மீது மட்டும் ஒளி படிந்து, அவன் ஒளியால் செதுக்கப்பட்டவன் போல காட்சி அளிக்கிறான். அவன் முகத்தில் வேதனையும் சோகமும் பரவி இருக்கின்றன.

ஆபுத் : (ஒவ்வொரு திசையையும் பார்த்து, உரத்த குரலில்) யாரங்கே? எங்கே போனீர்கள் எல்லோரும்? ஏனிந்த திடீர் இருள்? ஏனிந்த திடீர் மௌனம்? ஏனிந்த திடீர் மயக்கம்?

(பதில் இல்லை. சற்று நேரம் கொடூர மௌனம்)

ஆபுத் : (மீண்டும், திசைகளைப் பார்த்து) தோழர்களே... எங்கே இருக்கிறீர்கள் நீங்கள்? என்ன ஆயிற்று உங்கள் எல்லோருக்கும்?

(திரும்பவும், சில கணம் கொண்டு)

ஆபுத் : நண்பர்களே... என் உயிரினும் இனியவர்களே... என் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் கற்பித்தவர்களே... இந்த அற்புதமான அட்சய பாத்திரம் என் கைகளில் ஏறக் காரணமாயிருந்தவர்களே... ஏன் இப்படி இந்தக் காரிருளில் போய் ஒளிந்து கொண்டீர்கள்? உங்கள் குரல்கள் எல்லாம், எப்படி இந்தக் கொடூர மௌனத்தில் கரைந்து போயின...?

(மீண்டும் மௌனம். ஆபுத்திரன் நாலாபுறமும் திரும்பித் திரும்பிச் சுற்றுகிறான். அவன் குரல் வேதனையின் கனத்தால் உடைந்து போயிருக்கிறது.)

ஆபுத் : (சோர்ந்து தரையில் மண்டியிட்டு அமர்கிறான். தன் கையிலுள்ள அட்சய பாத்திரத்தையே சோகமாய் வெறிக்கிறான்) உங்களுக்காகவே அன்றோ இது என் கரங்களுக்கு வந்தது? நீங்கள் இன்றி இதற்குப் பொருள் ஏது...? (குரலில் சோகம் வழிகிறது. திடீரென்று, நிமிர்ந்து, ஒரு குறிப்பிட்ட திசையில் பார்த்து, சற்றே கோபமாய்...) ஆனால், இது பொய். இது வெறும் மாயை. நீங்கள் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிறீர்கள்.. என்னைப் புறக்கணிப்பதின் மூலம் நீங்கள் உங்களையே புறக்கணிக்கிறீர்கள் என்பது உங்களுக்கு ஏன் புரியவில்லை? ஏனெனில் நான் உங்களின் பிம்பமல்லவா? உங்கள் தேவைகளே அன்றோ என்னை சிருஷ்டித்தது?...

(சற்று நேரம் மௌனம். ஆபுத்திரன் மீண்டும் சோர்ந்து போகிறான். தனது முகத்தை, தனது முழங்கால்களில் புதைத்துக் கொள்கிறான். லேசாக ஒரு மூலையிலிருந்து ஒரு ஒளிக்கீற்று தரையில் பரவுகிறது. யாரோ சிலர் நடந்து வருகிறார்கள்.)

ஆபுத் : (சட்டென்று நிமிர்ந்து) ஆ... ஆ... வாருங்கள். என்னைத் தெரியவில்லை? என் கைகளில் இருக்கிற வஸ்துவை உங்களுக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை? அதில் அமுதம் பொங்கி வழிவதை நீங்கள் காணவில்லை? என் கைகள் அதன் கனம் தாங்காது நடுங்குவது உங்கள் கண்களில் படவில்லை?

(அவர்கள் நிற்கிறார்கள். அவர்கள் முகங்கள் எல்லாம் துணியால் மூடியிருக்கின்றன)

ஆபுத் : (அவர்களை உற்று நோக்கி) உங்கள் யாருடைய முகமும் எனக்குப் புலப்படவில்லையே...

அவர்கள் : (கோரஸாக) ஏனெனில் எங்களுக்கு முகமில்லை!

ஆபுத் : முகமே இல்லாத மனிதர்களா? ஆனால் உங்கள் வயிறுகள் எனக்குப் புலப்படுகின்றனவே...

அவர்கள் : ஏனெனில் எங்களுக்குப் பசியில்லை...

ஆபுத் : பசி இல்லாமல் போனால் உயிர் தப்பிப் போகாது என்பது...

அவர்கள் : (மீண்டும் கோரஸாக) ஆமாம். ஏனெனில் அவை உணவை உண்டு உண்டு வீங்கிப் புடைத்திருக்கின்றன.

ஆபுத் : பொய். இது உண்மை இல்லை. உங்கள் பசிக்கான உணவு என்னிடத்தில் இருக்கிறது.

அவர்கள் : நல்லது. இது அங்கேயே இருக்கட்டும். ஆனால், பசி என்றால் என்ன? எங்கள் வயிறுகள் எப்போதுமே உணவால் நிறைந்திருக்கின்றன.

ஆபுத் : தோழர்களே. தயவு செய்து நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். உங்கள் வயிறுகளை அவர்கள் உணவால் நிரப்பவில்லை. சூதால் நிரப்பி இருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் : ஆனாலும் எங்களுக்குப் பசி இல்லை... பசி இல்லை... பசி என்றால் என்ன? பசி என்றால் என்ன...?

ஆபுத் : ஐயோ... நான் என்ன செய்வேன்? உங்களுக்கு எப்படிப் புரியவைப்பேன்? உங்கள் பசி தீர்த்து வைக்கப்படவில்லை. மறக்கடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அவர்கள் : (மீண்டும்) எங்களுக்குப் பசி இல்லை... பசி இல்லை... பசி என்றால் என்ன? பசி என்றால் என்ன?

ஆபுத் : (கோபமும் வேதனையும் நிறைந்த குரலில்) பசி என்றால் என்ன? பசி என்றால் என்ன? இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது? என் அட்சய பாத்திரத்திற்கு உணவளிக்க மட்டுமே தெரியும். பதிலளிக்கத் தெரியாதே! பசி உணரப்படுகிற விஷயம் இல்லையா? நிஜமாகவே மனித சமுதாயத்திற்குப் பசி நீங்கி விட்டதா? அவ்விதமானால், பிரபஞ்சமே சலனமற்று ஸ்தம்பித்துப் போய் விட்டதா? இங்கே என்ன நடக்கிறது?

அவர்கள் : (குதித்துக் குதித்து ஆடிக் கொண்டே) எங்கள் யாருக்கும் பசி இல்லை.

பசி இல்லை. பசியே இல்லை.

மூவேந்தர்க்கும் மேலாக மன்னர் இல்லை.

மன்னர் இல்லை மன்னரே இல்லை...

(அவனைத் தாண்டிப் போய் இருளில் மறைகிறார்கள். மறுபடியும் ஆபுத்திரன் சோர்வோடு தரையில் அமர்கிறான். அவனைச் சுற்றி இருள். சில கணங்களுக்குப் பிறகு மீண்டும், மேடையின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து ஒளிக்கீற்று பரவுகிறது. ஒருவித லயத்தோடு நூலைந்து குரல்கள். அ... ஆ... அ... ஆ... என்று விட்டு விட்டு ஒலிக்கின்றன. சற்றுப் பொறுத்து நாலு பேர், பல்லக்கு ஒன்றைச் சுமந்து கொண்டு ஆபுத்திரனைக் கடக்க முற்படுகின்றனர். பல்லக்கைச் சுமக்க முடியாமல் சுமந்திருக்கின்றனர். வலி தெரியாமல் இருக்க ராகம் போட்டு, அ... அ... ஆ... அ... என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறார்கள்...)

ஆபுத் : (அவர்களை இடைமறித்து) நண்பர்களே! நீங்களாவது நில்லுங்கள். நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். பல்லக்கைக் கீழே இறக்கி வையுங்கள். யாரைச் சுமக்கிறீர்கள்...? உங்களுக்கு தோள்கள் வலிக்கவில்லை? உங்களது வயிறுகள் ஒட்டி இருக்கின்றனவே...? அவை பசியால் உறுமவில்லை? வாருங்கள். இப்படி இந்த அசோக மர நிழலில் இளைப்பாருங்கள். அட்சய பாத்திரம் நிறைய உணவு பொங்கி வழிந்து தரையிலும் சிதறி இருக்கிறது, பாருங்கள்...

(பல்லக்குத் தூக்கிகள் சற்றுத் தயங்கி நிற்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் பல்லக்குக் குள்ளிருந்து, ஒரு கிளுகிளுப்பான பெண் குரல் சிரிக்கிறது...)

பல்லக்குத் தூக்கிகள் : (ஒரே குரலில்) எங்கள் தோள்களில் வலி இல்லை. இந்தச் சுமை எங்களுக்கு சுகமாக இருக்கிறது... சுமப்பதற்காகவே எங்கள் தோள்கள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (உள்ளே இருந்து பெண் குரல் சிரிக்கிறது) நடப்பதற்காகவே எங்கள் கால்கள் படைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. (மறுபடியும் சிரிக்கும் பெண் குரல்) இன்னும் எவ்வளவோ தூரம் நடந்தாக வேண்டும்; இன்னும் எவ்வளவோ பேரைச் சுமந்தாக வேண்டும். (மீண்டும் சிரிப்பு)

சுமையே சுகம்... (சிரிப்பு)

நடையே தவம்... (சிரிப்பு)

ஆபுத் : (கோபமாய் அவர்களை இடைமறித்து) அப்படியானால், பசியே வரமா...?

அவர்கள் : (தயங்கித் தயங்கி) பசியா.. அப்படி என்றால் என்ன?

(மறுபடியும் பெண் குரல் சிரிக்கிறது)

அவர்கள் : வழியை விடு... எங்கள் வயிறுகள் நிரம்பியே இருக்கின்றன. ஆ... ஆ... அ... ஆ....

(அவர்கள் ராகம் போட்டுக்கொண்டே, ஆபுத்திரனை முரட்டுத் தனமாய் விலக்கிக் கொண்டு முன்னேறுகிறார்கள். பெண்ணின் சிரிப்பு விட்டு விட்டு சப்தித்துக் கொண்டே தூரத்தில் கரைந்து போகிறது. பல்லக்குத் தூக்கிகளின் பாட்டுச் சத்தம் சோர்வான லயங்களோடு மெல்ல வருகிறது. ஆபுத்திரன் வேதனைகளோடு அட்சய பாத்திரத்தை வெறிக்கிறான்)

ஆபுத் : பரிதாபத்துக் குரியவர்கள். வெளியே தெரியாத, அவர்களது எஜமானியின் மென்குரலையே அந்த அறிவிலிகள் உணவாக உட்கொள்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் சுமையை உணரவில்லை. சுமை அவர்களுக்குச் சுகமாக இருக்கிறது. ஆனால், என் கைச் சுமை எனக்குச் சுகமாக இல்லை. அமுத சுரப் பனதால், தனது முகம்

முட்ட முன்குகிறது... மனித இனத்தின் விமோசனத்திற்காக மட்டுமே, அது இன்னும் உயிர்த்திருக்கிறது.

(இப்போது, தம்புராவின் சுருதிகள் இனிமையாகப் பரவி வருகின்றன. மென்மையான குரல்களில் ஒரு பாணனும் விறலியும் ஏதோ ஒரு இனிய தமிழ்ப் பண்ணை முணுமுணுத்தபடி நடந்து வருகின்றனர். ஆபுத்திரன் முகம் மலர, அவர்களை நிறுத்துகிறான்)

ஆபுத் : வாருங்கள் பாணரே... வாருங்கள் விறலியரே.... அமுது நிரம்பிய இந்த அட்சய பாத்திரத்தைப் பாருங்கள். நீங்கள் இதை முகஸ்துதி செய்து பாட வேண்டிய அவசியமே இல்லை. பிரதிபலன் பாராது தானே வாரிக் கொடுக்கும்... உட்கார்ந்து, இளைப்பாறி உண்டுவிட்டுச் செல்லலாம்...

பாணன் : (விழிகள் எங்கோ வெறித்த நிலையில்) ஆனால் எங்கள் எஜமானர்கள் வேறெங்கோ இருக்கிறார்கள். எங்கள் கால்கள் அரண்மனைகளை நோக்கியே நடந்து பழகி விட்டன. எங்கள் வாய்கள் மன்னர்களைப் புகழாமல் உண்டு பழகியதில்லை. நீ இடும் இரவல் சோறால் எங்களுக்கு என்ன இன்பம்? அரசவைப்பாட்டிகளின் அங்க லட்சணங்களை அழகுத் தமிழில் பாடிப் பின் பெறுகிற வெகுமதியின் சுகத்திற்கு ஈடு ஏது...?

விறலி : வாலிப வயதிலேயே காஷாயம் தரித்து வாழ்க்கை இன்பங்களைக் கோட்டை விட்டு விட்ட இந்த அசட்டுப் பிள்ளையிடம் என்ன பேச்சு? அரசமாதேவியின் அந்தப்புரத்தில் விருந்து ஏற்பாடுகள் பலமாய் இருப்பதை மறந்து போனீரா?

ஆபுத் : (அட்சய பாத்திரத்தைக் கைகளில் தூக்கிப் பிடித்துப்படி, அவர்கள் பின்னால் நடந்தபடி...) பாணரே... விறலியரே...

பாணனும், விறலியும் : ஐயோ... ஆளை விடப்பா... எங்களுக்குப் பசி இல்லை. இந்திரன் அருளால் எல்லா இடத்திலும் மழை; சக்கரவர்த்திகளின் தயவால், பாடப்பாட சன்மானம்... எங்கும் பாண்டியர் பெருமையே பேச்சு... எங்களுக்குப் பசி என்பது எப்பவோ போச்சு... (அவர்கள் வேகமாக நடந்து மறைகிறார்கள்.)

ஆபுத்திரன் அவர்கள் போனதிசையையே வெறித்துக் கொண்டு வேதனையோடு நிற்கிறான். இப்போது திடு திம்... திடு திம் என்று மத்தள ஓசை கேட்கிறது. ஒருவன், முனையில் காவித் துணி கட்டிய ஒரு மூங்கில் கழியைத் தோளில் சாத்திய படி, அந்த மத்தள லயத்திற்கேற்ப அதிர அதிரத் தரையில் கால்களை ஊன்றியபடி ஆபுத்திரனை நோக்கி நடந்து வருகிறான்.

ஆபுத் : (அவனை வணங்கி...) வாருங்கள் தோழரே, வயிறார உண்டு, என் வாழ்க்கையை அர்த்தமுள்ளதாக்கிவிட்டுச் செல்லுங்கள்

வந்தவன் : (ஆபுத்திரனைச் சற்று உற்று நோக்கி விட்டு, சட்டென்று உரத்த குரலில் கையிலுள்ள கொடியை மேலே உயர்த்தி) நான் சாப்பாட்டு ராமன் இல்லை. சமயவாதி... ஜைமினி வழி வந்த மீமாம்சகன்... கேள், என் கொள்கையை, வியாசர் வகுத்த பழைய பிரமாணங்கள் பத்து; அடுத்து வந்த போதாயனர் வகுத்தது இரண்டு போக எஞ்சிய ஏட்டு; அப்புறம் வந்த ஜைமினி ஆகத் தொகுத்தது ஆறு... ஆட்சேபம் ஏதேனும் இருந்தால் கூறு.

ஆபுத் : அப்படியே ஆகட்டும். இவற்றை ஆட்சேபிப்பதால் எனக்கென்ன லாபம்? ஆனால் பசியே பிரமாணங்களுக்கெல்லாம் பிரமாணம்... வாதாடத் தெம்பு வேண்டாமா...? என் பிட்சையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

மீமாஞ்சகன் : (ஆபுத்திரன் பேசியதைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளாதவன் போல், மீண்டும் கொடியை உயர்த்தி உரத்த குரலில்) பிரகல்பதிக்கு மெய்ப்பிரத்தியம்¹ மட்டுமே தெரியும்; புத்தன் அனுமானத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டான்; கபிலன் மூன்றாவதாய் ஆகமத்தை² அறிந்திருந்தான்; அக்கபாதன் உவமானத்துக்கும் இடமளித்தான். கணாதனோ இன்னொருபடி மேலே போய் அர்த்தாபத்தி³யைச் சேர்த்தான். ஆனால், ஜைமினியே அபாவ⁴த்தையும் கணக்கில் கொண்டு, ஆறுபிரமாணம் வகுத்துச் சொன்னான். தைரியம் இருந்தால் சொல்... ஜைமினியைக் காட்டிலும் மேலானவன் வேறொருவன் உண்டோ...? (பலமாய்ச் சத்தமிடுகிறான்...)

ஆபுத் : (தன் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு) நிச்சயம் இல்லை. உங்களுக்குப் புண்ணியமாகப் போகும். இங்கிருந்து செல்லுங்கள்...

மீமாஞ்சகன் : (சத்தமிட்டுக் கொண்டே அவ்விடத்தை விட்டு நகர்கிறான்) மூலப் பிரமாணங்கள் பத்து... பிரமாண ஆபாசங்கள் எட்டு... ஜைமினி சொன்னது ஆறு... (அவன் குரல் மெல்லத் தேய்கிறது...)

ஆபுத் : இதென்ன சோதனை? இன்னும் யார் யார் எல்லாம் வர விருக்கிறார்களோ...

(இப்போது, தாளம் வேறு லயத்தில் வருகிறது. வேறொருவன் வருகிறான். மொட்டைத் தலையைச் சுற்றி உத்திராட்சம் அணிந்து இருக்கிறான். நெற்றியில் திருநீறு விரவப் பூசி இருக்கிறான். கையில் அவனும் ஒரு கொடி வைத்திருக்கிறான்.)

1. காட்சி

2. சான்றோர்களின் நூல்

3. பொருட்பேறு

4. இன்மை

அவன் ஆபுத்திரனுக்கு அருகில் வந்து கொடியை, மீமாம்சகனைப் போலவே உயர்த்திப் பிடித்து,

உரத்த குரலில் : நான் சைவன். நன்றாய்க் கேட்டுக் கொள். பிரம்மாவைக் காட்டிலும் மேலானவன் திருமால். திருமாலைக் காட்டிலும் மேலானவன் சிவன். சிவனைக் காட்டிலும் மேலானவன் யாராவது இருக்கிறானா.... (இப்போது அதட்டுகிற குரலில்) சிவனைக் காட்டிலும் மேலானவன் இருக்கிறானா...?

ஆபுத் : (மருட்சியோடு) தெரியாது ஐயா.

சைவன் : (கோபமாய்) தெரியாது என்று சொல்வது விஷமத்தனம். இல்லை என்று சொல். மீண்டும் கேள்... சூரியனும் சந்திரனுமே சிவனது கண்கள்; மேகங்கள் அவனது விரி சடை; பிரபஞ்சமே அவனது உடம்பு... ஜீவராசிகள் விரும்பும் சுவாசமே அவனுக்கும் மூச்சு...

ஆபுத் : கிளம்பும் போது ஆகாரம் ஏதாவது சாப்பிட்டீர்களா சுவாமி...? அட்சய பாத்திரம் உங்கள் பணிக்காகக் காத்திருக்கிறது...

சைவன் : (கோபமாய்) என் பசியைப் பாராடும் வேந்தன் பார்த்துக் கொள்வான். நீ யார் - வைணவனா? மீமாஞ்சகனா? சாங்கியனா? வைசேஷிகனா? ஆவகனா? இல்லை லோகாயாதனா? சண்டைக்குத் தயாராய் இருக்கிறாயா? ராஜாக்கள் எங்களைப் போஷிப்பதே, இந்த சண்டைக்காகத்தான். சண்டையை விரும்பாத அரசன் ஏது? முட்டாள் சிறுவனே... சமாதானம் சோம்பேறிகளின் புகலிடம் அன்றோ?... (சத்தமாய்...) சிவனே தலைவன், சிவனே தலைவன்... (உரக்கக் கத்திக் கொண்டே அங்கிருந்து அகல்கிறான்)

இப்போது வேறொருவன் வருகிறான். ஆபுத்திரன் அருகில் வந்து, அவன்,

உரத்த குரலில் : நான் பிரம்மவாதி. இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுதும் எனது பிரம்மன் இட்ட முட்டை... முட்டை...

ஆபுத் : (அவனை நோக்கி) இவ்வளவு சத்தம் போடாதீர்கள் ஐயா. அப்புறம் முட்டை உடைந்து போகும்...

(பிரம்மவாதி, கோபமாய், ஆபுத்திரனைப் பார்த்து ஒரு உறுமல் உறுமிவிட்டு, அங்கிருந்து அகல்கிறான்.)

இப்போது நிறைய பேர்கள் வருகிறார்கள். எல்லோர் கையிலும் வெவ்வேறு சமயக் கொடிகள் இருக்கின்றன. எல்லோரும் சத்தமிட்டுக் கொண்டும், தமது கொடிகளால் ஒருவரை ஒருவர் தாக்குவது போல் ஆக்ரோஷமாய் அவற்றை அசைத்துக் கொண்டும் வருகின்றனர். அவர்கள் ஆபுத்திரனுக்கு அருகில் வந்ததும், அவனைச் சுற்றி நின்று கொள்கின்றனர்.

ஒருவன் : நான் வைணவன். கடல் நீலம்; ஆகாயம் நீலம்; மேகம் நீலம்; பிரபஞ்சம் நீலம்; மகா விஷ்ணுவும் நீலம்...

இரண்டாமவன் : நான் ஆசீவகன். எங்கள் ஆசான் மற்கலி கோசன். உயிர் ஒன்று; அணுக்கள் நான்கு. நிறங்கள் ஏழு; பிறப்புக்களும் ஏழு; விரும்பினாலும் விரும்பா விட்டாலும் பிறப்புச் சங்கிலியிலிருந்து உயிரால் தப்பிக்க முடியாது... (இன்னும் சத்தமாய்) தப்பிக்கவே முடியாது...

மூன்றாமவன் : நீ முதலில் இங்கிருந்து தப்பித்துப்போ... தம்பி, நான் சாங்கியன். என் பேச்சைக் கேள். எது எதிலிருந்தும் தோன்ற வில்லையோ, எதிலிருந்து எல்லாம் தோன்றியனவோ அதுவே மூலம். மூலத்திலிருந்து புத்தி வந்தது. புத்தியிலிருந்து ஆகாயம் வந்தது. ஆகாயத்திலிருந்து வாயு வந்தது. வாயுவிலிருந்து நெருப்பு வந்தது. நெருப்பிலிருந்து நீர் வந்தது. நீரிலிருந்து நிலம் வந்தது. நிலத்திலிருந்து மனம் வந்தது... பிருகிருதியும் புருடனும் கூடி உயிர் வந்தது...

(இப்போது வேறொரு சமய வாதி, முன்னால் வந்து குதித்து)

நான்காமவன் : அடேய் அற்புதம்... எது எதிலிருந்து வந்திருந்தாலும், நிச்சயமாய் உனக்கு சொரணை மட்டும் வந்தபாடில்லை. நான் சொல்வதைக் கேள்.

ஆபுத் : (மருட்சியோடு) தாங்கள் யார் சுவாமி...?

நான்காமவன் : நான் வைசேஷிகன். எங்களின் ஆதி குரு கணாதர் சொல்வதைக் கேள். இந்த முழுப் பிரபஞ்சமும் பொருள், குணம், கருமம், சாமானியம், விசேடம், கூட்டம் ஆகிய ஆறு கூறுகளில் அடக்கம். அவையும் பரமாணுக்களில் அடக்கம். ஆக முதலும் முடிவுமாய் எஞ்சியிருப்பவை பரமாணுக்களே... பரமாணுக்களே...

ஆபுத் : அட்சய பாத்திரத்தில் சோற்றுப் பருக்கைகள் ஆறிக் கொண்டிருக்கின்றன, பண்டிதரே...

இப்போது ஐந்தாவதாய் இன்னொருவன் முன்னால் வந்து குதித்து : தம்பீ... இவனுக்கு சோற்றின் சுவை எப்படித் தெரியும்? இவனது குருநாதன் கணாதன்* அணுக்களைப் புசிப்பவன் ஆயிற்றே... இவனோ அறியாமையைப் புசிக்கிறவன். என்னைப் பார். நான் பூதவாதி. இவர்கள் அத்தனை பேரும் மடையார்கள். யார் சொன்னதிலும் உண்மையில்லை. பல வகைப் பொருள்களின் கூட்டால் போதை தரும் கள் தயாராவது போல், இவ்வுயிரும்

* கணாதன் என்ற சொல்லுக்கு 'அணுவைப் புசிப்பவன்'

உடம்பும் பஞ்ச பூதங்களின் கூட்டால் உருவாகி, மீண்டும் அவற்றிலேயே கலந்து கரைந்து விடுகின்றன. பறையின் ஒலி சிறுகச் சிறுகத் தேய்ந்து அடங்குவது போல... கடவுள், மறுஜென்மம், பாவ புண்ணியம் சகலமும் பொய். மகா மகா பொய்...

ஆபுத் : (குழப்பங்களோடு) எது பொய்? எது மெய்? இதை யார் தீர்மானிப்பது? எப்படித் தீர்மானிப்பது?... எனது வயிறு பொய்யா? அதனுள் பசி என்னும் இந்தப்பெரு நெருப்பு பொய்யா? இதோ, இந்த ஆருயிர்களின் கனவுப் பொக்கிஷமான அட்சய பாத்திரம் பொய்யா...? நான் பொய்யா...? எனது பிறப்பின் லட்சியம் பொய்யா...? பாழாய்ப்போன பண்டிதர்களே... நீங்கள் வெறும் சொற்களை உண்டு ஜீவிக்கிறவர்களா? உங்கள் வார்த்தைக் கோலங்களால் யாருக்கென்ன லாபம்...? போங்கள்... ஒழிந்து போங்கள்... சக்கரவர்த்திகள் உண்டு துப்பிய கனிகளின் கொட்டைகள், அரசவை முழுதும் இரைந்து கிடக்கின்றன... அங்கே போய்ச் சண்டையிடுங்கள்... நான் சாமானியன். சாமானியர்களுக்காகவே நான் பிறப்பெடுத்தேன். சாமானியர்களுக்காகவே காத்திருக்கிறேன்... என் தோழர்களே எங்கே போனீர்கள் எல்லோரும்...?

(பெரிதாய்ச் சத்தமிடுகிறான். சமய வாதிகள் எல்லோரும் மறைந்து போய், அந்த இடம் மீண்டும் வெறுமை ஆகிறது.)

சற்றுப் பொறுத்து, கழியைத் தரையில் ஊன்றி யாரோ நொண்டி நொண்டி நடந்து வரும் ஒலி கேட்கிறது. ஆபுத்திரனின் அருகில் வந்து அந்த உருவம் சற்றேத் தயங்கி நிற்கிறது. ஆபுத்திரனின் முகத்தில் பிரகாசம் பரவுகிறது.)

ஆபுத் : ஆ... என் பழைய தோழன். இந்த மூதாருக்கு நான் முதன் முதலில், அனாதையாய் அடி எடுத்து வைத்த போது எனக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து ஆதரித்த என் அன்புத் தோழன்.

நொண்டி : (தயங்கியபடியே, இன்னும் மெளனம் கலையாமல் அப்படியே அசையாமல் நின்று கொண்டிருக்கிறான்)

ஆபுத் : (சோகம் நிரம்பிய குரலில்) என்னை உனக்கு அடையாளம் தெரிய வில்லையா, நண்பா... நான் ஆபுத்திரன்... உங்கள் ஆபுத்திரன்... இதோ பார்... அதே அட்சய பாத்திரம்... உங்களுக்குச் சொந்தமான அட்சய பாத்திரம்... உங்கள் பசி தீர்ந்த அட்சய பாத்திரம்...

நொண்டி : (மெல்ல அவனை நோக்கித் திரும்பி) தம்பீ... நான் காலால மட்டுமில்லை, கையாலும் ஆகாதவன். உன்னைக் கையெடுத்துக் கும்பிட நினைக்கிறேன். உன்னை நான் நினைக்கிறேன்.

காப்பும் சந்தோஷமும் பாராளும் சக்கரவர்த்திகளின் வெண்
தொற்றக் குடைகளின் நிழல்ல கூடக் கெடைக்காதுன்னு எனக்குத்
தெரியும். ஆனா... நான் என்ன செய்ய? சூழ்நிலைகளின்
அடிமைகள் நாங்கள். இந்த முழு சமூகமுமே என்னைப் போல ஒரு
நொண்டி; இன்னமும் ஒரு படி மேலே - ஊமையும் கூட... உன்
கூடப் பேசறது கூட ஒரு ராஜ துரோகம் ஆகிடும் தம்பி... இந்தக்
கோழையைப் போக விடு...

ஆபத் : ஆனால், நான் என்ன குற்றம் செய்தேன், நண்பனே?

நொண்டி : சனங்களுக்கெல்லாம் சோறு போட்டது குத்தம் இல்லையா
ஆபத்திரா..?

(ஆபத்திரன் மௌனமாக இருக்கிறான்)

நொண்டி : சனங்களின் காயங்களுக்கு மருந்திட்டது குத்தம்
இல்லையா ஆபத்திரா..?

(ஆபத்திரன் - மௌனம்)

நொண்டி : சனங்களின் துக்கங்களுக்காகக் கண்ணீர் விட்டது குத்தம்
இல்லையா ஆபத்திரா?

(நொண்டி கழியால் தரையில் சப்தம் எழுப்பி மெல்ல முன்னும்
பின்னும் நடக்கிறான். சற்று நேரம் அமைதி நிலவுகிறது.)

நொண்டி : மகாராஜாக்கள் செய்ய வேண்டியதை நீ செஞ்சே.
அதனாலே, சனங்கள் மத்தியில நீ மகாராஜாவாயிட்டே... இதை
எந்த மகாராஜாதான் அனுமதிப்பான்...? இந்த சனங்களின் பசியும்,
பிணியும் துக்கமும் அவங்களோட சொத்தாச்சே... அத நீ
அழிக்கறதை அவங்களால எப்படி சகிச்சுக்க முடியும்?

ஆபத் : அப்படியானால் அவர்கள் என்னைத் தண்டித்திருக்கலாமே...

நொண்டி : உன்னைத் தண்டிச்சா, ஜனங்கள் மத்தியில் உன்னோட
அந்தஸ்த்து இன்னும் உசந்துடும்னு அவங்களுக்குத் தெரியும். அந்த
முட்டாள் தனத்தை அவங்க செய்யத் தயாரா இல்ல. அதனாலே, நீ
ஒரு அகம்பாவின்னும், இந்திரனோட கோபத்துக்கு நீ
ஆளாயிட்டதாகவும் அவங்க மக்கள் மத்தியில ஒரு கதையைப்
பரப்பி விட்டுட்டாங்க. அதனாலேயே, எல்லா இடத்தாலயும்
மிதமிஞ்சி மழை பேஞ்சு, கழனியெலாம் நெல் விளஞ்சு, நாடே
வரலாறு கண்டிராத அளவுக்கு சுபிட்சம் பெற்று, ஜனங்கள்
மத்தியில பாலாறும் தேனாறும் ஓடறதா நம்பவச்சிட்டாங்க...

ஆபத் : (மீண்டும் குழப்பங்களுடன்) வறட்சியும் வளமையும் இயற்கை
யில் ஏற்படுகிற இயல்பான மாற்றங்கள் இல்லையா? ஆனால்
இதை எப்படி ஜனங்கள் நம்பினார்கள்?

நொண்டி : ஜனங்கள் எதையும் நம்புவாங்க! அவங்களுக்கு சுயபுத்தி ஏது? ராஜாக்களின் கருவூலங்கள்ல அது எப்பவோ கரைஞ்சு போயிட்டிடுது தம்பி. ஜனங்களைத் தங்க பக்கத்துலே நிரந்தரமாதக்க வச்சுக்க, அதே கருவூலத்துலேருந்து கொஞ்சம் எடுத்து செலவு பண்ணினா, கொறைஞ்சா போயிடும்...?

ஆபுத் : பாண்டிய சாம்ராஜ்யத்தில், பசி இல்லாமல் போனதின் ரகசியம் இதுதானா?...

நொண்டி : மூவேந்தர்களின் சாம்ராஜ்யங்களிலும், நிலைமை இது தான்னு கேள்வி, தம்பீ...

ஆபுத் : (துக்கம் தொண்டையை அடைக்க) நான், ஜாதி பிரஷ்டம் செய்யப்பட்ட பாலகனாய் பசியோடு ஊர் ஊராய் வெற்று மனிதனாய் அலைந்த போது, எனக்குக் கொடுக்க ஆளில்லை. இப்போது, விலைமதிப்பில்லா பொக்கிஷத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு அலைகிறேன். ஆனால், என்னிடம் வாங்கவும் ஆளில்லை... இந்த விசித்திர துக்கம் என் எதிரிக்குக் கூட வரலாகாது...

நொண்டி : (மெல்ல நடந்த படி) கழுவேத்தறதைக் காட்டிலும் ஒரு கொடுமையான தண்டனையை உனக்குக் கொடுத்துட்டாங்க தம்பி... (இகழ்ச்சியும் துக்கமும் நிறைந்த குரலில்) மன்னன் வாழ்க... அவனது மரியாதையும் விசுவாசமும் நிறைஞ்ச மக்கள் வாழ்க... (போகிறான்)

(ஆபுத்திரன் கலக்கங்களோடு, அவன் போகிற திசையையே வெறித்தபடி நிற்கிறான். இப்போது, தொலைவிலிருந்து மனதை உருக்கும் குரல்களில், “புத்தம் சரணம் கச்சாமி... தர்மம் சரணம் கச்சாமி... சங்கம் சரணம் கச்சாமி...” என்ற பெளத்த மந்திரம் காற்றில் இனிமையாய்ப் பரவி வருகிறது. அரங்கில், பாய் விரித்த மாதிரி, ஒரு ஒளிப் பாதை விரிகிறது. நான்கு புத்தத் துறவிகள் அரங்குள் பிரவேசிக்கின்றனர். ஆபுத்திரன், மண்டியிட்டு அவர்களை வணங்குகிறான்.)

புத்த பிட்சு : குழந்தாய்... புத்த பகவான் உனக்கு அருள் பாலிப் பாராக...

ஆபுத் : சுவாமி... என் மனம் கல்லாய்க் கனக்கிறது. எனது சோகங்களின் சுமை என்னை இறுக்குகிறது. அடையாளம் இழந்து, அங்கீகாரம் பறிக்கப்பட்டு, ஒற்றை மனிதனாய்த் தனியே நிற்கிறேன்.

புத்த பிட்சு : உன் கதையை நான் நன்கு அறிவேன் குழந்தாய்... குருடர்களின் தேசத்துக்கு ஓவியனும், செவிடர்களின் தேசத்திற்கு இசை வாணனும், காட்டுமிராண்டிகளின் தேசத்துக்கு கவிஞனும் நாடு கடத்தப்பட்ட கதையை நீ...

அதுவே தான். ஆனால், உலகம் இந்த மூவேந்தர்களோடு சுருங்கிப் போய் விடவில்லை. புத்த பகவானின் கருணையும் தயையும் இந்த சின்ன எல்லைகளையும் தாண்டி விரிந்து பரவிக் கிடக்கின்றன.

இன்னொரு பிட்சு : ஆமாம் தம்பி. உன் மனசைத் தளர விடாதே. உனது பணிக்காகக் காத்திருக்கிற மானுடம் நிறையவே உண்டு.

மூன்றாம் பிட்சு : தேவைகள் நிறைந்த மனிதர்கள் ஒரு நல்லவனின் வரவுக்காகப் பசியோடும் வேட்கையோடும் பஞ்சடைந்த விழிகளோடு யுகயுகமாய்க் காத்திருக்கிறார்கள்.

ஆபுத் : (உடைந்த குரலில்) மனித குலத்தின் மீது எனக்கிருந்த நம்பிக்கைகள் சிறுகச் சிறுக உடைந்து கொண்டிருக்கின்றன, சுவாமி... ஆனாலும், உங்கள் வாக்கில் சத்தியத்தின் சாயல் தெரிகிறது... தேடுவதற்கான தெம்பும் இன்னும் என் கால்களில் இருக்கிறது.

நான்காம் பிட்சு : எழுந்திரு மகனே... தேடிச் செல்... தேடிச் செல்... உனது பொக்கிஷங்களை அடையாளம் காணுகிறவர்கள் எங்கேனும் இருக்கவே செய்வார்கள். புத்தரின் அருள் உனக்கு நிச்சயம் கிட்டும்...

(ஆபுத்திரன் தடுமாறியபடி மெல்ல எழுந்திருக்கிறான். அவனது கையில் இருக்கும் அட்சய பாத்திரம் இப்போது, தூக்க முடியாத அளவுக்குக் கனத்திருப்பது போல, அவனது பாவனை இருக்கிறது)

முதல் பிட்சு : தம்பி... இங்கிருந்து கடல் வழியே ஏழுநாள் பிரயாணம் செய்தால், சாவகத் தீவு வரும். அங்கே வறுமையும் பஞ்சமும் மக்களை வாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. உனது வருகையால் அவர்களுக்கு ஒரு புத்த ஞாயிறு உதயமாகும். உன் கை அட்சய பாத்திரமும் கனமிழந்து லேசாகும்; உனது பிறப்பின் நோக்கம் கருவாகித் திருவாகிக் கனிந்து இங்கே இழந்த அர்த்தங்களை அங்கே மீட்டெடுக்கும்...

புத்தம் சரணம் கச்சாமி

தர்மம் சரணம் கச்சாமி

சங்கம் சரணம் கச்சாமி...

(பிட்சுக்கள் போகிறார்கள். ஆபுத்திரன் கண்களை மூடிக் கொண்டு, அட்சய பாத்திரத்தை மார்புகளுக்கு நேராய் ஏந்தியபடி சிந்தனை வயப்பட்டவனாய் நிற்கிறான். புத்த மந்திரங்கள் மெல்லியதாய் இன்னும், பின்னணியில் கேட்டுக் கொண்டிருக்க, ஆபுத்திரன் முணு முணுக்கிறான்.)

ஆபுத் : ஆமாம். இழந்த அர்த்தங்களை நான் மீட்டெடுப்பேன்.

இழந்த அடையாளங்களையும் நான் மீட்டெடுப்பேன்.

(மெல்ல ஒளி மங்குகிறது)

இறுதி இடையீடு

பழைய படியே பறை மனிதர்கள் மேடையில் காட்சி தருகிறார்கள். இதுதான் இவர்களது கடைசித் தோற்றம் என்பதாற்போல, அவர்களின் முகத்தில் ஒரு சோகம் கப்பி இருக்கிறது. இவர்கள், பறையை மெல்லத்தட்டி எந்த அழுத்தமும் கொடுக்காத ஓர் அசிரத்தையுடன் தங்களுக்கு மட்டுமே கேட்க அடித்துக் கொள்கிற தோரணையில் ஒரு சன்னமான சத்தத்தை எழுப்புகிறார்கள்.

தம்பி : அண்ணே... ஆபுத்திரனோட கதை முடியற நேரம் வந்திட்டது எனக்குப் புரியிதுண்ணே. எல்லார் கதையும் எப்பவோ ஒரு சமயத்துல முடிஞ்சதான் ஆகணும்னாலும், ஆபுத்திரன் மாதிரி ஒரு மனித குல சேவகனோட கதை இத்தனை சோகமா முடியறதை மனசு ஏத்துக்கலே...

அண் : யாருடைய கதையையும் மாத்தி எழுதற சக்தி நமக்கில்ல தம்பி. அது நம்முடைய வேலையும் இல்ல. நம்மளோட தொழில் வெறும் கதை சொல்றதுதான்.

தம்பி : ஒரு சின்னத் திருத்தம் அண்ணே. நாம சொல்ற கதை 'வெறும்' கதை இல்லே...

அண் : ஓகோ... நீ அப்படி வர்றியா. சரி... சரி... ஆனா, அதைக் கூட நீயோ நானோ ஏன் தீர்மானிக்கணும்..? அதை மனித வரலாறு தீர்மானிக்கட்டும். இந்தப் பார்வையாளர்களோட மனசாட்சி தீர்மானிக்கட்டும்... இப்போ, மரபுப்படி நாம கதையை ஆரம்பிச்ச மாதிரியே முடிச்சு வச்சிடுவோமே...

தம்பி : பறையைத் தட்டறதுக்கு கையில் பலமே இல்லாத மாதிரி இருக்கு அண்ணே....

அண் : எனக்கும் உரக்கப் பாடறதுக்குத் தொண்டையில் வலுவே இல்லாத மாதிரி இருக்கு தம்பி... இருந்தாலும் ஆபுத்திரன் போற அந்த பாய் மரப் படகுல நாமளும் போய்ப் பார்ப்போம் தம்பி...

தம்பி : (கை விரல்களின் இடுக்கு வழியாய் தூரத்தே பார்க்கிற மாதிரி பாவனை செய்து) ஆமா... ஆமா... அதோ ஆபுத்திரனை ஏத்திக்கிட்டு ஒரு பாய்மரம் கடல்ல பயணமாயிக்கிட்டிருக்கு. அவன் எங்க போறான் அண்ணே?

அண் : அவன் சாவகத் தீவை நோக்கிப் போறான். அங்கியாவது தன்னோட அட்சய பாத்திரத்துக்கு நிச்சயம் வேலை கெடைக்கும்னு நம்பிப் போறான்...

தம்பி : அட்டா... என்ன ஆச்சரியமான கதை... எடுக்கறதுக்கும் பதுக்கறதுக்கும் மட்டுமே அலையற மனுஷங்க மத்தியல, கொடுக்கறதுக்கு அலையறானே இதைச் சொன்னே...

அண் : ஆனா என்ன புண்ணியம்? இதுவே அந்தப் புள்ளையோட கடைசிப் பயணமா இருக்கப் போகுதுன்னு யாரு கண்டது! சாவகத் தீவை நோக்கிய பயணம் சாவை நோக்கின பயணமா மாறின கொடூர விசித்திரத்தை எப்படி ஜீரணிக்கிறது?

தம்பி : (சற்று யோசித்து) யாருடைய சாவு?

அண் : (சிறிது அமைதிக்குப் பின்) நீ சாதாரணமாகக் கேட்ட இந்தக் கேள்விக்குப் பின்னால், எத்தனை அசாதாரணமான அர்த்தம் இருக்கு?... இதுக்கு நிஜமாவே பதில் சொல்ல முடியுமான்னு எனக்குத் தெரியல்ல... யாருடைய சாவு? யாருடைய சாவு...? (திரும்பத் திரும்பக் கேட்கிறான்)

தம்பி : அண்ணே... அதோ... அந்த படகுக்காரன் ஏதோ பாடற மாதிரி இருக்கு. உனக்குக் கேட்கலே?

(இப்போது மேடையில் ஒளி மங்குகிறது. பின்னால் ஒரு வெண் திரையில் நிழல் பிம்பங்களாய், நடிகர்கள் ஒரு பாய்மரப் படகு போன்ற தோற்றத்தைச் செய்கின்றனர். திரை, கடல் அலை போல், காற்றில் நெளிந்து நெளிந்து படபடக்கிறது. நீல நிற ஒளி மெல்ல மேடையில் பரவுகிறது. பின்னணியில் படகுக்காரனும், அவனது சகாக்களும் பாடுகிற பாட்டு சிறிது சிறிதாய் பெரிதாகி, இப்போது தெளிவாகக் கேட்கிறது.

படகுக்காரன் பாட்டு

கடல் நடுவே பாய்மரந்தான், ஐலசா - அது
கரையைவிட்டுக் கரை தேடும் ஐலசா...
காற்றடிக்கும் நேரமெல்லாம், ஐலசா - அது
கணநேரத் திசைமயங்கும் ஐலசா.

நாற்புறமும் தண்ணீரு, ஐலசா - ஆனா
நா வறண்டா உதவாது ஐலசா
தொலை தூரம் தொடுவானம் ஐலசா - இதோ
தொடப் போறேன் தொடப் போறேன் ஐலசா...

அத்துவான இருட்டினிலே, ஐலசா, ஆரும்
அடையாளம் தெரியல்லையே, ஐலசா...
அண்ணாந்து பார்க்கையிலே, ஐலசா - அட்டா
அழகான நட்சத்திரம் ஐலசா...

நட்சத்திர ஒளியினைத்தான் ஐலசா, பயணம்
நம்பி இப்போ நடக்குதப்பா ஐலசா
மிச்சத்தினை யாரரிவார் ஐலசா - படகு
மிதந்தாலே போதுமப்பா, ஐலசா!

பாட்டு முடிகிற போது, வெண்திரையின் சல சலப்பு மட்டும் சற்று நேரம் தொடர்ந்து, தனியாய் ஒளி வட்டத்தின் நடுவே தெரிகிறது. அந்த சலசலப்பு சிறிது சிறிதாக அதிகமாகிக் கொண்டே வருகிறது. இப்போது, சூறாவளியின் ஒலியும், 'ஹோ' வென்ற கடல் அலையின் இரைச்சலும் பின்னணியில் கேட்கின்றன. வெண்திரை வெகுவேகமாக நடுங்க, அதில் நிழல் பிம்பமாய்த் தெரியும் பாய்மரப் படகின் தோற்றம் கடல் அலைகளில் சிக்குண்டு தடுமாறுவது தெரிகிறது. உயிருக்கு போராடும் பயணிகளின் கூக்குரல், சூறாவளி ஓசையோடு கலந்து வருகிறது.

தம்பி : (கலவரம் நிறைந்த குரலில்) அண்ணே... அண்ணே... அங்க பாருங்கண்ணே... நம்ம ஆபுத்திரன் பயணம் செஞ்ச படகு சூறாவளியில் சிக்கித் தவிக்கற காட்சியை... காத்தோட வேகத்தைத் தாங்காம, பாய் கிழிஞ்சி போற மாதிரி படபடக்குது... படகையே முழுங்கி ஏப்பம் விடற மாதிரி அலைகள்லாம் நாலாளு உயரத்துக்கு எழும்பி ஆட்டம் போடுது... ஜனங்கள்லாம் மரண பயத்துல கூச்சல் போடறாங்க. இந்தக் களேபரத்துல ஆபுத்திரன் எங்க இருக்கானே கண்டுபிடிக்க முடியல்ல...

(அண்ணனும் தம்பியும், வெண்திரையில் தெரியும் நிழல் காட்சிகளை கவலை நிறைந்த ஆர்வத்தோடு கவனிக்கிற மாதிரி, கையைப் புருவங்களுக்கு மேல் பிடித்து மேடையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடக்கின்றனர். வெண் திரையில் நிழல் தோற்றங்கள் தொடர்கின்றன)

அண் : பாய்மரக் கலத்தோட மாலுமி, காற்றோட உக்கிரத்துலேருந்து படகைக் காப்பாத்தப் படாத பாடு படறான். யாரோ சில பேரு கம்பத்துல ஏறி, பாயைச் சுருட்டி ஏறக்கறாங்க. ஒரு பெரிய ராட்சச அலை அப்படியே அவங்களைக் கவ்வி சாப்பிடற மாதிரி ரொம்பப் பக்கத்துல வந்துட்டுப் போகுது. எல்லாரும் 'ஓ'ன்னு... கூச்சல் இடறாங்க...

தம்பி : இப்போ கொஞ்சம் காத்து கொறைஞ்ச மாதிரி இருக்கு. மரக்கலத் தலைவனும் மத்தவங்களும் துடுப்புகள் மூலமா படகை மெதுவா, பெரிய போராட்டங்களோட கொஞ்சம் கொஞ்சமா நகத்தி, ஒரு தீவோட கரையில் வந்து ஒதுக்கறாங்க...

(இப்போது அபாயம் குறைந்து, நிம்மதி படர்வதைக் குறிக்கிற வகையில், பின்னணியில் ஒரு மிருதுவான வீணை ஒலி பரவி வருகிறது. தீவில் ஒதுங்கின படகிலிருந்து ஒவ்வொருவராய், தங்கள் உடைமை களைத் தலையிலும் தோளிலும் சுமந்தபடி, தரையில் குதித்து தட்டுத் தடுமாறி தீவுக்குள் செல்வது தெரிகிறது)

அண் : மனித குல வரலாற்றின் மகத்தான கனவைத் தனக்குள் காலகாலத்துக்கும் சுமக்கப் போற தடி... ஆவ...

வாழாத தீவு... இயற்கையின் செளந்தர்யங்கள் கொஞ்சிச் சிரிக்கும் தீவு... ஆனால் அதை ரசித்து மகிழ ஆட்களே இல்லாத அநியாயத்தைத் தனக்குத் தானே இழைத்துக் கொண்ட தீவு...

தம்பி : உன்னோட ஒவ்வொரு சொல்லும் என் மனசைப் பிழிஞ்செடுக்குது அண்ணே... அந்தத் தீவோட பேரு கூட...

அண் : மணிபல்லவம் தம்பி. மணி பல்லவம்.. பிற்காலத்துல அந்த அற்புதப் பெண் மணிமேகலையின் வாழ்க்கைத் தடத்தையே மாத்தி அமைக்கப் போற தீவு...

தம்பி : (மந்திர உச்சாடனம் போல் அந்தத் தீவின் பெயரை உச்சரிக்கிறான்) மணி பல்லவம்... மணி பல்லவம்... (பின்னால் ஒரு சோக கதியில் தபேலாவின் சப்தம் ஒலிக்கத் தொடங்குகிறது)

அண் : சூறாவளியும் கடல் குமுறலும் ஓய்கிற வரை, அந்த ராத்திரியை படகுத் தலைவனும் பயணிகளும் தீவின் கரையில் கூத்தும் பாட்டுமாகக் கழிக்கறாங்க. அந்தக் கும்பல்ல ஆபுத்திரன் எங்க இருக்கான்னு தெரியல. அல்லது ஆபுத்திரனை அந்தக் கும்பலுக்கு அடையாளம் தெரியல...

தம்பி : விடியறப்போ, வானம் வெளுத்திருக்கு, எல்லோரும் சந்தோஷ மாப் பாட்டுப் பாடிக்கிட்டே படகுல தாவி ஏறி, அந்தத் தீவுலேருந்து உற்சாகமா கெளம்பிடறாங்க... பாய் மரத்தை விரிச்சிக்கிட்டு படகு கடலுக்குள்ள தன்னோட விட்ட பயணத்தை ஆரம்பிச்சிடுது... படகுக்காரன் பாட்டு மறுபடியும் ரொம்ப தூரத்துல கேக்குது.

அண் : ஆனா, நம்ம ஆபுத்திரன் படகுல ஏறினானா இல்லை யாங்கறதைத் தெரிஞ்சிக்கிறதுல அவங்க யாருக்குமே அக்கரை இல்ல...

தம்பி : மறுபடியும் மனுஷகுலம் தப்பு செஞ்சிட்டுது அண்ணே. எல்லோரையும் கரை ஏத்த வந்தவனை கரையிலேயே விட்டுட்டு கடல்ல கரைஞ்சிட்டுது மனுஷ இனம்...

அண் : ஆபுத்திரன் மட்டும், அவ்வளவு பெரிய தீவுல தனியா இருக்கான். அமானுஷ்யமான செளந்தர்யத்தோட, தீவு அவனைப் பாத்து மௌன பாஷை பேசுது. இலைகளும் தழைகளும் அவனை உஸ்... உஸ்ஸுன்னு, தீண்டி 'எங்க வந்தே... எங்கே வந்தேன்'னு கேக்கற மாதிரி இருக்கு. மனுஷனே இல்லாத மணிபல்லவத் தீவு, இப்படி ஒரு நிஜமான மனுஷனுக்காகத்தான் இத்தனை காலம் வேற எந்த மனுஷங்களையும் தன்கிட்ட அண்ட விடாமத் தன்னைத் தானே வருத்திக்கிட்டிருக்கவும் சிபந்த மாதிரி அவன் முன்னால விரிஞ்சு கிடக்கு...

தம்பி : ஆனா, இயற்கை அழகுகளை ரசிச்சிற மனநிலையில் இல்ல ஆபுத்திரன். அட்சய பாத்திரத்தோட தீவு முழுக்கவும் மறுபடியும் மனிதர்களுக்காக அலையறான் அவன்.

அண் : மொத்த மனுஷகுலமும் தன்னை அலட்சியப் படுத்திட்டதா அவன் நெனைக்கறான். அட்சய பாத்திரம் தன்னோட அவசியம், அர்த்தம் ரெண்டையும் இழந்துட்டுதோன்னு அவனுக்கு முதன் முதலா ஒரு பயம் வருது...

தம்பி : அதோ! அழகு கொழிக்கும் கோமுகிப் பொய்கை... அதோட கரையில், அதன் அழகுகள் எதையுமே ரசிச்சிற மன நிலையில் இல்லாத ஆபுத்திரன் தன்னோட அட்சய பாத்திரத்தோட, அந்தப் பொய்கையையே வெறிச்சுப் பாத்துக்கிட்டுத் தன்னந்தனியா நிக்கறான். அவனுக்குத் துணையா, அவனைவிட நீளமான அவனோட நிழல் மட்டும் அவனுக்கு முன்னால, தரையில் விழுந்து கெடக்கு...

காட்சி மாற்றம்

ஆபுத்திரன் கையில் அட்சய பாத்திரத்தோடு கோமுகிக் கரையில் கண்ணில் நீர் மல்க நிற்கிறான்.

ஆபுத் : (தனக்குத் தானே) நான் யார்? எங்கிருந்து வந்தேன்? எதற்காக வந்தேன்? என்னைச் சுற்றி இருந்தவர்கள் எல்லாம் எங்கே போனார்கள்? அவ்விதம் ஆனால் அவர்கள் எல்லோருடைய தேவைகளும் பூர்த்தியாகி விட்டதாக அர்த்தமா?

(அவனுக்குப் பதில் அளிப்பது போல உய்யென்று காற்று வீசி அவனைக் கடந்து போகிறது)

ஆபுத் : ஒருவேளை, இந்த மொத்த மனித சமூகத்தையும் மீட்டெடுக்க வந்தவனாக என்னை நானே நியமித்துக் கொண்டது, என்னுடைய அகம்பாவமாகி விட்டதோ?

(மறுபடியும் காற்றின் உய்யென்ற ஒலி...)

ஆபுத் : இந்த அட்சய பாத்திரம் நிஜத்தில் எனது அடையாளமா, அகம்பாவமா?

(மறுபடியும் காற்றின் ஓசை)

ஆபுத் : ஒரு பொருளை உபயோகிக்க நினைத்தது குற்றமா? நான் எங்கே தவறு செய்தேன்? ஒரு வேளை, கனவுகளிலேயே வாழ விரும்புகிறதோ, மனித இனம்? நானும் எனது அட்சய பாத்திரமும் அவர்களின் கனவுச் சுகத்தைக் கலைத்து 'சுயம்' என்று அட்சி விட்டோமா?

(மறுபடியும் காற்றின் பேரோசை. இப்போது காற்றின் ஒசை முன்பை விட அதிகமாகக் கேட்கிறது)

எனக்கும் இந்தத் தீவுக்கும் என்ன தொடர்பு? ஆரவாரமும் ஜன சந்தடியும் நிறைந்த அந்த மதுரை நிஜமா? ஆரவாரமற்று, பேரமைதியில் லயித்துக் கிடக்கும் இந்தத் தீவு நிஜமா? என்னை இங்கே ஒதுக்கி விட்டுப் புறப்பட்டுப் போனதால், அந்த மனிதர்கள் தீவானார்களா, இல்லை நானே தீவானேனா...?

(இப்போது காற்றின் ஒசை எதுவுமின்று ஒரு பேரமைதி நிலவுகிறது)

ஆபுத் : (கோபமாய்) யாருமே இல்லையா இங்கே... எனக்குப் பதில் சொல்ல... வெறும் என் ஒரு வயிற்றுப் பசியைத் தீர்த்துக் கொள்ளவா இந்த மகா சக்தி வாய்ந்த அட்சய பாத்திரம்? மனித குலம் அலட்சியப் படுத்திவிட்ட இதற்கு, மகா சக்தியே இருந்தாலும் என்ன லாபம்? இது எனக்கு வேண்டாம்... இந்த வாழ்க்கையும் எனக்கு வேண்டாம்... இந்த இரண்டையும் வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்ய...?

(இப்போது, ஒரு இனிய பெண் குரல், வேதனையோடு சிரிக்கிற ஒலி கேட்கிறது)

ஆபுத் : (நாலாபுறமும் பார்த்து) யார் சிரிப்பது? இந்த மனித சுவடே அற்ற வனாந்திரத்தில் யார் என்னைப் பார்த்துப் பரிகசித்துச் சிரிப்பது?

(மறுபடியும் சிரிப்பொலி)

ஒரு பெண் குரல் : ஆபுத்திரா... என்னைத் தெரியவில்லை? உன் முன்னால் ஆழமாகவும் குளிர்ச்சியாயும் நீல மேனியோடு விரிந்து கிடக்கும் கோமுகி நான்... நீ காலத்தில் ஒரு சிறு துளி. ஆனால், நான் காலமாகவே வியாபித்து காலத்தை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பவள்....

ஆபுத் : கோமுகி... உனது ஆழமும், அமைதியும் எனக்கு பொறாமைகளை உண்டு பண்ணுகிறது. என் கேள்விக்கு நீயாவது பதில் சொல். என்னை ஏன் மனிதகுலம் கண்டுகொள்ள வில்லை?

(கோமுகி பொய்கை மீண்டும் சிரிக்கிறது)

கோமுகி : மனித குலத்தை உன்னடமிருந்து தனியே பிரித்து எடுத்து ஏன் பேசுகிறாய் ஆபுத்திரா? நீயும் மனிதன் தானே... அவர்களின் அறியாமைகளில் உனக்கும் பங்கு இல்லையா...?

(கோமுகி மீண்டும் சிரிக்கிறாள்)

ஆபுத் : (விரக்தியோடு) கோமுகி. இந்த அட்சய பாத்திரம் எனக்கு இனித் தேவை இல்லை. இதன் கனத்தைத் தாங்குகிற சக்தியும் எனக்கில்லை. நான் அவநம்பிக்கைகளின் விளிம்பில் நிற்கிறேன். நீயோ நம்பிக்கைகளை ரகசியமாய் உன் ஆழத்தில் தேக்கி வைத்திருக்கிறாய். இந்த அட்சய பாத்திரத்தை உன்னிடமே வீசி எறிகிறேன். இதை உன்னுள் அடக்கிப் பாதுகாத்துக் கொள். என்றைக்காவது ஒரு நாள், இதே தீவுக்கு யாராவது ஒரு நல்ல சுயநலமற்ற மனிதப் பிறவி நிச்சயம் வரும். நான் பாதியில் விட்ட பணியை அது பரவசத்தோடு தொடரும். அன்றைக்கு இந்த அரும் பொக்கிஷத்தை, உன் திருவயிற்றிலிருந்து திரும்பவும் வெளிக் கொண்டு வா. அதுவரை, இதை உன் கர்ப்பத்தில் யார் கண்ணிலும் காணாமல் ஒளித்துக் கொள்.

(ஆபுத்திரன் தனது அட்சய பாத்திரத்தோடு துக்கம் நிறைந்த மனத்தோடு மெல்லக் கோமுகிப் பொய்கையை நோக்கிக் குனிகிறான். பொய்கையினின்று இரண்டு அழகிய கரங்கள் வெளியே தோன்றி அந்தப் பாத்திரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு மீண்டும் நீரிலேயே மறைந்து போகின்றன. ஆபுத்திரன் இப்போது கோமுகியின் கரையில் பத்மாசனம் இட்டு அமர்கிறான்.)

ஆபுத் : உலகையே உய்விக்க வல்ல ஒரு உன்னத உபாயம் என்னிடம் இருந்தது. அதை உதாசீனப்படுத்தி விட்டது உலகம். உலகம் இனித் தன் விமோசனத்துக்காக இன்னும் எத்தனை யுகங்கள் வேண்டுமானாலும் காத்திருக்கட்டும். ஆனால், இனி எனக்கு அதில் வேலையில்லை. என் பணி நிறைவே பெறாமல் பாதியில் நின்று போனதில் நஷ்டம் எனக்கில்லை. ஆபுத்திரனின் அடையாளம் அழிந்து விடவில்லை. அது அட்சயபாத்திரமாக இன்னும் கோமுகியின் வயிற்றில் உயிர்த்திருக்கிறது. ஆபுத்திரர்கள் முக்கியமில்லை. அவர்கள் வருவார்கள். போவார்கள். ஆனால் அட்சய பாத்திரமே முக்கியம்... அதை என்றைக்கு யார் அடையாளம் கண்டு கொண்டாலும் எனக்கு சந்தோஷமே. நாளைய நம்பிக்கைகளைக் கோமுகியிடம் கொடுத்து விட்டு, நான் அதன் கரையிலேயே, உண்ணாமல் வடக்கிருந்து உயிர் விடுகிறேன். எனது வாழ்க்கை என்ன செய்தியை மனித குலத்துக்குச் சொல்லுகிறது என்று நான் அறிந்திருக்கவில்லை. விரக்தியின் விளிம்பில் நின்று கொண்டு, மனித குலத்தைச் சபிக்கவும் நான் விரும்பவில்லை. ஆனால், உன்னை உலகுக்கு

கொண்டு வந்த நான், உண்ணாமலேயே உயிரைப் போக்கிக் கொள்வதில் எனக்கு ஏதோ ஒரு குரூர சுகம் தென்படுகிறது....

(ஆபுத்திரன் கண்களை இறுக மூடிக் கொள்கிறான். ஒளி ஒவ்வொரு இடமாய் மறைந்து கொண்டு வருகிறது. கடைசியில் அது சில கணங்கள் ஆபுத்திரன் மீது எஞ்சி நிற்கிறது. அது சிறிது நேரத்தில் வரி வரியாய் மாறுகிறது. பின் மறைந்து போகிறது. அரங்கெங்கும் இருள் பரவுகிறது. ஒரு சோகமான வீணை ஒலி பின்னணியில் கேட்கிறது. கோமுகித் தடாகம் மட்டும் சட்டென்று, நீல ஒளிக் கீற்றுகளில் பளபளவென்று மின்னுகிறது.)

- திரை -

(பின் குறிப்பு:- ஆபுத்திரனின் கதை, மணிமேகலையின் பதின் மூன்றாவது பதினான்காவது காதைகளில் இருநூற்றுப் பத்தொன்பது வரிகளில் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.)

ப்ரெஹ்மன் காவிய நாடகங்கள்

- ஓர் அறிமுகம்

“மொழியும் அதன் உள்ளடக்கமான வார்த்தைகளும் மிகவும் பலவீனமான சுய நிறைவற்ற சாதனம். அவை தூய்மையானதாய் இல்லை. அவை எனது முன்னோர்களால் வேண்டிய அளவுக்கு நிறையவே அசுத்தப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன” என்று குஜராத்தி நாடக ஆசிரியரான லப்ஷங்கர் தாகர் தனது பேட்டி ஒன்றில் குறிப்பிட்டிருப்பது என் நினைவுக்கு வருகிறது: அது ஓரளவு உண்மை என்றே தோன்றுகிறது. ஒரு மெய்ப்பாடுடைய நாடக ஆசிரியனுக்கு அத்தகைய கிலேசங்கள் எழுதுவது நியாயமானதும் தார்மிகமானதும் கூட. அத்தகைய தவிப்பு பெக்கட்டுக்கு எழுந்தது. அயனஸ்கோவுக்கு எழுந்தது. உலக யுத்தங்களின் அசுரத்தனமான பிடியில் நசுங்கி அவலம் சுமந்த ஒரு பெரும் கண்டத்தின் மகத்தான சிந்தனையாளர்களுக்கெல்லாம் எழுந்தது. அது தவிர்க்க முடியாததாய் இருந்தது. ‘புரிய வைக்க முடியாத நிஜத்தைப் புரிய வைப்பது கலை’ என்று அயனஸ்கோ எழுதினார். சொல் அவருக்கு இடைஞ்சலாய் இருந்தது. ஆனால் ப்ரெஹ்மனுக்கு சொல் பிரச்சனையாய் இல்லை. சொல்லின் வரம்புகளும், எல்லைகளும், அவருக்குச் சொல்லை மீறிய, ஸ்தூல மயமான, அர்த்த புஷ்டியுள்ள ஒரு புதிய கலை வடிவம் சிலிர்த்தெழுவதற்கே சாதனமாயிருந்தன. சொல் ஓர் எல்லைக்குள் தட்டுப்பட்ட போது, ஒரு மீட்பு சக்தியாய் இயக்கங்கள் வந்தன. அதிர்வுகள் வந்தன. காட்சிகள் வந்தன. எல்லாவற்றுக்கும் மீறி நரம்புகளைச் சிலிர்த்துக் கொண்டு வாத்தியக் கருவிகள் சப்தம் பண்ணின.

ஒரு சமூகத் தளத்தில் இந்தச் ‘சொல்’ கவிதையாகவோ, நாவலாகவோ, கட்டுரையாகவோ உருவம் தாங்குகிறபோது, அதன் வரம்புகளும் சுய பற்றாக் குறைகளும் பாதை திருப்பும் ஜாலங்களும் அதன் நோக்கத்திற்கு எதிராய்ச் செயல் புரிகின்றன. ஆனால், ஒரு நாடகத்தில் - ஒரு நிஜமான நாடகத்தில் - அந்தச் சொல் தனது வழக்கமான வீம்புகளிலிருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டு விடுகிறது.

ப்ரெஹ்மே இதை ஓரிடத்தில் குசகமாய்த் தெரிவிக்கிறார். “உங்களை ஒரு கவிஞனாகவும் அதே சமயம் ஒரு நாடக ஆசிரியனாகவும் நான் மதிப்பிடுகிற கட்டத்தில் அது உங்களிடத்தில் என்ன விளைவை உண்டு பண்ணும்?” என்ற கேள்விக்கு அவர் இவ்வாறு பதில் அளிக்கிறார். “எனது கவிதைகள் முழுக்க முழுக்கப் பிரத்தியேகமும் அந்தரங்கமும் ஆனவை. ஆனால் எனது நாடகங்களில் நான் வெறுமனே வெளிப்படுத்தி

மனநிலைகளை மாத்திரம் அளிப்பதில்லை. மாறாக இந்த முழு உலகத்தினுடையதையும் அளிக்கிறேன்.”

ஒரு கவிஞனை விடவும் நாடக கர்த்தாவின் பொறுப்பு இதனால் மகத்தானதாகிறது. தன்னைக் கெஞ்சிக் கொள்வதற்குக் கவிதை எழுதுகிறாற் போல், ஒரு சிருஷ்டிகர்த்தா இங்கே தன்னை சந்தோஷப் படுத்திக் கொள்ள நாடகம் எழுத முடியாது. அல்லது, அப்படி எழுதப்படுகிற பட்சத்தில், அவை தனது செய்தி சொல்லும் தளத்தை விட்டு நீங்கி, ஈர்ப்பும் பிடிப்பும் அற்ற ஒரு பரவெளியில் எங்கேனும் ஒரு ஈசான்ய மூலையில் போய்ப் பதுங்கிக் கேட்பாரற்றுச் சோர்ந்து கிடக்கும். ஆகவே, நாடகம் ஒரு திட்டவட்டமான செயல் நோக்கோடு, ஒரு பரந்த நியாயமான தளத்தில் தனது லட்சியத்தை ஸ்தாபித்துக் கொள்கிறது. இத்தகைய புதுக் கொள்கையோடு ஜனித்த நாடக இயக்கமே, ப்ரெஹ்டின் ‘எபிக் தியேட்டர்’.

சமூகப் புனருத்தாரணம் கருதிச் செயல்புரிகிற எந்தப் பிரக்ஞையுள்ள கலைஞனும் எபிக் தியேட்டரின் இன்றியமையாமையைப் புரிந்து கொள்வான். எபிக் தியேட்டரைத் தமிழில் ‘காவியப் பொருள் உள் வைப்பு நாடகம்’ என்று மொழிபெயர்த்துக் கொள்வதே பொருந்தும். ‘காவியப் பொருள் உள் வைப்பு நாடகம்’ அல்லது சுருக்கமாக ‘காவிய நாடக’த்தின் குணாம்சமாக ப்ரெஹ்ட் கீழ்க்கண்ட விளக்கத்தை அளிக்கிறார். “ஒரு எபிக் தியேட்டரின் அத்தியாவசியமான குணாம்சம், அது பார்வையாளனின் உணர்ச்சிக்கு இலக்காவதைவிட அவனது பகுத்தறிவுக்கு இலக்காவதே ஆகும். ஒரு அனுபவத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்குப் பதிலாக, பார்வையாளன் விஷயங்களின் பிடிமானத்துக்கு வந்து சேருகிறான். அதே சமயம், இத்தகைய நாடக வடிவத்திற்கு முழுதுமாய் உணர்ச்சியை மறுக்க முயல்வதும் தவறே ஆகும். அது நவீன விஞ்ஞானத்துக்கு உணர்ச்சியை மறுப்பது போலாகும்”.

அறிவியல். உணர்வுக்கு விரோதியன்று. அதே சமயம் உணர்வுகளை அது ஒழுங்குபடுத்தி ஒரு கட்டுமானமுள்ள தளத்தில் நிறுத்திவிட்டு அறிவை முடுக்கிவிடுகிறது. அதுவே புதிய சமூகச் சிந்தையாளர்களுக்கு அவசியமான சூழலாகிறது. “தன்னைச் சூடுபடுத்திக் கொள்ள அரங்கத்துக்கு வரும் ஒரு வீழ்படிவு, மனிதனுக்கு கதகதப்பூட்டி, அனுப்புவது என் எழுத்தின் வேலை இல்லை” என்கிறார் ப்ரெஹ்ட்.

ஆக, எபிக் தியேட்டரின் சூட்சுமம், ப்ரெஹ்ட் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் பிரகடனம் பண்ணிப் பிரலாபித்து வந்த ‘அந்நியமாதல்’ (Alienation effect) ஆகும். இதுகுறித்து இவர் விஸ்தாரமாய் எழுதுகிறார். அவை அத்தனையும் இங்கு தருவது இந்தக் கட்டுரையின் வீச்சிற்கு அப்பாற்பட்டதாகும். ஆதலின் இவற்றின் சாரத்தை மட்டும் தொகுத்துச் சுருக்கமாய்ப் பார்ப்போம்.

‘எபிக் தியேட்டர் பார்வையாளனையும், நடிகனையும் பாத்திரத்திலிருந்து பிரித்து நிறுத்தி, நாடகம் முழுவதும் பார்வையாளனை

களைப் பாதுகாக்கிறது. நடிகன் பாத்திரத்தில் லயித்து, பார்க்கிறவனையும், அவ்வாறு லயமடையச் செய்கிறபோது நாடகம் தன் நாடகத் தன்மையை இழந்து அதன் குறிக்கோள் உயிரிழந்து விடுகிறது. ஒரு தெருமுனையில் சற்று நேரம் முன் நிகழ்ந்த ஒரு விபத்தைப் பற்றியும், அது நேர்ந்த விதத்தைப் பற்றியும் அதைப் பார்க்காத பத்துபேர் மத்தியில் திரும்பவும் பாவங்களோடு அதை நிகழ்த்தி காட்டுகிற மனிதனைப்போல் ஒரு நடிகன் செயல்பட வேண்டும். அதை நிகழ்த்திக் காட்டுகிறவனின் நோக்கம் அங்கு சுத்தமான உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தைத் தோற்றுவிப்பது இல்லை. மாறாக, ஒரு செய்தியைத் தெரிவிப்பதே ஆகும். சொல்லப் போனால், அந்தத் தெருமுறை 'நிகழ்த்திக் காட்டுவோன்' விபத்துக்குள்ளான பாத்திரங்களின் நடை உடை பாவனைகளை அப்படியே பிரதிபலிக்க வேண்டியதும் இல்லை. ஆனால் நடந்து முடிந்துபோன ஒரு படத்தைத் திரும்ப அளிப்பதே அவனது நோக்கம். ஆக, எபிக் தியேட்டரின் லட்சியம் 'அதி எளிமையான இயற்கை அரங்கத்திற்குத் திரும்புவதே ஆகும். இவ்விதத் திரும்புதல் ஒரு புனையப்பட்ட மரபு நாடகத்தின் வழக்கமான வேத கோஷங்களான 'தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிற தவிப்பு', 'தன்னையே அதில் அங்கமாக்கிக் கொள்வது', 'ஆத்மார்த்தமான அனுபவத்தில் திளைப்பது' 'தன்னிச்சையாய் உள் உந்தித் திரண்டு வெளி வருவது' போன்ற அம்சங்கள் எதுவும் அற்று அது நேர்மையாயும் சுயவுணர்வோடும் நேர்கிறது.

ஆக, ப்ரெஹ்டின் எபிக் தியேட்டரின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பு மேலே அவரே உதாரணம் காட்டிய 'தெருக்காட்சி'யிலிருந்து பெறப் பட்டதை அறியலாம். ப்ரெஹ்ட் தனது நாடக வாழ்க்கையில் தனது நாடகம் நடிக்கப்பட்ட விதம் குறித்து அதிருப்தி அடைந்ததே அதிகம் நேர்ந்தது. தனது நடிகர்கள் நன்றாக நடிக்கிறார்கள் என்பதை ஒத்துக் கொள்கிற சமயத்தில் அவர்கள் 'தப்பாக' நடிப்பதாகவும் அவர் தொடர்ந்து உணர்ந்து கொண்டு இருந்தார்.

அந்நியமாதல் விளைவை பலப்படுத்த ப்ரெஹ்ட் பல வழிகளைக் கையாண்டார். நடிகன் தன்னை நிகழ்த்திக் காட்டுகிறவனாக நாடகம் முழுவதும் உணர்ந்திருக்கப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டான். அப்படி அவன் தன்னை மீறிப் பாத்திர லயிப்புக்கு ஆளாகி விடுவதைத் தவிர்க்கிற நோக்கில் அவன் அடிக்கடி நேரடியாய் பார்வையாளரிடமே பேசுகிற காட்சிகள் புகுத்தப்பட்டன. எங்கோ ஒரு மறைவிடத்திலிருந்து அலை அலையாய்ப் பரவி வந்து கூடியிருக்கிறவனை மாயா லோகத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் - ஒரு மரபு நாடகத்து இசைக்குழு இங்கே அர்த்தமும் சுய உணர்வும் கொண்ட இன்னுமொரு நாடகப் பாத்திரமாய் எல்லோர் கண்ணுக்கும் தெரிய மேடையில் வந்து அரங்கேற்றம் செய்வது முழுதும் இசைக்குழு பிரத்யேகமான வெளிச்சத்தில் குளித்துக்கொண்டு

எல்லார் பார்வையையும் உறுத்துகிற மாதிரி இருந்தது. வெளிச்சக் கற்றைகள் வருகிற வழிகள் மறைக்கப்படாமல் வெளிப்படையாய் இருந்தன. நாடகம் நாடகத் தன்மையை இழக்காமல் இருக்கும் பொருட்டு நாடகத்தின் பெயர் கொட்டை எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்ட படுதா, நாடகம் முழுமையும் நடிகர்களின் தலைக்கு மேல் தொங்கியது. பிரவேச உத்திகள் பார்வையாளனிடம் வியப்பும் புதுமையும் ஊட்டி. உடம்பை உலுக்குவனவாய் இருந்தன. நாடகம் உச்சக் காட்சியை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிற கட்டத்தில் மறுபடியும் பார்வையாளன் உணர்ச்சி மயமாகி அதில் ஒன்றிவிடாமல் இருக்க இரண்டு இளைஞர்கள் (Narrators) இடையில் வந்து அந்தக் காட்சியின் முக்கியத்துவத்தைப் பாட்டு வடிவில் பாடிவிட்டுப் போயினர். சில சமயங்களில், அடுத்த காட்சியைப் பற்றி முன்னதாகவே அறிவிக்கப்பட்டு சபையின் கனம் குறைக்கப்பட்டு இருப்பு லகுவாக்கப்பட்டது. மேலும் கோரஸ் கீதம் சினிமா 'சப்-டைட்டில்' போல் எழுத்துக்களைப் பின்னால் திரையில் ஒட்டுவது போன்ற நிறைய உத்திகள் கையாளப்பட்டன.

இத்தகைய எபிக் தியேட்டரின் பிரதான அம்சங்கள் ஓரளவு நமது தெருக்கூத்துகளிலும் - அவ்வித உள்நோக்கமின்றி - தன்னிச்சையாய் நேர்ந்திருந்தன. கோஷ்டி கானம், மேடையில் நடிகனோடு நடிகனாய் கண்ணில் படுகிற வாத்தியக் கலைஞர்கள், அடிக்கடி வந்து சபையோரிடம் நேரடியாய்ப் பேசுகிற கட்டியங்காரன். பிரவேச நடனங்கள், ஒரு பாத்திரம் தரித்தவனே மறுபடியும் அடுத்த பாத்திரம் பூண்டு வருவது, நடைமுறையில் நிலவுகிற சமகாலச் சொற்களைப் பேசுவது, கீசகனாய் நடிக்கிறவன் வசனம் பேசி முடிந்த கையோடு, பின்னால் மற்றவர்கள் பாடியபடி இருக்க, கொஞ்சம் தள்ளிப் போய் ஒரு சோடா குடித்து விட்டு மறுபடியும் வந்து தானும் பாட்டில் கலந்து கொள்வது - போன்ற அம்சங்களை ஒரு எபிக் தியேட்டரின் திட்டமான அம்சங்களோடு ஒப்பிடலாம். ஆயினும் பின்னது கொள்கைப் பரிமாற்றம் கருதி அன்னியத்தன்மை விளைவு உண்டு பண்ணுகிற தளத்தில் செயல்படாததால், அது தான் நடத்துக் காட்டுவதற்கு எந்த விஷயத்தைத் தேர்வு செய்வது என்பதில் அக்கறை செலுத்துவது இல்லை. சில சமயம் பாத்திர ஒன்றிப்பும் நிகழ்ந்து விடுகிற அபாயங்கள் இதில் நேர்ந்திருக்கின்றன. பிரகலாத சரித்திரம் உச்சத்தை நெருங்குகிறபோது நரசிம்ம வேஷம் தரித்தவன் தனது வேஷத் தன்மையை மறந்து இரணிய நடிகனை நிஜமாகவே கிழித்துப் போட்டு விட்டு ஜெயிலுக்குப் போன சம்பவங்களைப் பற்றி நான் சிறுவயதில் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். அதுபோல, நரசிம்மம் தூணை உடைத்துக் கொண்டு சபையில் குதிக்கிற போது பார்வையாளர்களில் எவனாவது ஒருவன் நிஜமாகவே பரவசமாகி தன்னை மறந்து வெறியேறி சூழலை மறந்து எழுந்து நின்று 'சாமியாடி' ஆர்பாட்டம் பண்ணுவதும் உண்டு.

‘பிரெஹ்ம்’ இத்தகைய அபாயங்களை நன்கு உணர்ந்தே எபிக் தியேட்டரின் உள் அம்சங்களை மிகுந்த முன் எச்சரிக்கையோடு தீர்மானித்திருக்கிறார். சீன நாடகங்களின் அந்நியமாதல் விளைவு எப்படி இயல்பாய் நேருகிறது என்பதை பிரெஹ்ம் குறிப்பிடுகிற போது, அதிக உணர்ச்சிவசப்படுகிற கட்டம் வரும்போது சட்டென்று சீன நடிகன் தன்னை பாத்திரத்திலிருந்து அன்னியப்படுத்திக் கொண்டு சுதாரித்துக் கொள்ள தனது தலைமயிர் ஒன்றைப் பல் இடுக்கில் வைத்து சற்று நேரம் சுவைப்பதை உதாரணம் காட்டுகிறார். பார்வையாளனின் சுயபிரக்ஞைக்கு ஜப்பானியக் ‘கபூகி’ நாடகத்திலிருந்து கூட நாம் ஒரு உதாரணம் காட்டலாம். ஒரு ‘கபூகி’ நாடகத்திலோ அல்லது ‘நோ’ நாடகத்திலோ ஒரு உச்சகட்டமான காட்சியின் போது பார்வையாளர்கள் மற்ற தேசத்துக் காரர்களைப் போலக் கைதட்டி ஆரவாரிக்காமல், அந்தக் குறிப்பிட்ட பாத்திரத்தை நடித்துக் காட்டிய நடிகனின் பெயரைச் சத்தம் போட்டு அழைத்துத் தங்களது பாராட்டைத் தெரியப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

எல்லா நாடக ஆசிரியர்களும் ஏதேனும் ஓர் உள் நோக்கை வெளிப்படுத்தவே தன்னை வருத்திக் கொண்டு நாடகம் படைத்திருக்கிறார்கள். பெக்கெட் தனது நாடகங்களில் தான் யாருக்கும் எதையும் சொல்ல நினைத்ததே இல்லை என்று பேசி இருப்பாரானால் அது ஒரு ‘தப்புதலாக’ இருந்திருக்குமே அன்றி நிதர்சனமாகாது. ஏனெனில், எதையும் பிறருக்குச் சொல்ல விரும்பாதவன் என்னத்துக்கு வேலை மெனக்கெட்டு எழுத வேண்டும்? எழுதியதை ஊர் ஊராய்ப் போய் ஏன் நடத்திக் காட்ட வேண்டும்? ஆக, இன்றைய தேவையைத் தெரு நாடக அம்சங்களும் எபிக் தியேட்டர் அம்சங்களும் ஒன்றிணைந்து புதிய பரிமாணங்கள் கொண்டு சமூக நெறியை உள்ளடக்கி எழுகிற ஒரு வடிவமே பூர்த்தி செய்யும். பிரெஹ்மன் பாணியில் சொல்வதென்றால் சமகால யதார்த்தங்களின் அவலங்களின் மீது ஒரு சரித்திரப் பார்வையோடு கூடிய கோபமான அபிப்பிராயத்தைப் பார்வையாளனிடம் ஏற்படுத்த வல்ல ஒரு எளிய பலம் பொருந்திய நாடக வடிவமாய் அது திரளும். சக மனிதனைச் சீரழிக்கிற கலாசாரக் கல்லறைகளாய் இருக்கின்றன நமது சபா நாடக அரங்குகள். அவை நம்மைச் சுற்றி பண்பலத்தோடும் சுய பரிசீலனை அற்று சாயங்காலப் போதுகளில் உடம்பு சொறிந்து கொள்ளப் போகும் ஒரு புத்தி பேதலித்த மத்திய தர வாக்கத்து மந்தையின் ஆள் பலத்தாலும் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிற நிலையில் சக மனிதனை இந்த அபாயத்திலிருந்து காப்பாற்ற இத்தகைய புதிய கலை வடிவத்தால் மட்டும் முடியும் என்று திடமாய் நம்புவோம்.

எஸ். எம். ஏ. ராம் என்கிற பெயரில் 70களின் ஆரம்பத்தில் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கிய இவரது முழுப் பெயர் எஸ். மோகன் அனந்தராமன். இவரது 'வெளி வட்டங்கள்' என்னும் நாவலைக் கலைஞன் பதிப்பகம் 1979ஆம் ஆண்டு புத்தகமாக வெளியிட்டிருக்கிறது.

கரிச்சான் குஞ்சு போன்ற முதிர்ந்த இலக்கிய மேதைகளின் தொடர்பு இவரது இலக்கியப் பார்வையை மேலும் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ள உதவியிருக்கிறது. 70களின் இறுதியில், வடிவம், உள்ளடக்கம் இவை இரண்டிலும் மரபு நாடகங்களிலிருந்து மாறுபட்டவனாய்க் கிளர்ந்தெழுந்த நவீன நாடகங்களின் மீது இவரது கவனம் ஈர்க்கப்பட்டது. நாடகத்திற்கு ஒரு சமூக நோக்கு அவசியம் இருந்தாக வேண்டும் என்கிற கருத்து இவருக்கு உடன்பாடாயிருந்ததால், அப்போது தீவிரமாய் இயங்கி வந்த 'வீதி' நாடகக் குழுவினரோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். நாடகக் குழுக்கள் சிதறிப் போய் நாடக இயக்கமே தீவிரமிழந்து அருகத் தொடங்கியிருக்கும் இன்றைய காலகட்டத்திலும் நல்ல நாடகங்களின் மறுமலர்ச்சியில் தொடர்ந்து அக்கறையும் நம்பிக்கையும் கொண்டுள்ளார்.

இவரது நாடகங்கள் 'கணையாழி'யிலும், 'நாடக வெளி'யிலும் பிரசுரமாகியுள்ளன. 'மூடிய அறை' நாடகம் 'பரீக்ஷா', 'யவனிகா' ஆகிய நாடகக் குழுக்களாலும், 'எப்போ வருவாரோ?' என்னும் நாடகம் டில்லியைச் சார்ந்த 'யதார்த்தா' குழுவினராலும் சிறப்பாக நிகழ்த்தப்பட்டன.

இவர், 1994ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட 'எப்போ வருவாரோ?' என்னும் நாடகத் தொகுப்பு நூலுக்கு 'திருப்பூர் தமிழ்ச் சங்க'த்தின் விருது கிடைத்திருக்கிறது.

கணையாழியில் [1995] வெளியான இவரது 'ஹோமம்' சிறுகதைக்காக 'இலக்கியச் சிந்தனை'யின் மாதாந்திர சிறப்புப் பரிசையும் பெற்றிருக்கிறார்.

'ஆபத்திரனின் கதை' மூலம் தமிழ் நாடக உலகுக்கு ஒரு முற்றிலும் மாறுபட்ட புதிய செய்தியைப் புதிய வடிவில் கொண்டு வந்துள்ளார்.